Hüseyin Özkan

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN YOLU 42

13 ARALIK 1977

400 KURUŞ

KIBRIS SORUNU SÜPER DEVLETLERİN DENETİMİNDE ÇÖZÜLEMEZ

Dışişleri Bakanı Çağlayangil'in son haftalardaki demeçleriyle birlikte başlayan Kıbrıs konusundaki gelişmeler, uluslararası plan da yoğun temaslarla sürüyor. Sözümona temaslarda görüşülen meseleler gizli tutulmasına rağmen, gerek temaslar zinciri, gerek burjuva basının yorumları ve gerekse daha önceki gelişmeler, sorunun esasını açık seçik ortaya seriyor. ABD Dışişleri Bakanından NATO çevrelerine kadar sürdürülen ilişkilerle Kıbrıs sorununun "çözülme"sinin gündemde olduğu açıklanıyor. ABD emperyalistlerinin denetiminde Ada'da fiili taksim anlamına gelen "toprak tavizi"nde diğer konularda anlaşmaya dayanan "çözüm" konusunda Türk hakim sınıfları ve ABD emperyalistleri anlaşmışlardır. Sorun diğer tarafların bu konuda ABD baskısı ile "ikna" edilmesi aşamasındadır. Çağlayangil ABD ve İsrail'e yanaşan Mısır'ı ziyaret etmekte, ABD "yetkilileri" silah ambargosunun kesin olarak çözüleceği garantisi vermekte, NATO yetkilileri Türkiye'nin NATO içindeki yerini ve önemini tekrar vurgulamaya, ona yapılan haksızlıklardan dem vurmaktadır. Çağlayangil'in demeçleri Türk hakim sınıflarının ABD baskısına boyun eğdiğini göstermektedir. Kıbrıs sorununun gündemde olan çözümü bu çerçeve içindedir.

Kıbrıs sorununun çözümü, Kıbrıs'ın iki milliyetten halkının birliği ve kardeşliği, ortak çıkarları açısından önemli olduğu kadar, hatta daha da çok bölgede halkların ve ülkelerin güvenliği, dostluğu ve ortak çıkarları açısından hayati önemdedir. Ama bu çözüm hangi temelde kalıcı ve gerçek bir çözüm olacaktır?

Bugünkü "çözüm" ilk görünüşte barışçıdır. Süper devletlerin hegemonya mücadelesinin iyice keskinleştiği bir bölgede, halklar ve ezilen ülkeler arasında gerçekleşecek barış ve dostluk şüphesiz ki çok önemlidir. En başta süper devletlerin ezilen milletler arasında yarattığı düşmanlık ve çatışmalar, onların yayılmasına, denetim ve yıkıcılığının artmasına hizmet etmektedir. Özellikle yayılmak isteyen Yeni Çarların yayılmasına uygun zemin yaratmaktadır. Ama şimdiki "çözüm" Kıbrıs'ta Türk işgalini ve sonuçlarını meşrulaştıran, Kıbrıs'ta toplumlar ve Türkiye ile Yunanistan arasında körüklenen milli düşmanlıkların üzerini örtmeye ve ABD tahakkümüne dayanmaktadır. Amerikan emperyalistleri yıllardır amaçladıkları hedefe ulaşmak, Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve toprak bütünlüğüne kastederek iki NATO ülkesi arasında fiilen bölünmüş, görünüşte bağımsız bir Kıbrıs devletinden yanadır. Böylece Kıbrıs'ı bölgede hegemonya alanlarını muhafaza etmek için bir üs olarak kullanmak istemektedir. Ama Samson darbesinde kaldırdığı taşı ayağına düşürmesi, onun halklardan yediği darbelerle nasıl gerilediğinin bir ifadesiydi. Şimdi de aynı durumdadır. Artık ABD hakimiyeti altında bir "istikrar" bölgede mümkün değildir. Sosyal emperyalistler bölgede yayılmak istemek-

Dev.Sa.7.Sü.4'de

Revizyonist ihanet şebekesinden hesap soralım

HALKIN YOLU

MESS grevi yeni bir safhadadır. Maden-İş'in sosyal-faşist yöneticileri grevi bir an evvel bitirmenin daha doğru bir deyişle satmanın yollarını arıyorlar. K. Türkler, Mehmet Ertürk sosyal-faşist çetesi grevin başlamasına uzun süre engel olmuşlar, faşist MESS'in lokavt şartlarını yaratmasına zemin hazırlamışlardı. Tabanda işçi sınıfının baskısıyla grevi engelleyemediler. Grev günleri Kemal Türkler - Mehmet Ertürk çetesinin en açık ihanet günleri oldu. Onlar bütün güçleriyle işçi sınıfının devrimci coşkusunu bastırmaya, grevi bir an önce satmaya çalıştılar. En çok korktukları metal işçilerinin inisiyatifi ele alması ve devrimci işçilerin önderliğinde, grevi gerçek devrimci bir greve ve kitle eylemine dönüştürmeleriydi. Bunun için moral bozukluğu, dağınıklık yaymaya çalıştılar. 45 günde 1000 lira ile metal işçilerini açlığa mahkum ettiler, devrimci dayanışmayı baltalamak için İGD'li sosyal-faşist çeteleri de kullanarak işçileri birbirinden ve proleter devrimcilerden ve diğer halk kesimlerinden tecrit etmeye çalıştılar. Şimdi tabanın tepkisinden korktuklarından grev satışını maskelemek için bahane arıyorlar ama yüzleri artık olduğu gibi açığa çıktı. Ne yaparlarsa yapsınlar ihanetleri gün gibi ortadadır. MESS grevini; aylardır açlığa, faşist ve sosyal faşist saldırganlığa, gizli ve açık ihanete rağmen metal işçilerinin sürdürdüğü MESS grevini satacaklar.

Bu arada faşist MESS, Türkler-Ertürk hainlerinin yarattığı ortamdan istifade ederek, işçi sınıfına mümkün olan en büyük darbeyi vurmaya hazırlanmakta, bir adım daha ileri atmak için fırsat kollamaktadır. Onlar düşük ücret zammı, tek tip toplu sözleşme, sosyal hakların reddi ve işten atmalara devam edebilmek için, sosyal-faşistlerin güçsüz düşürdüğü metal işçilerinin iktisadi örgütü Maden-İş'i iyice güçsüzleştirebilmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar.

Metal işçileri sosyal-faşist Türkler-Ertürk alçaklarının hain yüzünü bütün açıklığıyla gördüler. Onları başlarından defetmeden, devrimci işçi önderlerinin, proleter devrimci siyasetin etrafında birleşmeden zafere doğru yürümenin mümkün olmayacağını iyice anladılar.

Faşist MESS'e ve sosyal-faşist ihanet çetesine karşı mücadelenin çok daha güçlü yükselmesinin şartları her zamankinden daha fazla şimdi vardır. Metal işçileri, proleter devrimci siyasetin devrimci işçi önderlerinin etrafında toplanmak üzere fabrika önle

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Seçimler bitti ama halkın işi bitmedi

YEREL SEÇİMLER BİRLEŞMENİN VE ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİNİ GÖSTERDİ

SEÇİMLER BİTTİ AMA BİZ ŞİMDİ KİM SEÇİLMİŞ OLURSA OLSUN, BELEDİYE VE MUHTARLIKLAR ÜZERİNDEKİ DENETİMİMİZİ SÜRDÜRMELİYİZ. BUNU MÜCADELEMİZİ KENDİ ELİMİZE ALMAMIZIN, MÜCADELEMİZİ EN GENİŞ ŞEKİLDE BİRLEŞİP ÖRGÜTLENMEMİZİN BİR PARÇASI YAPMALIYIZ.

"HALK DENETİM KOMİTELERİNİ" OLSUN, HALK İÇİNDEKİ SUNİ AYRILIKLARA KARŞI MÜCADELEYİ OLSUN, KENDİ BAŞINA BİR ŞEY OLARAK ALMAYALIM, HALKIN BAĞIMSIZ GÜÇLERİNİ, ÖRGÜTLERİNİ YARATMANIN BİR PARÇASI VE BASAMAĞI OLARAK GÖRELİM.

Yerel seçimler yapılalı birkaç gün oldu. Şimdi düzenin temsilcileri halka "İşiniz bitti" diyecektir. Oysa açıktır ki, seçimler halkın durumunda önemli bir değişiklik getirmeyecektir. Hükümetler düşüp, yenileri kurulacaktır belki, ama kargaşa bitmeyecek, kötü durum daha da kötüleşecektir. Halkın işi seçimlerle bitmez, bitmeyecektir de. Seçimlerdeki tecrübeden dersler çıkarmalı, her günkü gelişen mücadelemizde bu tecrübeden yararlanmalıyız.

Şimdilik şunlara değinelim:

Seçimler boyunca "halk denetimi" bir eylem şiarı oldu. Bunu reformcular bile göstermelik olarak kabul etmek zorunda kaldılar. Seçimler bitti ama biz şimdi kim seçilmiş olursa olsun, belediye ve muhtarlıklar üzerinde denetimimizi sürdürmeliyiz. Bunu mücadelemizi kendi elimize almamızın, mücadelemizi en geniş şekilde birleşip örgütlenmemizin bir parçası yapmalıyız.

Yine yerel seçimlerde halk içinde örülmeye çalışılan suni ayrılık duvarlarını yıkarak birleştiğimizde ne kadar güçlü olduğumuzu gördük. Ama özellikle köylerde düzenin partilerinin aynı sınıftan, aynı baskı ve sömürü altında olan halkı nasıl birbirine düşman etmeye çalıştığını gördük. Bunun halka değil, onun düşmanlarına faydası var. Halk içindeki suni ayrılıklara karşı uyanık ve amansız bir mücadele yürütmeliyiz.

Halkın işi bitmemiştir. Birleşmek ve örgütlenmek şimdi her zamankinden daha çok gereklidir. İşçiler sendika ağalarının yarattığı ayrılık duvarlarını yıkıp nasıl mücadelenin sıcak bağrında örgütleniyorlarsa, tüm işçi sınıfı sınıfsız toplumu kurmak için devrimci proletaryanın bayrağı altında birleşmelidir. Köylüler, parti, mezhep ayrılıklarını yıkarak toprak devrimi için mücadele örgütlerini yaratmalıdırlar. Tüm halk, demokrasi ve bağımsızlık için tek bir cephede birleşmelidir. Bize gerekli olan budur.

Bu uğurda önemli adımlar atıldı, ama halkın önünde katetmesi gereken uzun bir yol var. İşte "halk denetim komitelerini" olsun, halk içindeki suni ayrılıklara karşı mücadeleyi olsun, kendi başına bir şey olarak almayalım, halkın bağımsız güçlerini, örgütlerini yaratmanın bir parçası ve basamağı olarak görelim.

TELRA:

Sosyal faşistlerin grev kırıcılığı

Ben Telra Televizyon Fabrikasında çalışan bir işçiyim. Kardeş Profilo Fabrikasında gelişen olayları anlatmaya çalışacağım.

Profilo'da toplu sözleşme görüşmeleri 77'nin Ocak ayında başladı.

Greve gidilmeden önce Maden-İş'e bağlı olan tüm fabrikaları bölgelere çağırıp orada nutuk atıyorlardı. Bizi de, yani Telra Fabrikasını da bölgeye çağırdılar. Biz henüz toplu sözleşme döneminde değildik. Konuşan Hikmet Aslan nutuk çektikten sonra grevleri desteklememiz gerektiğini söyledi. Her ay aidatımızın haricinde grevler için yardım fonlarının oluşmasını salık verdi. H. Aslan'ın konuşmasından kimse bir şey anlamamıştı, ama yardım sözkonusu olunca herkes yardım edeceğini söyledi. Çünkü, grevler bizimdi. Bugün Profilo'da, Auer'de elde edilecek haklar tüm Türkiyeli işçileri kapsar. Bizler bu düşünce altında evet derken, sarıdan daha sarı olan sendika ağalarının düşünceleri çok daha değişikti. Toplantıda soru soran bir arkadaşımız şöyle dedi: "Biz senelerdir Maden-İş'e aidat ödüyoruz. Bunları grevler için, şu için, bu için ödüyoruz. Biz arkadaşlarımıza elbette her türlü yardımı yaparız ama, grev fonundaki para biterse." Cevap veren H.Aslan: "Grevlerin başka fabrikalarda 73'den beri sürdüğünü, bu yüzden kasada grev fonu olmadığını" ifade etti. Bizler buna inanmadık Çünkü, 73'den beri grevde olan fabrikaların ne isimlerini, ne de sayılarını biliyorduk. Sosyal faşist sendika ağalarının düşünceleri şuydu: Fabrikaları toplu halde greve çıkarmak ve bunu seçim döneminde yapmak. Nitekim grevler 31 Mayıs'ta uygulandı. Neden 31 Mayıs'ta uygulandı? Seçimler 5 Haziran'da yapılacaktı, tüm proleterlere kurtuluşlarının CHP iktidarıyla olacağını anlatıyorlardı. Herkes CHP'ye oy verecekti, CHP iktidar olacaktı ve en fazla grevler 15-20 gün bilemedin bir ay sürecekti. CHP iktidarı da bir-iki reformla bu grevleri bitirecekti. Ne güzel bir çözüm değil mi? Proleterlerin kurtuluşu parlamenter yollarla, reformlarla halledilecekmiş. Kimi kandırıyorlar, kime masal anlatıyorlar?

31 Mayıs'ta Profilo işçileri de greve gitti. Akşam işten çıktığımız zaman grevdeki arkadaşları ziyaret etmek istedik. Ama önümüzde grev gözcülerinin yanısıra bir sürü eli sopalı İGD'liler den bir barikat yığdılar. H. Aslan gene nutuk atıyordu. Grev yerlerinde en fazla neye dikkat etmelerinin gerektiğini söylüyordu. Grevlere "Maocu"lar kesinlikle sokulmayacaktı. Çünkü, onlar grevleri bölebilirlerdi vs. gibi laflar. Sabahları işe giderken kimlik kontrolü yapıyorlardı, Telra işçisi olup olmadığımızı anlamak için İGD'liler yine ellerinde sopalarla saf tutuyorlardı. Bu ne biçim mantıktı? Grevleri biz maddi yönden destekliyeceğiz, ama grevdeki arkadaşlarla ilişki kurmayacağız, grev yerine giremeyeceğiz. Grevin ilk haftasından sonra arkadaşların, Telra temsilcilerini devamlı zorlaması sonucu, bir öğleyin de toplu halde grev yerini ziyaret ettik. Profilodaki arkadaşlar memnun oldular ama sitemde de bulundular. Bu ne biçim dayanışmadır, kardeş fabrikanızı ikinci hafta ziyaret ediyorsunuz diye. Dilimizin döndüğünce onlara durumu anlatmaya çalıştık, eli sopalı İGD'ileri göstererek. Onlar da bu durumdan hoşnut değillerdi, ama cesaret edip bir şeyler yapamıyorlardı. Grevin 15. gününden sonra öğlenleri grev yerine girebiliyorduk. Bu durum tabiki grevdeki arkadaşların ve bizim zorlamamızla oluyordu. Oraya bizi sokmamazlık edemiyorlardı, artık tecrit oluyorlardı. Ama Telra'daki proleter devrimcileri sosyal faşistlere tanıtıyordu Telra'nın temsilcileri. Bizler öğlenlerde grevdeki arkadaşlarla oturup konuştuğumuz zaman, hemen yanımıza sosyal faşist beslemelerden gönderiyorlardı. Akılları sıra bizim konuşmalarımızı engellemeye çalışıyorlardı. Oradan ayrıldıktan sonra da arkamızdan arkadaşlara "bunlar maocudur, dikkatli olun, bölücülük yaparlar" diyorlardı. Böylece bizim yanımıza hiç kimsenin gelmemesini sağlamak istiyorlardı. Ama gelişen durumlar onların istediğinin tam tersi oluyordu. Grev yerine gittiğimiz zaman daha çok arkadaşla sohbet ediyorduk, herkes kendi masasına davet ediyordu. Arkadaşlarda ilgi artmıştı. Acaba bu maocular hakikaten grev kırıcısı mıydı, bunlar bölücü müydü? Tam tersine, konuşmalarımızda, sohbetlerimizde birlikten, beraberlikten ve mücadeleden yana olduğumuzu görüyorlardı.

SOSYAL FAŞİSTLER TOPLADIKLARI YARDIMLARI NE YAPIYORLAR?

Telra'da sosyal-faşist temsilciler bir yardım komitesi oluşturmuşlar ve bizi de buna katmışlardı. Bizi niçin yardım komitesine ilave etmişlerdi. Biz bölücüydük hani, biz işçi sınıfının düşmanıydık. Mesele gayet açıktı. Bölgeden bir talimatname gelmişti. Her işçi her ay 100 TL, sını grevlere verecekti. Kendileri bu durumu arkadaşlara nasıl ileteceklerdi? Ters tepkiyle karşılacaklarını biliyorlardı, bizim de arkadaşlarla ilişkilerimizi görüyorlardı. Bir gün bu yardım komitesinde olan arkadaşları grev yerinde bir toplantıya çağırdılar, gittik. Baştemsilci Kudret, uzun bir nutuk çekti bize, şükür sözü bir başkasına bırakmıyordu. Biz de söz aldık bu toplantıda. Konuşan arkadaşımız, bu kararın yani 100 TL, sının tepeden inme bir karar olduğunu; söz ve kararı tabanın vermesi gerektiğini vurguladı. (Çünkü arkadaşlar bu 100 lira meselesini tepkiyle karşılamışlardı, herkes karşı çıkıyordu, zora koştukları için.) Ve arkadaş şöyle devam etti. "İçimizde 1200 lirasına çalışıp evli, çocuk sahibi olanlar var. Onları zora koşamayız. Faşistler de var (bilinçli) bunlardan da zorla alamayız. Bizim görevimiz arkadaşlara grevlerin ne için desteklenmesini anlatmak ve onlara meseleyi kavratmaktır. İçimizde tüm maaşını bağışlayan da çıkar. Bu inanç meselesidir. Biz bir tarafta mağdur durumda olanlara yardım yaparken, diğer taraftan arkadaşları mağdur duruma mı sokalım. Gerekirse onu da yaparız ama, bugün henüz böyle birşey söz konusu değil. Bizim bugün toplayacağımız paralar stoktur. Henüz Maden-İş-in kasasında grev fonu mevcuttur" Bu sözlerin üzerine sosyal-faşistler araya girmiştir. Maden-İş' in kasasında para olmadığını söylemişlerdir. Konuşan arkadaş devam ederek yine de bu kararı tüm işçilerin vermesi gerektiğini söyledi. Ve bizler bir öneride bulunduk. Önerimiz şuydu: Tüm fabrikadaki arkadaşları yarın akşam buraya getirelim ve hep beraber bu meseleyi tartışalım. Temsilciler bu öneriye kulak asmadılar, şöyle dediler. "Hiç kimse gelmez, göreceksiniz. Bizim işçiler bu işlerle uğraşmazlar, ancak toplu sözleşme döneminde yanımıza gelirler..vs." Ama önerimiz çoğunluk tarafından kabul edildi. Ve ertesi gün herkes bunun propagandasını yaptı fabrikada. Akşam 300'e yakın arkadaş toplandık. Sosyal-faşistler bu işe şaşırdılar. Nasıl oluyordu da bizler arkadaşları getirtebiliyorduk, onların ruhuna hitap ediyorduk. O akşam herkes görüşünü belirtti. Arkadaşların talepleri gözardı edildi ve baştemsilci Kudret Pekak "bu bize bölgeden gelen bir talimatnamedir, biz buna uymak zorundayız. Başka fabrikalardaki arkadaşlar ikramiyelerini veriyorlar, siz şükredinki en azını biz söyledik, 100 TL dedik. Bu parayı vermeyenlerin listesini yapacağım, grevlerden sonra da pat-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

ODTÜ'de mücadele sürüyor

faşist beslemeler kafalarını öğrenci-veli-öğretim görevlisi birliğine çarptılar

ODTÜ direniyor... Faşist diktatörlük, gençliğin yurtsever devrimci mücadelesinin sarsılmaz bir kalesi olan ODTÜ'yü yıkmak için elinden geleni ardına komadı.. Bütün bu saldırılar boşa çıkınca, işçi kılığında faşist beslemeler ODTÜ'ye dolduruldu. Bu katiller son olarak ODTÜ gençliğine karşı vahşice saldırdılar ama saldırıları geri tepti, onlar kafalarını öğrenci-veli-öğretim görevlisi birliğinin duvarına çarptılar.

ODTÜ öğrencilerinin mücadelesi sürmektedir. Üniversite Konseyi faşist beslemelerin okuldan çıkarılması kararı aldı. Öğretim görevlilerinin büyük çoğunluğu öğrencilerin yanında yer alıyor. Öğrenci velileri de bu mücadeleye katıldı. Son olaylardan sonra TBMM'ne yürüyerek hesap sordular.

ODTÜ'yü sarsılmaz kılan nedir? ODTÜ'yü sarsılmaz kılan, öğrencisiyle, öğretim görevlisiyle, öğrenci velisiyle faşist çetelere, faşist diktatörlüğün oyunlarına karşı direnişidir. Devrimci ve yurtsever gençlik, faşist cinayet şebekelerine, faşist çetelere karşı ODTÜ'nün mücadelesinden öğrenmeli, onu örnek almalıdır.

1 Mayıs halkıyla dayanışma kampanyasının değerlendirilmesi:

Ümraniye 1 Mayıs halkının haklı dinişiyle dayanışma kampanyasını Türk Öğrenci Birliği-New York olarak yürüttük, yürütüyoruz. Faşist diktatörlüğün 1 Mayıs halkına reva gördüğü sömürü, zulüm ve katliamın karşısındayız. 1 Mayıs halkının haklı mücadelesini destekliyoruz.

TÖB-NY olarak bu cümleden olmak üzere, ABD'nin New York eyaletinde ve diğer bölgelerinde toplantılar yaparak, bildiriler dağıtarak faşist diktatörlüğün 1 Mayıs halkına reva gördüğü sömürü baskı zulüm ve katliamını ABD demokrat ve devrimci halkına ulaşmak amacıyla duyurmaya çalıştık. Faşist diktatörlüğü teşhir ettik. 1 Mayıs halkına enternasyonal (uluslararası) dayanışma sağlamaya çalıştık. Bu çalışmaların bir bölümünü teşkil eden bir toplantıda çok sayıda Ortadoğulu, İranlı, Ethoplalı ve Amerikalı devrimci, demokrat hazır bulundu. Bir arkadaş 1 Mayıs gecekondu halkının direnişinin gerek halkın örgütlenme düzeyi, gerek siyasi bilinç seviyeleri ve gerekse de devrimcilerin önderliğinin gerçekleşmesi açılarından Türkiye halklarının mücadelesi için çok önemli bir aşama olduğunu belirtti. Ayrıca Türkiye'deki genel siyasi durum ile Türkiye halklarının mücadelesinin ulaştığı durum anlatıldı. Türkiye'den, miting ve yürüyüşlerden, işçi-köylü ve gecekondu halklarının zorlu yaşam ve çalışma koşullarını ve mücadelesini yansıtan slaytlı (resimli) bir gösteri yapıldı.

Bir başka bölgede yapılan bir toplantıyla Ümraniye 1 Mayıs halkının direnişi anlatıldı. Masa kurularak faşist diktatörlük teşhir edildi ve yardım toplandı.

Ayrıca Sovyetler Birliği şanlı Ekim Devriminin 60. yılı kutlama gününde ve Amerika'nın sömürgesi olan Porto Rico halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine desteğin bir ifadesi olarak düzenlenmiş bir gecede yüzlerce bildiri dağıtıldı. Asya, Afrika, Latin Amerika ve Amerikalı devrimci, demokrat örgütlere, basın organlarına yazılarla 1 Mayıs halkının direnişi duyuruldu. Demokrat Amerikan WBIA radyosu TÖB-NY'un Amerikan halkına yaptığı açıklamayı yayınladı. İran Öğrenci Federasyonu, ve Ethopya Öğrenci Federasyonu 1 Mayıs halkıyla dayanışma gösterdiler.

Türkiyeli emekçilere de bildiri dağıtılarak, evlerinde ziyaret edilerek 1 Mayıs halkının direnişi anlatıldı. Türkiyeli öğrencilere gerek toplantılarda, gerekse de kişisel olarak biraraya gelinerek 1 Mayıs halkının direnişi anlatıldı. Emekçiler ve devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin çoğu faşist diktatörlüğün 1 Mayıs halkına reva gördüğü sömürü, zulüm ve katliamı kendi omuzlarında hissederek kampanyaya destek verdiler, seve seve katıldılar.

Yalnız New York'ta faşist diktatörlüğün ve onun yürütücüsü MC hükümetinin işbirlikçileri de vardır. Bunlardan bir kesimi Faruk Fenik'in -ki ülkeyi Demokrat Parti zamanında Amerikan emperyalizmine peşkeş çekmiş ve sonra yurtdışına gitmişti- radyosunun borazancılığını yaptığı gericilerdir, faşistlerdir. Bu zatın geliştirdiği yeni TV yayınında Başbakan Süleyman Demirel ve Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil Türkçe, İngilizce konuşmalar yaparak Amerikan kamuoyunu yanıltarak; Türkiye'de demokrasi olduğunu, ekonomik ve siyasi olarak iflas etmediklerini, Amerika'ya şimdiye kadar hiç aykırı davranmadıklarını, yani Amerikan emperyalizminin sadık uşakları olduklarını söylemekte; buna karşın kendilerine uygulanan ambargoyu haksız bulduklarını anlatmaktadırlar.

Bu ve bunun gibiler TÖB-NY'a siyasi kara çalmak için, kampanyayı baltalamak için ellerinden gelen dedikodu, yalan ve iftirayı yürüttüler, yürütmektedirler.

Bunlara karşı 1 Mayıs halkımız mücadelesini bir an bile duraksatmamalıdır.

Öte yandan bir de bölgemizde TÖB-NY'a "muhalefet" yapan 'İlerici Öğrenciler' diye bir sözde sosyalist, özde faşist bir grup vardır. Sahte T"K"P'nin yurtdışı borazanlarından "İşçinin Sesi" gazetesi TÖB-NY'lu arkadaşlara "TÖB-NY yönetimini ele geçirmiş, boş sloganlarla varlıklarını sürdürmeye çalışan; oportünist, Maocu, goşist" diye hücum ederken; bu grubun kendisine uygun siyasetlerini göklere çıkarmaktadır. Bu kişiler 1 Mayıs halkının direnişine bir nebze destek vermedikleri gibi, baltaladılar da. Bunlar aynı tavrı 12 Mart faşist diktatörlüğünü lanetleme forumunda, 1 Mayıs'ta sosyal-faşistlerin hazırladığı bir ortamda faşist diktatörlüğün gerçekleştirdiği ve 34 yurtsever devrimcinin öldürüldüğü katliamı protesto mahiyetindeki, konsolosluk önünde düzenlediğimiz gösteride ve diğer eylemlerde ve diğer eylemlerde de sürdürdüler. Bunlar halkımızın devrimci mücadelesinin gerçek savunucuları değildir. Bunlar kurulmasını istedikleri, yarının Sovyetler Birliği'ne bağımlı sosyal-faşist bir diktatörlüğün bürokrat-teknokrat burjuvalarını oluşturmak sevdasıyla yetişen kişilerdir. Bunlar halkımızın mücadelesini arkadan hançerleyenlerdir. 1 Mayıs halkımız bunları ve bu siyasette olanları çok iyi tanımalıdır. Bunlara karşı kendisini işçi sınıfının devrimci ideolojisi ile donatmalıdır, mücadelesini yükseltmelidir.

Bütün bu çalışmaların sonucu 1016.00 doların üzerinde maddi yardım toplandı.

Faşist diktatörlüğün bu katliamını lanetlemek ve gecekondu halkımızın "konut, su, yol, elektrik", "iş ve can güvenliği", "bağımsız-demokratik Türkiye" mücadelesini desteklemek üzere dağıttığımız bildiriler 1 Mayıs halkımız tarafından bilinsin isteriz. İlişikte bunun İngilizcesi de vardır.

DEVRİMCİ SELAMLARIMIZLA...

TÜRK ÖĞRENCİ BİRLİĞİ-NEW YORK

YURTSEVER ANTİ FAŞİST MEMUR VE ASİSTANLAR

Emperyalist-revizyonist sistemin çürümüşlüğü halkın gözünde teşhir olduğu, işbirlikçi burjuvazinin de yönetemez duruma geldikleri şu dönemde 1 Mayıs halkının yiğit direnişi kızıl bir güneş gibi parladı. Halkın mücadelesinin kararlı destekleyicileri ve düşmanları açığa çıkmaya başladı.

Biz yurtsever anti-faşist memurlar ve asistanlar Bursa Tıp fakültesinde 1 Mayıs halkının mücadelesine omuz vermek için yardım kampanyası açtık. Tüm çalışanlarda yankı uyandıran 1 Mayıs direnişini karşısına almaya cesaret edemeyen utangaç (!) sosyal faşistler kampanyaya katılmak zorunda kaldılar. Düşünce olarak desteklemediklerini kişisel desteklediklerini kulağımıza fısıldadılar. Kaşarlanmış olanları ise mücadelenin yanlış olduğunu söylemekte sakınca görmediler. Bunlara göre, kitle mücadelesi tehlikelidir. "İstikrar bozar" bu da efendilerinin işine gelmez. Yurtsever demokrat memur ve asistanlar ise tüm güçleriyle destekleyip bize yardımcı oldular.

Kitle mücadelesinin, safları belirlediği bu aşamada biz yurtsever anti faşist memur ve asistanlar yerimizin demokratik halk devrimi doğrultusunda mücadele veren tüm çalışan halkımızın yanında olduğunu bildirir, devrimci selamlarımızı yollarız.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

GECEKONDU YIKIMINA SON!

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKIMIZ İÇİN İLERİ!

BURSADAN YURTSEVER ANTİ FAŞİST MEMUR VE ASİSTANLAR

NOT: 615 lira gönderilmiştir.

KAYBEDEN FAŞİST DİKTATÖRLÜK KAZANAN 1 MAYIS HALKIDIR

Emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü ve onun kana susamış faşist milisleri 2 Eylül 1977 günü 1 Mayıs Mahallesi gecekondu halkına buldozer, panzer ve otomatik silahlarla olanca güçleriyle saldırıya geçtiler. Vahşet ve kan kustular. Bir çoğu feodal baskıya dayanamayarak şehire göç etmiş ve başını sokacak bir tek odalı bir ev yapmış olan çeşitli milliyetlerden yoksul gecekondu halkı 10 kahraman evladını şehit verdi, onlarcası yaralandı, herkes sorgudan geçirildi veya tutuklandı.

Yoksul halkımız için bu baskı ve katliam, ne ilk ne de sondu. Emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin düştüğü ekonomik, siyasi ve sosyal buhran sonucu gelişen kitle mücadelesini bastırmak için giriştiği sindirme hareketidir. Ama ortada bir gerçek vardır ki onları tir tir titreten, yenen ve kararsızlığa iten iki milliyetten yoksul halkın proleter devrimcilerin önderliğindeki birliği, mücadele azmi ve kararlılığıdır. 1 Mayıs halkının şanlı direnişi saldırganları geriletmiştir, ve onların yüreğine korku salmıştır. Halkın birleştiğinde ve mücadeleye atıldığında, ne kadar güçlü, halk düşmanlarının ise ne kadar güçsüz olduğunu ortaya koymuştur.

Tüm ezilenler, 1 Mayıs mahallesinin bize verdiği bu dersi unutmayalım.

Yolumuz 1 Mayıs halkının kızıl yoludur. Bizler şuna inanıyoruz ki: Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve zulüm düzenini yere çalacak ve onların sırtını dayadığı dünya halklarının baş düşmanı iki süper devleti ülkemizden kovacak olan yalnızca halkın marksizmle silahlanmış örgütlü gücüdür. Proleter devrimcilerin önderliğinde işçi-köylü ittifakı temelinde Türk ve Kürt halkının birlikte mücadelesi sonucu gerçekleşecek olan Demokratik Halk Devrimi ile yoksul gecekondu halkının konut sorunu çözüme ulaşacaktır.

Bizler 1 Mayıs halkıyla dayanışmanın yüce bir görev olduğunun bilincinde olarak, Halkın Yolu'nun önderliğinde açılan kampanya sonucu toplamış olduğumuz 1770 lirayı Halkın Yolu gazetesindeki hesap numarasına gönderiyoruz

SELAM OLSUN ŞANLI 1 MAYIS HALKINA!

GECEKONDU YIKIMINA SON!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

YIKILSIN ÜÇ DAĞ!

YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN VE KIBRIS ULUSUNUN ÖZGÜRLÜK KAVGASI!

NE AMERİKA NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

URFA'DAN PROLETER DEVRİMCİLER

Mücadelemizi yükseltelim doğru siyasetimizi halk kitlelerine ulaştıralım

Emperyalizmin bunalımının derinleştiği günümüzde ABD-Rusya ve onların uzantıları faşistler, sosyal-faşistlerin ülkemiz halkı üzerindeki baskı, zulüm ve terörü gittikçe yoğunlaşmakta, buna karşın ezilen halkımızın iki süper devlet ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadelesi artmaktadır. 1 Mayıs gecekondu halkının faşist diktatörlüğün topuna, tüfeğine, tankına karşı kadınıyla-kızıyla verdiği yiğit mücadele, proleter devrimciler önderliğinde pahalılığı, işsizliği, küçük üreticiler üzerindeki baskıyı protesto etmek için düzenlenen mitingler, grevler, boykotlar, toprak işgalleri bunun birer örneğidir.

İşten atmalara, iş "kazalarına" (gerçekte iş "cinayetleri"ne) karşı, öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği için gazetemiz Halkın Yolu'nun Marksist-Leninist çizgisinde ilerlemeli, çalışan halk kitleleriyle birleşip, kaynaşarak, kadın-erkek omuz omuza yarı-sömürge yarı-feodal düzenin yıkılıp yerine Devrimci Demokratik Halk İktirarını kurmak ve sosyalizme varmak için bu yolda ilerlemeli, mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Gazetemizin doğru siyasetinin halk kitlelerine ulaşabilmesi için, maddi yönden de olanaklarımız ölçüsünde desteklememiz gerekir. Bu yüzden biz de Konya-Ereğlili bir grup devrimci kızlar olarak aramızda topladığımız 300 (üçyüz) lirayı gönderiyor, devrimci selamlarımızı yolluyoruz.

YAŞASIN HALKIN YOLU'NUN MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİSİ!

KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

YAŞASIN 1 MAYIS GECEKONDU HALKININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ!

KONYA-EREĞLİSİ'NDEN BİR GRUP DEVRİMCİ KIZ

Halk yenilmez

1 Mayıs Mahallesi halkının yiğit direnişi yolumuzu aydınlatan kızıl bir meşaledir. Bu meşale kurtuluş yolumuzu biraz daha netleştirmiştir. 1 Mayıs Mahallesindeki halkımızın direnişi tüm ezilen, sömürülen halkımıza halkın gücünün ne olduğunu bir kez daha göstermiştir. 1 Mayıs direnişi büyük bir ilham ve enerji kaynağıdır. 1 Mayıs direnişinden öğrenmek veya öğrenmemek meselesi gerçekten halkın kurtuluşu mücadelesinde kararlı olup olmamak demektir.

Türkiye bugün birçok Ümraniye (1 Mayıs) Mahallesindeki direnişe gebedir. Onun için devrimci ve proleter devrimci safları sıklaştırmak, devrimci dayanışmayı sağlamak davayı daha büyük boyutlara ulaştırmak gerekir. Karşı-devrimci güçlerin bizi hazırlıksız bırakma çabalarını böylece boşa çıkaralım. HALK YENİLMEZDİR!..

Biz de kendi çapımızda yiğit direnişimize omuz vermek için, davaya güç katmak için imkanlarımızı kullanmaya çalıştık. Bir yurtsever devrimci olarak, 1 Mayıs Mahallesi için imzalı bir yardım kampanyası açtık, birçok yurtsever devrimci kampanyamızı maddi olanaklarıyla destekledi.

DİYARBAKIR	Toprak İskandan	400	TL
"	Kooperatifler I. Bölgeden	600	TL
"	DSİ'den	100	TL
"	İller Bankası 8. Bölgeden	880	TL
	TOPLAM	1980	TL

GECEKONDULAR YIKILAMAZ, HALK BUNU UNUTMAZ!

BİN SELAM "KIZILKAYALARA", BİN SELAM 1 MAYIS DİRENİŞİMİZE!

DİYARBAKIR'DAN BİR HALKIN YOLU TARAFTARI DEVRİMCİ

1 Mayıs Mahallesi halkıyla dayanışma içindeyiz

Biz Anadolu Otoyol yapım işçileri Fazıl İ. Verdi Şantiyesi Dil İskelesindeki işyerinde çalışan devrimci işçiler olarak açmış olduğumuz kampanyaya aramızda topladığımız 750 lirayla katılıyoruz.

1 Mayıs Mahallesindeki halkımıza uygulanan faşist zulüm ve terör ülkemizdeki tüm emekçilere uygulanan vahşice zulmün sadece bir halkasıdır.

1 Mayıs Mahallesindeki gecekondu yıkımı bize şu gerçeği bir daha açık bir şekilde belirtti:

Biz emekçilerin bu düzen içinde kurtulması mümkün değildir. Kurtuluşumuz ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'YLE GERÇEKLEŞECEKTİR.

Faşist diktatörlüğün bu zulmünü lanetler 1 Mayıs Mahallesi halkıyla dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz.

GECEKONDU ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

GECEKONDU YIKIMINA SON!

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET!

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!

HEREKE-FAZIL İ. VERDİ DİL ŞANTİYESİ'NDEN 15 İMZA

GECEKONDU YIKIMINA SON!

Biz Gaziantep'ten Halkın Yolu taraftarları olarak 1 Mayıs mahalle halkının şanlı direnişini destekliyoruz ve her zaman halkımızın bu tür mücadelelerini destekleyip yanlarında olduğumuzu bildiririz.

Ayrıca burada yoksul gecekondu halkından topladığımız bir torba giyecek ve 500 lirayı gönderiyoruz. Yoksul gecekondu halkının bu tavrı, 1 Mayıs halkının faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinin aynı zamanda kendi mücadelesi olduğunu kavradığının bir ifadesidir.

YAŞASIN 1 MAYIS MAHALLESİ HALKININ ŞANLI DİRENİŞİ!

GECEKONDU YIKIMINA SON!

NE AMERİKA NE RUSYA

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!

HALKIN YOLU'NDAN PROLETER DEVRİMCİLER

1 Mayıs gecekondu halkıyla beraberiz

Gün geçtikçe büyük ve derin buhranlarla yarı-sömürge yarı-feodal yapı sarsılmakta, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü de kudurmakta, yeni baskı tedbirlerine başvurmakta ve buhranın yükünü işçi sınıfına yıkmaya çalışmaktadır.

Terör havasını bütün yurtta estirmeye çalışan faşist diktatörlük bu kez saldırısını İstanbul 1 Mayıs halkına yöneltmiştir. 1 Mayıs semtine faşist diktatörlük otomatik silahları, panzerleri ile saldırdı. 9 halk evladını katletti. Yüzlercesini yaraladı, zindanlara doldurdu. İşkencehanelerde inletti.

Bu baskılara rağmen yiğit 1 Mayıs halkı evini terketmedi. Faşist diktatörlüğe karşı kendi gücüne güvenerek militanca direndi. Şimdi şehitlerinin acısıyla yaralarını sarıyorlar. Onların mücadelelerini destekleyelim, yalnız bırakmayalım.

Biz Nevşehir'den proleter devrimciler olarak 1 Mayıs halkının haklı ve şanlı direnişini desteklediğimizi ve her zaman yanlarında olduğumuzu devrimci selamlarla bildirir, faşist diktatörlüğün saldırısını şiddetle protesto ederiz.

YAŞASIN 1 MAYIS HALKININ MİLİTANCA DİRENİŞİ!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!

GECEKONDU YIKIMINA SON!

NE ABD NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

NEVŞEHİR'DEN BİR GRUP HALKIN YOLU TARAFTARI

NOT: Bağış için 250.TL. gönderiyoruz.

'NU EN GENİŞ KİTLELERE YAYALIM GAZETEMİZİ MADDİ OLARAK DESTEKLEYELİM

ANKARA

Bizler Cebeci bölgesindeki Halkın Yolu taraftarları olarak, Halkın Yolu'nun 39. sayısında çıkan Bayramda gazeteye maddi destek sağlama" çağrısını Bayramın 1. günü okuduk. Yazının gazetede geç çıkması, bizim bu konuda önceden uyanık davranamamamız şu sonuçlara yol açtı:

Birincisi bu iş için gereken örgütlenmeyi sağlayamadık, ikincisi, mahallemizde sözde hayır kurumlarından olan "İlim Yayma Cemiyeti", "Camiler" vs. gibi kurumların post toplama çabalarının kime hizmet ettiğini devrimci bir tarzda teşhir edemedik.

Halkın Yolu'nu yaşatma görevi sadece böyle özel günlerde ortaya çıkan imkanları değerlendirmekle sınırlı olmamalı, bu görev bizim günlük sınıf mücadelesindeki görevlerimizden biri olmalı ve daha sürekli daha canlı hale getirmeliyiz

Biz bu çalışmamızdan sağladığımız 475 lirayı para adresine gönderiyoruz.

Devrimci selamlar.

YAŞASIN HALKIN YOLU'NU YAŞATMA MÜCADELEMİZ!

CEBECİ'DEN BİR HALKIN YOLU TARAFTARI

MALATYA

Malatya ilinin Doğanşehir ilçesine bağlı Yuvalı köyü yoksul halkı olarak, işçilerin yoksuy köylülerin ve ezilen tüm halkın gazetesi olan Halkın Yolu'nu yaşatmak için köyümüzden topladığımız 15 kurban derisini satarak parasını Halkın Yolu'na gönderiyoruz. Bu paranın Halkın Yolu'na az da olsa maddi yardım sağlayacağına eminiz. Devrimci sorumluluk taşıyan tüm arkadaşların da, bize demokratik devrimin yolunu gösteren ve mücadele etmemizi öğütleyen Halkın Yolu'nu yaşatmak için tüm olanaklarını harcayacağına eminiz.

Yoldaşça selamlar.

HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

NE AMERİKA NE RUSYA

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM

KÜRDİSTAN'DAKİ MİLLİ ZULME SON!

YAŞASIN HALKIN YOLU'NUN MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİSİ

NOT: 850 lira gönderiyoruz.

BERLİN

Ben Batı Berlin'de 7. sınıfa giden bir öğrenciyim. biriktirdiğim harçlığımla Halkın Yolu'na yardım etmek istiyorum. Eskimo dondurması ve simit satan kardeşlerim bana örnek oldular. Ben de bundan sonra devamlı yardım edeceğim. Büyüklerimin de Halkın Yolu'nu desteklemeleri devrimci bir görevdir. Batı Almanya'da bizlere ana dilimizle eğitim sağlanmalıdır.

Taşınma yasağı kaldırılsın!

Kahrolsun yabancılar kanunu!

Devrimci selamlarla
CELAL

NOT: 50 Mark posta ile gönderildi.

Halkın Sesi menşevik seçim taktiklerini yerel seçimlere de uyguluyor

Halkın Sesi oportünistleri 137. sayılarında mahalli seçimlere ilişkin tavrını açıklarken özetle şöyle diyorlar: "İki süper devlete karşı yurdumuzun bağımsızlığını savunan; toprak ağalarının topraklarının yoksul ve topraksız köylülere dağıtılmasından yana olan emekçi halkın düşünce ve örgütlenme özgürlüğü için mücadele eden... işkenceci ve katillerden hesap sorulmasını isteyen" "yurtsever ve demokrat adayları desteklemeye çağırıyoruz." Halkın Sesi bu muhtevadaki seçim siyasetini genel seçimlerden önce 103. sayısında da savunmuştu. Halkın Sesi'nin o dönem getirdiği seçim taktiklerini "Menşevizmin seçim taktiklerini olduğu gibi benimseme" olarak eleştirerek sergilemiştik. Halkın Sesi aynı siyaseti mahalli seçimlerde de savunduğunu 137. sayısında "sıkılarak" söylüyor. Ama Halkın Sesi aynı zamanda "usta" manevralara da başvuruyor. Bir iki noktada kıvırtarak oportünizmini örtmeye çalışıyor.

Oportünistler, bağımsızlık, toprak ve siyasi demokrasi konusunda yukardaki tespitlerini bu sefer "halkımızın temel talepleri" olarak ifade edememiş! Çünkü Halkın Yolu 13. sayısında Halkın Sesi'nin "halkın temel talepleri" diye sıraladığı üç talebin açıkça ve doğrudan doğruya milli burjuvazinin temel talepleri olduğunu ve en tutarlı bir şekilde devrimci proletaryanın temsil ettiği halkımızın temel talepleriyle arasında dağlar kadar fark olduğunu tespit ederek bunları tek tek ortaya sermiş ve menşevik siyaseti mahkum etmişti. Halkın Sesi şimdi de halkımızın temel taleplerini savunmuyor ama savunduğu reformculaştırılmış talepleri de ileri sürme "cesaretini" gösteremiyor!

Halkın Sesi o zaman bu reformcu taleplerini sayfa başında ve çerçeve içinde "cesaretle" öne çıkarıyordu. Ama kime yöneltiyordu? "CHP, halkın en temel ve en acil taleplerini seçim bildirgesine koyduğu taktirde bütün halkı kendisine oy vermeye çağıracağımızı açıklıyoruz" diyerek CHP'ne yöneltiyordu. Halkın Yolu'nun bu ilkeli tavrı "marksistler zaman zaman hakim sınıflardan 'objektif olarakgerçekleştiremeyeceği' şeyleri talep ederler, ama bu talepleri ileri sürdükleri siyasal kurum muhalefetteki bir siyasal kurum değil, hükümettir!... Halkın temel taleplerini CHP'ye yöneltmek, önderliği reformcu burjuvaziye terketme menşevik anlayışıdır" diye mahkum etmişti. Halkın Sesi'nin şimdi bu konuda da "cesareti" kırılmış! Ama belki de haksızlık ediyoruz? Şüphesiz ki onlar, "bugün reformlar için mücadele esastır, zaman gelince devrimci mücadele de esas olabilir" menşevik anlayışıyla "gerçekçi" bir hat izliyorlar. Bugün CHP'den sulandırılmış reformlar bile talep etmenin MC dışındaki hükümet alternatiflerini yani AP-CHP koalisyonunu engelleyici rol oynayacağını düşünmüş olabilirler.

Halkın Sesi oportünistleri aradan geçen sürede kendi menşevik hatlarında daha "gerçekçi" bir noktaya gelmiştir. Onlar, genel seçimlerde, sözümona "9. parti" olarak seçimlerde yer aldıklarını iddia ederek proletaryanın devrimci siyasetini güya halk yığınlarına götürdüklerini, "oy" sorununu güya e-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Tüm direnenlere bin selam

Biz devrimci Akdereli kadınlar olarak şunu haykırıyoruz: UYANDIK! Ne polisin jopu, ne makinalı tüfeği, ne de faşist komandoların saldırısı bizlerin mücadelesini engelliyemiyecektir.

Bu uyanışımız karşısında korkan faşist diktatörlük, zulmünü, baskısını, saldırısını artırıyor. Onlar bize saldırdıkça, bizler daha çok güçleniyor, daha çok bileniyoruz. Bize yapılan vahşeti, zulmü tüm kamuoyuna HALKIN YOLU ile duyurmak istiyoruz.

Gün geçmiyor ki, derneğimiz basılmasın, çocuklarımız kurşunlanmasın. Daha bir hafta öncesinde, devrimcilerin bulundukları kahvelere yüzlerine maske takmış faşist komandolar otomatik tabancalarla yaylım ateşi açtılar ve dört yavrumuzu ağır yaraladılar. Birinin durumu hala ağır. Bunun sonunda bizler kadınlı kızlı derneğimizde toplandık. Bu faşist baskılar karşısında birleşmemiz ve gücümüzü göstermemiz gerektiğini anladık. Daha sonra 20 Kasım'da "Faşizmi, Siyasi Cinayetleri Protesto Mitingi"ne gitmeye karar verdik. Bizim meydanlara dolup, onların satılmışlıklarını, zulümlerini, iğrençliklerini haykıracağımızdan korkan faşist diktatörlük, komandolarını harekete geçirerek, gece toplandığımız derneğimizi yaktılar. Bununla da bizim mitinge katılmamızı engelleyemeyince, mitinge gitmek için bindiğimiz dolmuşlara Ülkü Ocaklı faşistler taşla tabancayla saldırdılar.

Şunu bilsinler ki, gecekondu halkı olan bizler bir silkindik mi, bir yürüdük mü, bizi kimse durduramaz. İşte 1 Mayıs gecekondu halkının şanlı direnişi!

Bütün bu baskılara rağmen, bizler ümitsizliğe, yılgınlığa kapılmadık, tam aksine, daha da kinlendik ve birleştik. Yanan derneğimizi onarmak için harekete geçtik. Ev ev dolaşıp kurban derilerini derneğe bağış olarak aldık. Bir kısmı da para yardımında bulundular.

Toplanan bu paralarla derneğimizi tamir ederken, Akdere Ülkü Ocakları'nın eli kanlı faşistleri tabancalarla saldırıp, yaylım ateşi açtılar. Ve "Kahrolsun faşistler" sloganını duyan herkes meydana döküldüler. Faşistlerin silahından çıkan kurşunlarla 14 yaşında bir yavrumuz vuruldu. Bizler, evlerden kaptığımız balyozla, taşla, kimimiz manavdan aldığı elmalarla, bize yönelik silahlara aldırmadan üstüne üstüne gittik namussuzların, satılmışların. Sayımız zamanla artıyor, daha çok kadın ve kız bizlere katılıyordu. Ellerindeki silahları sıka sıka önümüzden köpek gibi kaçıyorlardı. Derneklerine bile girmeye cesaret edemediler. Yakalasak derneğin içinde parçalayacaktık. Ne var ki, Ülkü Ocakları bomboştu. O anda yüze yakın polis geldi ve eli silahlıların değil, devrimcilerin üzerine yürüyüp, arabalara tekme tokat bindirmeye, etrafa küfürler yağdırmaya, bizleri yerlerde sürüklemeye başladılar. Bizler dişimizi tırnağımıza takarak, coplanarak, arabalara bindirdikleri devrimcileri teker teker ellerinden geri aldık ve onlara şunu haykırdık: Kahrolsun faşist-polis işbirliği! Mücadelemiz kızıl bayrağı meydana dikene kadar sürecek!

Bizler, bu direnişimizde şunları öğrendik. Bizi ezenlerin, bize zulüm, işkence edenlerin, kurşun çekenlerin karşısında ne kadar çok kadınlı kızlı olursak, onlar daha da korkacak, gerileyecekler. Bizler canımızı devrim yoluna adadık. Bizi bu yoldan hiç bir kuvvet döndüremez. Yeter ki devrimciler birleşsinler.

Dostça selamlar.

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ !

YAŞASIN 1 MAYIS GECEKONDU HALKININ ŞANLI DİRENİŞİ !

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

AKDERELİ DEVRİMCİ KADINLAR

KONYA EREĞLİSİNDE HALK OZANLARI GECESİ YAPILDI

köyümüze halk ozanları geldi

Proleter devrimci ozanlarımızdan ŞAH TURNA, ABUZER KARAKOÇ ve NEDRET 12 Kasım Cumartesi günü ilçemizde düzenlenen HALK OZANLARI GECESİ'nde kitlelerle kaynaşmada önemli bir adım ve proleter devrimci hareketin kitle bağlarının nasıl güçlenmekte olduğunun önemli göstergesi oldu.

Gündüz ve gece yapılan iki seansta işçilerden, köylülerden, küçük esnaftan, yurtsever anti-faşist öğretmen ve memurlardan bin kadar kitlenin izlediği gece, bir takım teknik aksaklıklara rağmen halkın coşkun desteğini ve sempatisini topladı.

Gecede Van depreminin filmi gösterilerek depremin kader olmadığı vurgulandı. Deprem bölgesinde gerekli önlemler alınıp betonarme binalar yapıldığında can kaybının çok çok azalacağı somut olarak belgelendi. Halkın konut sorununun ancak Demokratik Halk Devrimi ile çözüleceği anlatıldı. Depremin sorumlularının faşist diktatörlük olduğu sergilendi.

Yiğit 1 Mayıs gecekondu halkının faşist diktatörlüğün; panzerine, copuna, kurşununa, bombasına karşı nasıl taşla, sopayla inançla, sınıf kiniyle mücadele ettiğini gördük. Yiğit 1 Mayıs halkının kadınıyla, kızıyla, erkeğiyle, çocuğuyla, yaşlısıyla, genciyle mücadelesinden çok şeyler öğrendik, öğreneceğiz.

Halkımız 1 Mayıs gecekondu Mahallesinin yiğit direnişini coşkuyla izledi ve gelecek mücadele günleri için bilendi.

Gecede Halkın Kurtuluşu taraftarı arkadaşla birlikte 1 Mayıs Mahallesi için halktan 2100 lira

Dev.sa.7.Sü.4'de

Ereğli'de yapılan HALK OZANLARI GECESİ'ne katılan Şah Turna, Nedret, Abuzer Karakoç'u geceden sonra köyümüzde misafir ettik.

Ozanların köyümüzde olduğunu duyan köy halkı kendilerinden çalıp söylemelerini istediler. Ozanlarımız köy halkının bu isteğini kabul ettiler. Bunun üzerine akşam köy kahvesinde Ereğli'de yapılan gecenin programını tekrarlamaya karar verdik. Gecenin duyurusunu bir saatlik bir süreye sıkıştırmamıza rağmen köy kahvesi kadınlı erkekli büyük bir kitle tarafından tıklım tıklım dolduruldu. Geceye katılan kadınların erkeklerden daha çok olması gecenin sevindirici yönlerinden birisiydi. Gecede Abuzer Karakoç'un söylediği marşlara hep birlikte katıldık. Van depremi ile ilgili filmi faşist diktatörlüğe olan hıncımızı bileye bileye izledik. Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü ibretle seyrettik. Yine Van depreminde halkın ilk yardımına koşan devrimcilere güvenimiz sonsuzlaştı. Ezilen Kürt ulusunu bizim ve kendi dili ile seslendiren ozan Nedret'in kişiliğinde Kürt ve Türk halklarının iki süper devlet ve yerli işbirlikçilerine karşı birlikte mücadele etmesinin doğru olacağını kavradık. Daha sonra yiğit 1 Mayıs gecekondu halkının faşist diktatörlüğün polisine, panzerine, makinalı tüfeklerine karşı kadınıyla erkeğiyle çocuğuyla birleşip yekvücut olarak yarattıkları destanın filmini seyrettik. Ve anladık ki, bizler doğru bir devrimci önderlikle birleşip mücadeleye atılırsak, kimse bizi engelleyemez. Filmi gösterdikten sonra gecekondu halkı için yardım topladık. Özellikle kadınların yardım verebilmek için birbirlerinden borç para istemeleri, borç para bulamayanların bize kızarak "Böyle bir şey vardı da bize önceden niye söylemediniz?" demeleri, bizler için öğretici ve düşündürücü olmuştur. Zira kadınlar faşist diktatörlüğün evlerini yerle bir ettiği gecekondu halkına yardım yapmak için çırpınıyordu. Bizse onlara köyde güvenemiyorduk. Özellikle köylük bölgelerde bulunan devrimcilerin "Kadınlar katılmadan devrim olmaz" şiarına daha samimi sarılmalarını, onu yeri geldiği zaman kullanılan anlamsız bir söz olarak kavramamalarını istiyoruz. Zira filmden sonra birçok kadının savaşma arzusu ile dolu "Ah! O polisler bir elime geçse" sözleri, kadınlar içinde çalışmanın önemini kavratan tavırlardan biriydi. Gecede yardım toplarken, köyün yoksullarından birisinin utana sıkıla 25 kuruşu para tepsisine at-

Dev.Sa.7.Sü.4'de

Faşizmi ve Stuttgart'daki saldırıyı protesto yürüyüşü yapıldı

FAŞİST ELEBAŞILAR

Almanya'nın çeşitli yerlerinden toplanan 200-250 kadar MHP'li faşist Stuttgart'da yurtseverlere ve devrimcilere saldırdılar. 26 Kasımda yurtseverler bildiri dağıtırken toplu halde faşistler yurtseverlere sataşmışlar, daha sonra bu işi tokatlamaya kadar götürmüşlerdir. Olay yerine gelen Alman Polisi sözümona olayı yatıştırarak gitmiş, polisin bu desteğinden iyice yüz bulan faşist sürü tehdit ve küfürler savurarak devrimcilere saldırmıştır. Devrimciler bu saldırı karşısında boyun eğmedi ve mücadele ettiler. Faşistler bıçak, muşta, cop, zincirler ve şemsiyelerin içine yerleştirdikleri demir çubuklarla devrimcilere saldırmışlardır ve bu saldırıda ikisi ağır olmak üzere beş yurtsever, devrimci yaralanmıştır.

Bu faşist saldırı rastgele bir olay değildir. Tamamen bilinçli bir şekilde önceden hazırlanmış bir komplodur. Böylece hem yurtseverler yıldırılmak istenmiştir ve hem de olaydan sonra gerçekler tamamen ters yüz edilerek Tercüman gibi faşist gazetelerde devrimcilere saldırılmıştır. Olaydan sonra Stuttgart Başkosolosu Metin Bayer'in tam bir suçluluk psikolojisi içerisinde hareketi onun da olaydan haberi olduğunu göstermektedir.

Olaydan sonra faşistlerle işbirliği halindeki Alman Polisi devrimcileri tutuklamıştır. Devrimci arkadaşlarımız saldırganları polise göstermesine rağmen polis suçlu olarak devrimcileri gösterme çabası içerisine girmiştir. Tutuklanan arkadaşlar arasında olay yerinde bulunmayan ve pazarda ailesiyle alışveriş etmekte olan bir yurtsever arkadaşımız da vardı. Alman Polisi izinsiz bir şekilde devrimci arkadaşların evlerini didik didik aramış ve yaralı olan bir arkadaşı hücreye atmıştır. Polisin Stuttgart'daki devrimcilere yaptığı baskılar halen sürmektedir. Asıl saldırganlar ise ellerini kollarını bağlayarak geldikleri yerlere geri dönmüşlerdir.

Bu faşist saldırın protesto edilmesi için ATİF Stuttgart'da bir yürüyüş düzenlemiştir. Alman Polisi bu yürüyüşü bütün engelleme çabaları boşa çıkınca, bu sefer de yürüyüşe katılma oranını düşürmek için yolları arabalarla kesmiş ve yürüyüş yerinde arama ve pasaport kontrolu yapmak istemiştir. Devrimci ve yurtseverlerin kararlı tavırları bütün bu zorlukların üstesinden gelmiş ve yürüyüşe Almanya'nın her tarafından gelen yüzlerce devrimci ve yurtsever katılmıştır. Alman devrimcileri de yürüyüşe katılmışlardır.

Motorlu, atlı ve köpekli polislerin bütün tehdit ve gözdağı verme çabalarına rağmen yürüyüş başarılı bir şekilde gerçekleşmiştir.

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Faşistlerin sahte "barış ve kardeşlik" çağrıları içi kof bir yalandır

Faşist MHP ve Başkanı Türkeş uzun süredir, radyo, televizyon ve basın yoluyla, başta CHP olmak üzere diğer siyasi partilere ve halka "barış ve kardeşlik" çağrıları yapmaktadır. Amerikan emperyalizminin sadık uşakları MHP'liler, partilerinin ve Ülkü Ocaklı komandolarının saldırgan olmadıkları, faşist olmadıkları yalanını aylardır tekrarlamaktadırlar. Faşist Türkeş utanmadan "barış" çığlıkları atarken, "barışsever" komandoları gün geçmiyor ki, bir devrimciyi bir yurtseveri hunharca katletmesinler, işçi grevlerine silahlı saldırılar düzenlemesinler. Faşist katillerin halkın her kesimine yöneltikleri baskı ve terör gün geçtikçe artmaktadır. Buna karşılık onlar, halk düşmanı yüzlerini sahte "barış" demagojileri ile saklayabileceklerini sanıyorlar.

Gericilerin bu tür yöntemlere başvurmaları yeni olan bir şey değildir. Çağımızın, yani emperyalizm ve proleter devrimleri çağının yakın ve uzak geçmişi, dünya halklarına, emperyalistler ve uşaklarının her yerde zaman zaman aynı "barış ve kardeşlik" demagojilerine başvurduklarını göstermektedir. Geçmişte, Hitler, Mussolini ve diğer faşistler aynı safsatalarla halkların karşısına çıkmışlardı. Fakat, İkinci Dünya Savaşı, savaş öncesi ve savaş sonrası gelişen olaylar, onların, dünya halklarının düşmanları, saldırgan savaş kışkırtıcıları olduklarını gösterdi. İkinci Dünya Savaşı sonrası, dünya jandarmalığını üstlenen Amerikan emperyalistleri de, bir yandan dünya halklarının devrim mücadelesine azgınca saldırırken, öte yandan de kendilerini dünya barışının koruyucusu ilan ediyorlardı.

Diğer taraftan, Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'ni 1956 sonralarında zamanla saldırgan, sosyal-emperyalist bir devlete dönüştüren hain Kruşçev-Brejnev dönekliği, hem barış, özgürlük, sosyalizm laflarını ağızlarından düşürmemekte, hem de dünya halklarını iliklerine kadar sömürmenin yollarını aramaktaydılar.

Ülkemizde de Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi faşistler ve Rus sosyal emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşistler, bir yandan yüzlerine "barış, kardeşlik, dostluk" maskeleri takarlarken, diğer yandan da halkın yükselen devrimci mücadelesini bastırabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktadırlar. Kendisini halkın "umudu" ilan eden, halkın düzene yönelen mücadelesini, düzenin sınırları içerisinde kendi reformist siyasetinin peşine takmayı amaçlayan CHP ise, faşistlerle uzlaşarak, bu maskenin takılmasına yardımcı olmaktadır. Faşizme karşı olduğunu ilan eden CHP, bir yandan da faşist AP ile ortaklığı dilinden düşürmemektedir. Bugün ise, daha dün faşist dediği MHP ile Meclis Başkanı seçilmesi konusunda anlaştığını halktan gizlemeye dahi gerek duymamaktadır. Diğer taraftan, hakim sınıfların gönüllü uşaklığını üstlenen, sınıf işbirlikçisi Halkın Sesi oportünistleri, bugünkü MC hükümetine karşı çıkarlarken, CHP-AP ortaklığına alkış tutmaktadırlar.

Halkın dostları ile düşmanlarının her geçen gün daha açık seçik ortaya çıktığı günümüz Türki-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Faşist cinayet şebekeleri Kıbrıs'lı iki öğrenciyi kaçırdı, birini katletti

Faşist katiller bir avuçtur halkın aktif mücadelesi karşısında ayakta duramazlar

Geçen hafta, faşist cinayet şebekeleri sokak ortasında iki Kıbrıslı öğrenciyi kaçırdı. Birini katlederek, birini ağır yaraladı. Bu cinayet de onların halka karşı giriştikleri sayısız saldırılardan biridir.

• Bizzat bu olay, faşist MHP'li beslemelerin kanlı yüzünü açıkça ortaya seriyor. Onların sahte "barış" çağrılarının neye hizmet ettiğini kendiliğinden ortaya koyuyor. Kimileri faşizme karşı mücadeleyi yalnızca onların kanlı yüzlerini teşhir etmekten ibaret görüyorlar. Hatta kimileri faşistlerin "barış" çağrılarını tartışılabilir (!) buluyor.

Ama halkın büyük çoğunluğu onların halk düşmanı yüzlerini her günkü pratiğinden tanıyor. Faşist katiller bir avuçturlar. Bugün mesele onlara karşı aktif mücadeleyi yükseltmektir. Onlar tepeden inme yurtlara, devlet dairelerine, işletmelere çöreklenerek semt halkına, öğrencilere, yurtsever memurlara, devrimci işçilere karşı terör estiriyorlar. Her alanda mücadeleyi yükselterek, bu bir avuç beslemeyi yurtlardan, semtlerden söküp atalım. ODTÜ'nün mücadelesi bize örnek olsun. Halkın aktif mücadelesi karşısında faşist çeteler ayakta duramazlar.

Alman Tekelci Burjuvazisi gerici yabancılar kanunuyla yabancı işçileri susturamaz

Bildiğiniz gibi bundan bir süre önce CDU, verdiği bir önergede Alman devrimci örgütleri olan KBW, KPD ve KPD/ML'nin kapatılmasını istedi. Bu, Alman emperyalist burjuvazisinin işçi sınıfının örgütlenme özgürlüğüne ağır bir saldırısıydı. Şüphesiz ki, dünya işçi sınıfına Marks, Engels gibi iki büyük düşünür kazandıran ve Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Ernst Thalmann gibi devrimcileri yetiştiren Alman işçi sınıfı bu saldırı karşısında susmayacaktı ve öyle oldu.

8 Ekimde, Bonn'da yapılan ve 24 bin kişinin katıldığı büyük protesto gösterisiyle ve diğer mücadeleleriyle komünizmin yasaklanamayacağını bir kere daha ortaya koydu ve burjuvazinin bu gerici saldırısını geri püskürttü.

Almanya'da çalışan yabancı işçiler, öğrenciler ve tüm demokratlar Alman işçi sınıfının ve halkının bu mücadelesinin yanında yer aldılar, bu mücadeleye omuz verdiler, veriyorlar. Onlar Bonn eylemini ve yasak tehdidine karşı diğer mücadeleleri desteklediler.

İşte Offenbach'a bağlı Hausen Obertshausen'de 5 Türkiyeli işçi de bu enternasyonal dayanışma görevlerini yerine getiriyorlardı. Onlar KBW'li yoldaşlarla birlikte afiş yapıştırırken polis tarafından tutuklandılar. 5-6 Ekim gecesi 12 saat tecrit hücrelerinde tutuldular. Polis kendilerini sorguya çekti. Alman polisi yurtsever işçi Nejdet Kahveci'yi mahkeme önüne dahi çıkarmadan kanunsuz bir şekilde sınırdışı etti ve şimdi de Melahat Kocak'ı sınırdışı etmek istiyor.

Alman Polisi tutuklama nedeni olarak "afiş yapıştırma zannı" olduğunu ileri sürmektedir. Sanki afiş yapıştırma bir suç imiş gibi. Gerçekler ise başkadır.

Batı Almanya hakim sınıfları kapitalist düzenin kaçınılmaz ekonomik krizine gömüldükçe daha da saldırganlaşıyorlar. Yabancı işçiler ise, işçi sınıfının en az örgütlü halkası olduğundan, bu faşist saldırılara günden güne daha çok hedef oluyor.

Acaba faşist baskılar ve saldırılar neden gittikçe artıyor? Çünkü hem ülkemizdeki, hem Batı Almanya'da emekçi halk gittikçe bilinçlenip, sömürüye ve zulme karşı direnmektedir. Bu direniş hakim sınıfları rahatsız etmektedir. Emekçilerin direnişini kırmak için hem ülkemizde, hem de Batı Almanya'da faşist saldırılar

Dev.sa.7.sü.4'de

FABRİKALARI DEVRİMCİ SİYASETİMİZİN KALELERİ YAPALIM

FABRİKALARI KALELERİMİZ YAPMA MÜCADELESİNDE SİYASİ ÇALIŞMAMIZI FABRİKA SORUNLARI İÇİNE HAPSEDERSEK, GÖREVİMİZİ ASLA GERÇEKLEŞTİREMEYİZ. BU MÜCADELENİN TEMELİ, FABRİKA SINIRLARI DEĞİLDİR. DEVRİMCİ PROLETARYANIN FAALİYETİ, BÜTÜN İŞÇİ SINIFI VE HALKA ÖNDERLİKTİR; YOKSA SADECE KENDİ FABRİKASINA ÖNDERLİK DEĞİL. BU BAKIMDAN FABRİKALARDAKİ ÖNDER İŞÇİLERİN BU SİYASİ BAKIŞ AÇISIYLA EĞİTİLMELERİ, SİYASİ OLARAK KAZANILMALARI ÇOK ÖNEMLİDİR. YOKSA O, KENDİSİNİ FABRİKA SORUNLARIYLA SINIRLAYACAK, SİYASİ MÜCADELEYİ İŞÇİ-İŞVEREN-SENDİKA İLİŞKİSİ SINIRLARI İÇİNDE GÖRECEK VE İŞÇİ SINIFININ BÜTÜN HALKIN MÜCADELESİNE ÖNDERLİK ROLÜNÜ HİÇ BİR ZAMAN KAVRAMAYACAKTIR. BU BAKIMDAN, SİYASİ ÇALIŞMAMIZDA, İŞÇİ SINIFINA MARKSİZM-LENİNİZMİN PROPAGANDASI, SİYASİ TEŞHİR, TÜM DÜNYA VE TOPLUMDA SINIFLAR ARASI İLİŞKİ VE ÇELİŞKİLER, TÜM HALK KATLARINDAKİ SORUNLAR TEMELİNE DAYANMAK ZORUNDADIR. BÖYLE BİR ÇALIŞMADA, BİRİNCİ OLARAK İŞÇİLERİN GÜVENİNİ KAZANMIŞ ÖNDERLERE DAYANMAK ZORUNLUDUR. AMA EĞER ÖNDERLER BÖYLE BİR PERSPEKTİFLE EĞİTİLMEZSE, MÜCADELENİN HER ÜÇ TEMEL ALANDA BİRDEN SÜRDÜRÜLMESİ GEREKTİĞİNİ KAVRAMAZLARSA, NE KADAR PRATİK ATILGANLIK VE FEDAKARLIKLARIYLA İŞÇİ YIĞINLARI ÜZERİNDE ETKİLERİ OLURSA OLSUN, BU ETKİ SİYASİ BİR GÜCE DÖNÜŞEMEYECEKTİR.

Tekstil iş kolunda bir fabrikadaki mücadele bizler için canlı ve eğitici bir okul oldu. Çeşitli meselelerdeki yanlış düşüncelerimizi açığa çıkardı. Kitle içindeki çalışmayı reformcu bir tarzda kavradığımızı, çalışma tarzımızı bolşevikçe kavrayıp uygulamadığımızı gördük. Bu mücadelenin değerlendirilmesinden çıkardığımız sonuçlarla, bugünün Türkiye'sinde "sol" komünist bir hareketin olmadığını, bugün bütün hareketler için esas tehlikenin "sağcılık" olduğunu somut bir tarzda kavradık.

Başta acil talepler uğruna mücadele ve ekonomik mücadele olmak üzere bizler her türlü mücadeleye önderlik etmeye çalışırken 'sağcılığın' yığınları siyasi iktidar mücadelesi doğrultusunda seferber etmemizin önünde bugün için esas tehlikeyi teşkil ettiğini bu fabrikadaki mücadelemiz en çarpıcı bir şekilde doğruladı. Bu tehlikeyi altetmediğimiz sürece yığınları reformistlerin demagojilerinin etkisinden kurtaramayız. Siyasi çalışmayı bütün zengin biçimleriyle nasıl sürdüreceğimizi, çalışma tarzımızda bolşevik bir çalışma tarzını temel almamız gerektiğini kavramadığımız sürece niyetlerimiz sonucu tayin etmeye yetmeyecektir.

HALKIN YOLU'nun da tespit ettiği gibi, bu mücadele gösterdi ki bizler siyasi mücadele ile ekonomik mücadelenin doğru uyumunu hala gerçekleştirebilmiş değiliz. Bu uyumu doğru bir tarzda gerçekleştiremediğimiz sürece, bizler yığınların üzerinde kalıcı, uzun vadeli, güven verici bir etki yaratamayız. İşte bu olumsuzluğu kavrayarak, en kısa sürede ve en devrimci bir tarzda aşmak için;

HER MÜCADELEYİ MUTLAKA DEĞERLENDİRELİM VE SONUÇLARINI BÜTÜNE MALETMEK İÇİN ÇALIŞALIM

Bu işleyiş sağlanmadığı sürece ayrı ayrı yerlerdeki mücadele de aynı olumsuzlukları yaşayarak, aynı sonuçlara ulaşmaya çalışacağız. Bu değerlendirmenin önemi kavranmayınca ayrı ayrı şehirler, bölgeler bir yana, aynı şehirdeki fabrikalarda bile böyle olacaktır. Burada bunu yaşadık. Bu fabrikadan önce yoldaşlarımız iki mücadeleye önderlik etmişleridi. Bu fabrika ile birlikte her üç fabrikada da esas amaç onları kalelerimiz yapmak olarak tespit edilmişti. Her üç fabrikadaki mücadele yığınsal karakter kazanmış, direnişler yaşanmıştı. Bu fabrikaların birinde işçilerin en ilerilerinden, en geniş kitle ile bağı olanlarından oluşan önderlik vardı. Bu önderlik, çalışması boyunca kendisini sürekli olarak sendikal pratik mücadeleye önderlik etmekle sınırlamış, siyasi propaganda ve ajitasyonu örgütlemeye yönelik faaliyet gösterememiş, siyasi görevlerini temel alamamış, bir direnişe önderlik yapmak isterken en ileri işçilerle birlikte fabrikadan atılmıştı. Bu tasfiyeden sonra kitle ile canlı, sürekli bağlar kurulamadan o fabrikadaki mücadeleye önderlik yapılamamıştı.

Diğerinde ise, sonuçlar yine önceki gibi oldu. Siyasi çalışma temel alınmamış, istenilen amaçlar gerçekleştirilemeden bütün ilişkiler tasfiye edilmiş ve bundan sonra ne atılan işçilerle, ne de fabrikaya yeni girenlerle kalıcı canlı bağlar kurulamamıştı. Bu tasfiyeler yığınsal siyasi bir etki bırakamadığımızı gösterdi. Bu iki mücadeleden sonra aynı şeyleri tekstil işkolundaki fabrikada da yaşamak zorunda kaldık.

Ama bugün artık buna bir son vermenin gerektiğini iyi kavradık. Mücadeleyi değerlendirirken sadece olayları akışı içinde aktarmayı esas almıyoruz. Siyasi mücadeleyi yürütmede, çalışma tarzımızla ilişkili sonuçlar çıkarmak esasalınıyor. Böylece çıkardığımız siyasi sonuçlarla, doğru bir çalışma tarzını ve siyasi mücadeleyi bütün zengin biçimleriyle en verimli bir tarzda nasıl sürdüreceğimizi öğrenmeye çalışıyoruz.

CANLI SINIF MÜCADELESİNE ÖNDERLİKLE, MARKSİZM-LENİNİZMİ ARAŞTIRMA VE ÖĞRENMEYİ BİRLİKTE SÜRDÜRMELİYİZ

Çünkü bu araştırma ve inceleme olmadan hiç bir çalışmaya bilinçli bir tarzda yön veremeyiz. Olayları ve gelişmeleri önceden sezebilen, uzak görüşlü ve bir mücadele biçiminden diğerine mümkün olduğunca çabuk geçebilen bir önderlik ancak böyle bir çalışma ile mümkün olabilir. Bu niteliklerden uzak bir önderlik yığınları siyasi olarak etkileyemez. Sonuçta giderilmesi daha büyük gayretler ve çalışmayı gerektiren hatalardan kaçınamaz.

Bu canlı mücadeleye önderlik etmek sadece geçmiş bilgilere bırakılamaz. Çünkü bugünkü çok sınırlı bir pratik, tecrübe kazanmamıza rağmen geçmişteki Marksist-Leninist bilgimizin ne kadar soyut ve kitabi olduğunu gösterdi. Bizler Marksizmi canlı sınıf mücadelesinde somut olarak öğrenmede henüz ilk adımlarımızı atıyoruz. Bu eksikliğimizi görerek her günkü canlı pratik faaliyetimiz ile Marksist-Leninist araştırma ve öğrenmeyi birbirinden ayırmamalıyız. Yığınların kendiliğinden eylemlerindeki kabarış da dahil hiç bir şey bu görevimizi bize tatil ettirmemelidir. Bu fabrikadaki mücadele kitle hareketinin hızlandığı zincirleme olarak direnişlerin birbirini izlediği bir döneme rastladı. Bu durum bize eskisinden kat be kat daha dinamik, daha fedakarca ve daha güvenle önderlik yapmak zorunda olduğumuzu kavrattı ama böylesi dönemlerde yapılan hataların, yanlışlıkların daha sonra büyük ve acılı sonuçlar doğuracağını kavramadığımız için, araştırma ve inceleme faaliyetimizi bir yana bırakmıştık. Bu durum anlatacağımız çalışma sonuçlarını gösterdi. (Kitle çalışmasında reformculuktan nasıl kaçınılması gerektiği; Genel siyasi görevlerimizle, günlük pratik görevlerimizi birlikte yürütmemiz gerektiğinin önemini bile kavramadan önderlik yapmaya çalışıyorduk.) Bu değerlendirme, bu canlı mücadeleye önderlikle, Marksizm-Leninizmi araştırma ve inceleme görevlerimizi birlikte gerçekleştirirsek:

BİZLER "HANGİ TARZDA OLURSA OLSUN" ANLAYIŞIYLA DEĞİL, KİTLELERLE "DEVRİMCİ BİR TARZDA" BİRLEŞMEYİ TEMEL ALIRIZ..

Marksizm-Leninizmi inceleme ve araştırma ile birlikte yürütülmeyen bir kitle çalışmasının önündeki engellerin, karşılaşılan yanlış düşünce ve önyargıların yıkılması, gerektiği kadar cesaretli ve militanca süremeyecektir. Çünkü bu pratik faaliyet içinde değişik düşünceler ve çeşitli önyargılarla hesaplaşmadan, bunlarla savaşmadan doğru adımlar atmak mümkün olamaz. Bu yanlış düşünce ve önyargıların ideolojik-siyasi kökleri dinamitlenmeden kitlelerle devrimci bir tarzda birleşme düşünülemez. Bunu yapabilmek için de, bize ancak Marksizm-Leninizmin kazandıracağı, meseleleri kavrayış yeteneğimizin gelişmiş olmasıyla birlikte yine Marksizm-Leninizmi araştırma ve incelemeyle ilgili ideolojik-siyasi uyanıklık ve titizlik gerekir. Bunlar olmadan her pratik adımın doğuracağı çatışmadan bolşevik bir tarzda ve istenilen sonucu almak beklenemez. Bu değişik düşünce ve önyargılarla mücadele etmekten korkma burjuva düşüncesinin varlığına göz yumma gibi bir uzlaşmaya düşeriz. Böyle bir uzlaşmaya rağmen, kitlelerin en geniş kesimleriyle birleşebiliriz ama böyle bir birleşme yığınları devrimcileştiremez. Yine yığınları siyasi iktidar mücadelesi doğrultusunda seferber edecek bir birleşme olamayacaktır. Yığınları devrimcileştiren adımlar, her çeşit karşı çıkışlara baştan razı olarak, kitlelere duyulan sonsuz güvenle "1914'lerde Rus Bolşeviklerinin savaşa karşı ajitasyonlarındaki kitlesel tepkileri göze alarak" sürdürülebilir.

Yani o mücadele sürecinde kitleleri hareketsizleştiren, onları mücadeleye atılmaktan alıkoyan burjuva düşünce ve önyargılarla canlı bir ideolojik ve siyasi mücadele yürütmeksizin, kitlelerle devrimci bir tarzda birleşmek mümkün değildir. Bu yüzden bizler, kitleler üzerinde varlığını sürdüren canlı düşünceleri öğrenmeye, bu düşünceleri toplayıp, sistemleştirmeye özel önem vereceğiz. Bu canlı düşünceler sadece doğru olan düşünceler olmayacaktır. Yanlış düşünceleri de toplayacağız. Doğruları sistemleştirip kendi ideolojik-siyasi tespitlerimizle bağını kurup yeniden götüreceğiz. Kitlelerin mücadelesi içinde maddi bir güç haline gelmesi kadar ajitasyon ve propagandamızın görevlerini de tekrarlamakla bırakmak yanlış olacaktır. [illegible] Bu düşüncelerin ideolojik ve siyasi tespitlerimizle bağı kurulup, bu düşünceler maddi bir güç haline getirilmelidir. Bu sistemli propaganda ve ajitasyonla 'maletmek' gerekir. Yanlış olan düşünceleri de [illegible] ideolojik ve siyasi tespitlerimizle [illegible] olurken ve günlük pratik mücadele siyasi önderliği birleştirerek yığınları devrimci bir tarzda kazanmamız mümkün olabilir.

İşte çalışmamızın kavranamayan ve gerçekleştirilemeyen bu yönü oldu. Belirsiz bir "tecrit oluruz" korkusu, en tayin edici meseleleri kitlenin ve önderlerinin yanlış düşünce ve bakışlarıyla uzlaşmamızı doğurdu. Çünkü onlar henüz kendilerinden bir bilinçle örgütleniyorlar ve mücadele ediyorlardı. Kendi acil taleplerinin gerçekleşmesi için işverene ve sendika ağalarına karşı mücadele veriyorlardı. Mücadeleye bakışları bu çerçeve ile sınırlıydı. Bize düşen iki şey vardı: Ya onların bu sınırlı bakışlarına teslim olarak onlarla günlük pratik faaliyet sınırında birleşecektik. Mücadelenin sendikal-pratik faaliyet sınırında kalmasına razı olacaktık. Ya da onların bu sınırlı bakışlarına savaş açacak, onları bu sınırlılıkla hareket etmekten alıkoyacaktık. Ve doğru bir mücadele temelinde onlarla kalıcı bir tarzda birleşecektik. Böylece sendikal-pratik mücadele ile sınırlanmadan her üç alanda birden süren proleter-sosyalist nitelikli bir mücadele hakim olacaktı. Bu yolla işçi sınıfının yer yer aştığı şeyleri yeniden yaşayarak, kendi tecrübeleriyle yeniden öğrenmeleri gibi zararlı bir anlayışla değil, diğer fabrikaların mücadelelerinden çıkarılan sonuçlarla ikna edecektik.

İşte bu noktada çalışmanın bütün niteliğini ve sonuçlarını tayin eden uzlaşmayı seçtik. Tabii bu, bilinçli bir tarzda yapılan bir hata değildi. Siyasi mücadeleyi sürdürmedeki sınırlı bilgi ve tecrübelerle, Marksizm-Leninizm bilgimizin sınırlılığı, kavranmayan bolşevik çalışma tarzının doğurduğu bir uzlaşmaydı. Bu uzlaşmayla birlikte mücadelenin üç alanda birden sürdürülmesi gerektiğini, "Buradaki mücadele daha da keskinleştikçe...bizim faaliyetimiz ilerledikçe.." bu sınırlama yıkılır diyerek bu görevlerimizi geleceğe bırakıyorduk. Böylece, mücadelenin daha başında, sınırlı bir anlayışın doğurduğu uzlaşmayla, ideolojik siyasi görevler geleceğe bırakılıyordu. Bu uzlaşmadan sonra, "Siyasi çalışma bütün çalışmaların candamarıdır" ilkesi de gelecekte geçerli olan bir tarzda kavranmış oldu. Bu mücadeleye önderlik eden işçilerden de siyasi çalışmayı yürütmeleri için isteklerde bulunmak geçersizdi.

Önderlik eden işçilerin bu sınırlı bakışlarıyla açık ve devrimci bir tarzda mücadele edilmeden, "süreç içinde kavrayacaklardır" diyerek farklı bakışımızı ortaya getirmemek, onlarla bu konuda tartışmamak, onlarla devrimci bir tarzda birleşmeyi değil, uzlaşmalar temelinde kurulmuş bir birliği getirecekti. Bu uzlaşma onların bakışlarındaki sınırlılığı yıkmadığı gibi, her açıklanan düşüncenin her siyasi olayın yorumlanmasında "Bütün bunların bizim mücadelemizle (sendikal) ilgisi nedir?" sorusuyla karşılaşılıyordu.

EKONOMİK MÜCADELE İLE SİYASİ MÜCADELENİN UYUMU DOĞRU BİR TARZDA KURULMAYINCA :

Ekonomik mücadele, en geri yığınları siyasi mücadeleye çekmek için geniş bir temeldir. Ama siyasi mücadele esastır anlayışını kavratarak mücadeleye önderlik etmelerini gerçekleştiremeyip, bu "sınırlı" bakışla uzlaşılınca mücadele bir sendika değiştirme mücadelesi olarak kaldı. Bu sınırlama sadece sendikal meselelerde ajitasyon ve propaganda yapma olanağı veriyordu.

Hatta zaman zaman daha da ileri giderek diğer fabrikalarla ilgili ajitasyon ve propagandamızı da işçi, işveren ve sendika ağaları temelinde sınırlamaya vardı. Fabrikalara yönelik yayın ve ajitasyon ve propagandanın diğer biçimleri, sadece TÜRK-İŞ ve DİSK ağalarını teşhir etmek için kullanıldı. Üstelik bu faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının burjuvaziye sadece ekonomik olarak değil aynı zamanda ideolojik ve siyasi olarak da uşaklık ettikleri üzerinde durulmayınca, işçilerin, bütün bu somut teşhir ve eleştirilere rağmen, sendika ağalarını sadece "kötü sendikacılar" olarak görmelerine de engel olunamıyordu.

Ajitasyon ve propagandanın sendikal meselerle sınırlandırılması, mücadeleye pratik olarak katılmamızın yarattığı geniş sempati ve güveni siyasi sempati ve güvene dönüştürmüyordu. Sonunda bu uyumsuzluk bütün çalışmayı sendikal mücadele ile sınırladı. Toplu sözleşmenin yaklaştığı aylarda fabrikaya gazeteyi götürmekten de vazgeçildi. Bu durumda "Önce sendikayı değiştirelim sonra siyasi çalışmayı daha rahat yürütürüz" diye kendini birçok tartışma ve konuşmada ortaya koydu. Bu düşünce üzerinde duruldukça önder arkadaşlar da bile "Siyaset girerse işçiler bölünür" revizyonist düşüncesinin yaşadığı görüldü. Halbuki bu aylarda, diğer fabrikada işçilerin işverenin bir ikramiye vermesiyle istediği sendika lehine irade beyan etmelerinin etkisi henüz bütün canlılığı ile işçiler arasında tartışılıyordu. Ekonomik mücadelenin bu bölünmeye daha fazla olanak verdiğini, siyasi mücadelenin kalıcı ve ekonomik vaatlerle bozulmayacak birliği sağladığını gösteren canlı bir deney olmuştu.

Bütün bunlar başlangıçtaki sınırlılığa teslim olmamızın getirdiği tabii sonuçlardı. Siyasi ajitasyon ve propaganda sınırlı olunca buradaki bilinçlendirme ve örgütlenme ile ilgili görevlerimiz de sınırlı kalacaktı. HALKIN YOLU'nun da bu konuda herhangi bir uyarısının olmayışı, bu duruma tam da çakışan bir yayın sürdürmesi, hatanın kavranmasını geciktirdi. Çünkü HALKIN YOLU'nda işçilerle ilgili yayınlanan bütün yazı ve mektuplar sürekli olarak sendikal mücadeleyi işliyordu. Bu konuda HALKIN YOLU'nun hatasına daha sonra değineceğimiz için bu meseleyi burada kesiyoruz. Bu sınırlama, toprak meselesini, TKP meselesini, Kürt milli hareketinin hedeflerini işlemeyi gerektirmiyordu. Sadece "sendika ağalarını hedefleyerek" sürdürülen bilinçlendirme faaliyeti olamazdı. Çünkü bilinçlendirme faaliyetinin sınırları çok daha geniştir. Toplumun bütün zulüm ve gadre uğrayan sınıflarına yönelik bir temelde ele alınırsa bilinçlendirme ile ilgili görevlerimizi yerine getirebiliriz.

Örgütlenme ile ilgili görevlerimiz de bu sınırlılığın etkisinde kaldı. Nitekim niyetlerin tayin edici olmadığını, örgütlenmenin mevcut durumu gösterdi. Çünkü başlangıcından beri bu faaliyetin hedefi: Siyasi mücadeleyi temel alarak bu fabrikayı iki süper devlet ve uşaklarına karşı mücadelenin kalesi haline getirmekti. Bu amaca rağmen, örgütlenmenin ulaştığı seviye, bir "eğitim çalışması"ndan farklı bir şey değildi. Çünkü fabrikada temel alınan faaliyet karmaşık ve uzun vadeli bir örgütlenmeyi gerekli kılmıyordu ki. Sendikayı değiştirmek için gerekli olan örgütlenme fabrika içinde pratik önderlik yapan arkadaşların etrafında kurulmuş olan kendiliğinden ilişkilere dayanacaktı. Sık sık dağıtılan bildiri ve broşürler de bu kümelenmeleri daha da sistemli ilişkiler biçiminde geliştirmiyorsa da bu kümelenmeler üzerinde ilerletici etkisi oluyordu.

Bu fabrika deneyi bunu bir kez daha doğruladı. Bu temelde çok çok sendikal-pratik isteklere uygun bir örgütlenme yaratılabilirdi. Çünkü örgütlenme nasıl mücadele edildiğinden de ayrılamaz. Sendikal mücadele temel alınarak, siyasi mücadeleyi bu temelde sınırlayarak, bu temelin emrettiği kadar siyasi mücadele anlayışıyla fabrikalar kalemiz olamazdı. Bunu birçok kez işçiler dile getirdiler. Özellikle DİSK yöneticileri üzerine yoğunlaşan ajitasyon birçok kez işçilere şunu sordurdu: "SİZ TEKSİF'E DE TEKSTİL'E DE KARŞISINIZ. PEKİ HANGİ SENDİKAYA GEÇMEMİZİ SÖYLÜYORSUNUZ? EĞER HALKIN YOLU ADINDA BİR SENDİKA VARSA ORAYA GEÇELİM..." diyerek çalışmanın niteliği üzerine uyarıcı düşüncelerini söylüyorlardı.

FABRİKALAR BÜTÜN ZENGİN BİÇİMLERİYLE SÜRDÜRÜLEN BİR SİYASİ MÜCADELE TEMELİNDE KALELERİMİZ HALİNE GELİR

Fabrikaları kalelerimiz yapma mücadelesinde siyasi çalışmamızı fabrika sorunları sınırları içine hapsedersek, görevimizi asla gerçekleştiremeyiz. Bu mücadelenin temeli, fabrika sınırları değildir. Devrimci proletaryanın faaliyeti, bütün işçi sınıfı ve halka önderliktir; yoksa sadece kendi fabrikasına önderlik değil. Bu bakımdan fabrikalardaki önder işçilerin bu siyasi bakış açısıyla eğitilmeleri, siyasi olarak kazanılmaları çok önemlidir. Yoksa o, kendisini fabrika sorunlarıyla sınırlayacak, siyasi mücadeleyi işçi-işveren-sendika ilişkisi sınırları içinde görecek ve işçi sınıfının bütün halkın mücadelesine önderlik rolünü hiç bir zaman kavramayacaktır. Bu bakımdan, siyasi çalışmamızda, işçi sınıfına Marksizm-Leninizmin propagandası, siyasi teşhir, tüm dünya ve toplumda sınıflar arası ilişki ve çelişkiler, tüm halk katlarındaki sorunlar temeline dayanmak zorundadır. Böyle bir çalışmada, birinci olarak işçilerin güvenini kazanmış önderlere dayanmak zorunludur. Ama eğer önderler böyle bir perspektifle eğitilmezse, mücadelenin her üç temel alanda birden sürdürülmesi gerektiğini kavramazlarsa, ne kadar pratik atılganlık ve fedakarlıklarıyla işçi yığınları üzerinde etkileri olursa olsun, bu etki siyasi bir güce dönüşemeyecektir.

Bütün bunlara rağmen, bizler her çalışmanın adım adım canlı sınıf mücadelesi içinde belli bir faaliyet temelinde ve kollektif bir denetimle çelikleşeceğini unutmadan hareket ederiz. Bu konuda mükemmeliyetçiliğe kapılmak da sonuç olarak atılması gereken adımların atılmasının önünde engel olur. Fabrikaları kalelerimiz yapmaya çalışırken, bizler şunu da unutmamalıyız: İşçilerin bilimsel deney ve entellektüel bilgileri sınırlıdır. Onlarda aydınlarda varolan özellikleri aramak yanlış olur. Ama yine de bir fabrikaya önderlikte aranacak en temel şart şu olmalıdır: Bakışlarıyla bütün mücadelelerden sorumlu olduğunu kavrayıp kavramadıklarıdır.

İşçi önderleri henüz mücadeleye böyle bütün açısından bakamıyorlarsa, fabrikada önderliği üstlenmeden önce çeşitli seviyelerden faaliyetlerle, bu eksikliklerini pratik ve bilinçli bir çalışma ile geliştirmeliyiz. Buna özel bir önem vermeliyiz.

Eğer toplumun bütün zulüm gören sınıf ve tabakalarına yönelik faaliyetimizden işçi sınıfı arasındaki çalışmayı koparmaz, bütün alanlardaki mücadelelelerin ajitasyon ve propagandası ile işçi sınıfının mücadelesinin bağını kurarak sistemleştirilen bir siyasi çalışmayı temel alırsak fabrikadaki önderler hızla kendini göstermeye başlayacaklardır. Bu çalışma aynı zamanda fabrikaları iki süper devlet ve uşaklarına karşı mücadelenin yıkılmaz kaleleri haline getirmemizin de temelidir.

Biz bu mücadeleyi bu bakışla yönlendiremedik. Önderlik yapanlardaki kendi fabrikaları ve sendikal mücadele ile sınırlı bakış, birçok adımların atılmasını engelledi. Mücadelenin aynı zamanda siyasi iktidarı kazanma mücadelesi olduğunu bunun için siyasi görevlerimize herşeyden daha sıkı sarılmamız gerektiğini, siyasi görevlerimize uygun olarak sistemli ve programlı siyasi propaganda ve ajitasyon görevlerimizin önemini kavrayan bir çalışma olmadı.

Bu sınırlılık, önderlerin fabrikaları kalelerimiz yapacak bir perspektifle çalışmalarını engelledi. Sendikal mücadele dışında siyasi olarak kazandığımız bir arkadaşın mücadele karşısındaki duyduğu sorumlulukla, çalışmaya bakışıyla; bu temelde kazanılmamış arkadaşların bakışları arasında bir uçurum vardı. Bu farklılık eğitim çalışmasında da kendini gösteriyordu. Bu yoldaş diğerlerinin aksine sosyal-faşistlerin katliamlarına karşı fabrikayı bir saat direnişe götürmeyi, fabrika içinde siyasi yönden gelişmiş unsurları bulmayı önermekle, işverene ve sendikacılara daha uzlaşmaz davranmayla, diğerlerinden farklı bir bakışla hareket ettiğini gösteriyordu. Mücadele yenilgiyle bittikten sonra da bu yoldaşın meseleye diğerleri gibi sınırlı bakmadığı ortaya çıktı. Karamsarlıktan en az etkilenen, yeniden mücadeleyi daha sağlam temellerde canlandırmak gerektiğini düşünen bu yoldaştı.

Fabrikamızda eğitim çalışmalarındaki bu farklılık bile gösterdi ki, bütün halkın mücadelesinden işçi sınıfının sorumlu olduğunu, işçi sınıfının bu görevini kavraması için siyasi çalışmanın temel alınması gerektiğini kavrayan, demokratik isteklerini ve sosyalist inançlarını her fırsatta açıklamayı bilen gerçek halk önderlerinden oluşmalıdır fabrika önderliği.

Fabrikalarda böyle önderlerimiz varsa, yarattığımız güven ve sempati siyasi güven ve sempatiye dönüşebilir. Siyasetimiz de gerçekten yığınsal siyasi bir güç haline gelir. Böyle önderlerimiz yoksa, sendikal mücadele temel alınarak yığınsal siyasi güç haline gelemeyiz. Sendikal önderlik bu fabrikadaki siyasi çalışmamızın gelişip derinleşmesine hizmet etmiyorsa, yığınlar genel devrimcilik anlayışını aşamazlar ve reformizmin demagojilerinden etkilenirler.

Fabrikalardaki böyle gerçek halk önderlerimizin yokluğunun nelere yol açacağını kavramışsak, en temel görevimiz: Bir yandan çeşitli araç ve biçimlerle yığınlara karşı siyasi görevlerimizi yapmaya çalışırken bir yandan da bu önderleri yaratmamız gerektiğini unutmamalıyız. Böylesi önderler ortaya çıktıktan ve örgütlendikten sonra o fabrikadaki mücadelenin sürekliliği sağlanmış olur. Aksi halde her tasfiyede yeniden başlamak zorunda kalacağız demektir. Gerçi doğru bir çalışma sonunda da köklü bir tasfiye olabilir ama o zaman sorun tekrar sıfırdan başlayıp, siyasi propaganda ve ajitasyonun ilk adımlarını atmak olmayacaktır. O zamanki görevimiz siyasi önderliği yeniden inşa etmek olacaktır. Geniş kitleler üzerinde etkimizin sürekli kılınmasının yolu da budur. Eğer her türlü tasfiyeye rağmen orada siyasi faaliyet sürüyorsa; ancak bu şartla bir siyaset, yığınların gözünde gerçekten de önder olur. En ufak bir olayda bir ve birçok fabrikadan birden sökülüp atılıyorsak bu etkiyi yaratamayız. Bütün bu nedenlerle fabrikalardaki faaliyetimizde genel siyasi görevlerimiz en temel görevlerimizdir.

Bu fabrikada temel aldığımız bu yanlış çalışma tarzı; fabrikamızın yanında temel aldığımız diğer fabrikalardaki çalışmamızı engelledi. Sürekli bu fabrikadaki pratik görevlerle ilgilenmek zorunda kalışımız diğer fabrikalara doğrudan önderlik yapmamızı engelledi. Yalnızca sendikal meseleler üzerinde durup, çözüm arayan bir duruma düştük. Bu durum siyasi önderlikle görevlerimizi sürdürmemizi engelledi, mücadelenin ideolojik ve pratik görevlerinin yerine getirilesinden kopuk bir çalışma oldu. Günlük pratik görevlerin genel siyasi görevlerin yerine geçirilmesiydı bütün bu olanlar. Fabrikaları kalelerimiz yapma görevini bu faaliyetin sonunda kavradık. Farklı seviyeden çalışmalarla giderek,

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Yaşasın portakal işçilerinin direnişi

Bizler, Malatya'dan, Siirt'ten, Mardin'den, Adıyaman'dan, Elazığ ve Hatay'dan gelen Kürt ve Arap halkından işçileriz. Hepimiz toprağı olmayan yoksul köylüleriz. Köyümüzü ve çoluk çocuğumuzu bırakıp bir lokma ekmek için Mersin'e çalışmaya geldik. Ama her yerde olduğu gibi, emperyalizme bağlı işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının düzeninde yaşamak çok zor. Bizler Mersin'de portakal işçileri olarak sabahın 4'ünde kalkıp akşam 6'da eve geliyoruz. Yani 12 saat çalışıyoruz. 12 saat içerisinde bizlere verdikleri 90-100 lira. Bu 90 liradan kira parası mı verelim, yiyeceğimize, gıda maddelerine mi verelim? Yoksa, köyümüzde bizden bir lokma ekmek parası bekleyen çocuklarımıza mı yollayalım?

Hele bu son zamlardan sonra, bu para tamamen yetmez oldu. Biz işçiler, yevmiyelerimize biraz zam yapılmasını söylediğimizde, ağa, "Defolun eşoğlueşekler! İstemiyorsanız defolun gidin. İşçi mi yok?" diyordu. Ve sonra biz işçiler toplanıp; Yevmiyelerimizin 150 lira olması, açık arabayla gidilmemesi, yatılılar için yemeklerin temiz çıkması, yatılı işçiler için yevmiyenin, yemek ağadan, 125 lira olması; sendika ve sigorta hakkı gibi talepler öne sürdük. Sonra direniş çalışmalarına başlandı. HALKIN YOLU'nun Özel Sayısı dağıtıldı. Sonra bir arkadaş yüksek sesle okumaya başladı. İşçiler okunduktan sonra çok beğendiklerini söylüyorlardı. Daha sonra, diğer işçilerin beklediği pazarlara Özel Sayı dağıtıldı. Ve direnişin anlamı anlatılmaya başlandı. İlk iki gün işçiler ayrı ayrı pazarlardan çıktıkları için direniş pek etkili olmuyordu. Çünkü işçiler dağınıktı. İşçi arkadaşlardan temsilciler konuşup, direnişin mahiyetini anlattılar.

Kasım'ın 22'si sabah saat 5'de işçiler sokakları doldurmaya başladılar. Direniş büyük bir coşku ile başladı. Hakim sınıfların yaymış oldukları Kürt, Türk, Arap ayırımı daha önce işçiler arasında yaygın iken, bu direnişte bunları attılar ve haklarımızı alana kadar birlikte mücadele ettik. Direnişteki işçi sayısı 3000'in üstünde idi. Devrimci arkadaşlar HALKIN YOLU satmaya başladılar. İşçiler sevinçle alıp okurlarken, KSD'li revizyonistler, faşist diktatörlüğün yapamadığını yaptılar. Ve hemen arkadaşlara saldırmaya başladılar, "Gazeteyi satmayacaksınız" diye. "Niye? Devrimci bir gazetedir, biz satarız" dediğimizde, zaten tecrit olan KSD'li revizyonistler direnişi provokasyona getirmek için arkadaşlara saldırdılar. Ama bir yaşlı işçi arkadaş KSD'nin tekke şefine "Bunlar bize önderlik ediyor. Niye sattırmıyorsunuz?" dediğinde, bu revizyonistler duymamazlıktan geliyordu.

Daha sonra polisler bir işçi arkadaşımızı "İşçileri kışkırtıyor" gerekçesiyle aldılar. İşçiler önce çekimser kaldılar. HALKIN YOLU'ndan bir arkadaş tüm işçilere hitaben bir konuşma yaptı ve arkadaşımızın karakoldan alınması için birlikte Emniyete doğru slogan ata ata gidilmeye başlandı. İşin kötü olacağını düşünen polisler, arkadaşımızı serbest bıraktılar. Bir işçi arkadaş direnişe ilişkin konuşma yaptı, birlikte mücadelenin bizlere neler kazandırdığına ilişkin konuştu. Tarlalarda portakallarının çürüyeceğini düşünen bir ağa, temsilci bir arkadaşa yalvarmaya, işçi istemeye başladı. Ama temsilci arkadaş, ağayı işçilerin gözü önünde teşhir etti. Ve işçiler gerçekten şunu öğrendik diyorlardı: "Biz ağaya muhtaç değiliz. Ağa bize muhtaç. Birleşirsek, mücadele edersek, ağa ayaklarımıza kapanır."

Saat 7.30 sıralarında direniş bitti. Herkes dağılmaya başlarken, polisler, işçi arkadaşları toplamaya başladılar. Daha önce "Yarın da burada olacağız" diyen KSD'li revizyonistler, polisin baskısı sonucu, ertesi gün direniş yerine uğramadılar. Ve işçiler bir kez daha gördü, gerçekten kim dostu, kim düşmanı. Kim gerçekten işçi sınıfının yanındadır, kim Rus sosyal emperyalistlerinin emelleri için, işçi sınıfının yanında gözüküp, faşist diktatörlüğün baskısı sonucu, işçileri terk eder.

YAŞASIN 8 SAATLİK İŞGÜNÜ MÜCADELEMİZ !

YAŞASIN PORTAKAL İŞÇİLERİNİN BİRLİKTE MÜCADELESİ !

YAŞASIN KÜRT, TÜRK, ARAP HALKININ AMERİKA VE RUSYA'YA VE UŞAKLARI FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİ!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

YIKILSIN AĞALIK TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN !

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ !

"ZAFER BİRLEŞEREK MÜCADELE EDEN KOMBİNALI İŞÇİLERİN OLACAKTIR"

Halk düşmanları mücadelemizi ezmek ve öndersiz bırakarak daha kolay engellemek amacıyla bir yandan halka ve proleter devrimcilere karşı yeni polisiye tedbirler, yeni saldırılar, yeni katliamları aralıksız sürdürüyorlar. Bir yandan da okulları, köyleri, semt ve birçok fabrikayı kendi üsleri haline getirmek için faaliyetlerini yoğunlaştırdılar...

Çiğli Tariş İplik, Tariş Üzüm, Aliağa, Buca Eğitim Enstitüsünden sonra okullara, yurtlara ve fabrikalarımız TARİŞ ZEYTİNYAĞI KOMBİNASI, SÜMERBANK, TEKEL ŞARAPHANE ile birlikte TEKEL işletmelerine el attılar. Onlar her fabrikayı ve her okulu Çiğli Tariş gibi yapabileceklerini sanıyorlar ama aldanıyorlar. Onların SÜMERBANK'lı işçilere yaptıkları saldırılar artık karşılıksız kalmıyor. Çünkü bugün bizler eskisi gibi ÖRGÜTSÜZ değiliz. Bu faşist saldırılara karşı koyabilmek ve fabrikalarımızı faşist karargah haline getirtmemek için YURTSEVER ANTİ-FAŞİST DİRENİŞ KOMİTESİ kurarak örgütlenmeye başladık. HALKIN YOLU TARAFTARI PROLETER DEVRİMCİLERLE bağlarımızı güçlendirdik. Ve anladıkki, proleter devrimcilerin önderliğinde yürütülmeyen ve örgütlenmeyen hiç bir mücadele kalıcı hedeflere varamaz...

Ve biz işçiler proleter devrimci bir önderlik altında örgütlendiğimizde bizi yenecek hiç bir güç yoktur. Biz örgütsüz ve öndersiz olduğumuz sürece ne kadar kalabalık olursak olalım, sonuçta hedefimize ulaşamayacağız. Hele hele sırtlarını yerli ve yabancı sömürücülere dayamış, devlet gücünü bize, emekçi halka karşı istediği gibi kullanan bu faşist komando bozuntularına karşı mücadele ederken asla örgütsüz olamayız. Bu faşist sürülere karşı örgütlüysek sonuç onlar için bir hezimet olacaktır... Onlar ALİAĞA'yı, TARİŞ'i ele geçirirken bizler örgütsüzdük ve proleter devrimcilerle bağ kurmamıştık. Mücadelemizi içimizdeki MASKELİ DÜŞMANLARIMIZA bırakmıştık. DİSK'e bağlı sendikacılar yüzlerindeki sahte devrimci maske ile karşımıza çıkmışlar ve faşistlere karşı direnmemizin ve mücadele etmemizin önünde çeşitli yollarla engeller dikmişlerdi. İşçilerin çoğunluğu sendikadan tedbir alınmasını bekliyordu. Halbuki TARİŞ İPLİK VE ALİAĞA'dan başka pek çok grev ve direnişte, sendika değiştirme mücadelesinde patronun yanında yer aldılar. Mücadelemizi gerçekten inanmış devrimcilerden kopararak istedikleri gibi direnişlerimizi kırdılar, grevlerimizi sattılar, önderlerimizi patronla anlaşıp işten attırdılar. Bugün onlar hala grevlerimizi proleter devrimcilerden kopararak, bizleri patron ve düşmanlarımız karşısında yalnız ve öndersiz bırakmaya devam ediyorlar. Dillerine doladıkları 'maocu'lardan en az işverenler ve MHP'li faşistler kadar çekindiklerini gösteriyorlar. Ama onlar tabii ki korkacaklar ve çekinecekler. Mücadelemiz gerçekten inanmış ve kararlı önderlerin yönetiminde ilerledikçe; sendika ağalarının da, sömürücülerin de, faşist zulmün de bizden çekecekleri var demektir.

Çünkü biz görüyor ve biliyoruz ki; her mücadelenin doğru yürüyebilmesi ve hedefine ulaşması için bir önderliğe ihtiyacı vardır. İşçi sınıfı için de bu böyledir. Ekonomik isteklerimizin ve haklarımızın alınması için mücadele etmek yetmiyor. Eğer mücadele doğru kararlı, güven verici ve uzak görüşlü bir önderlikten yoksunsa, grevlerimiz, direnişlerimiz istenilen başarıya ulaşamıyor. Bu sadece ekonomik mücadelemiz için geçerli olan bir şey değil. İşçi sınıfının siyasi iktidarı almak için yürüttüğü SİYASİ MÜCADELEDE-DE, kendi dünya görüşünü yaygınlaştırmak ve düşman sınıfların dünya görüşlerinin (ideolojilerinin) etkisinden halkı kurtarmak için sürdürdüğü İDEOLOJİK MÜCADELEDE DE doğru bir önderliği yoksa amacına ulaşamıyacak, iktidarı alamayacak ve bu ücretli kölelikten kurtulamayacak, halkı da kurtaramayacaktır.

Doğru bir önderlik altında işçi sınıfı neler yapabileceğini PROFİLO'da, BEREC'te, 1 MAYIS MAHALLESİ GECEKONDULARINDA göstermedi mi? Doğru önderliğinin yokluğunun acısını da yıllardır çekmiyor mu?..

Ama biz bugün buna paydos demeliyiz. Fabrikalarımıza yönelen bu "faşistleştirme" saldırısına PROLETER DEVRİMCİLERLE BİRLEŞEREK CEVAP VERELİM !

İŞÇİ ARKADAŞ !

Bugüne kadar patronların onların partilerinin, sahte sosyalistlerin yalanlarına kulak astın. Artık gözünü ve kulağını "HALKIN YOLU" taraftarlarına çevirmelisin. Çünkü PROLETER DEVRİMCİLER senin çıkarlarını ve mücadeleni sonuna kadar savunan ve sana doğru yolu gösterenlerdir. Bugüne kadar sana çok çalış. çok kazan- sesini çıkarma- suyasabuna dokunma-iş güvenliğini sağla...
boynunu bük, rahat yaşa" dediler. Oysa gerçekler bunun tam tersidir. Sen sessiz, bütün yapılan açık haksızlıklara karşı suskun kalarak çalıştığın halde yaşamın günden güne daha da kötüleşti. İşsizlik, hayat pahalılığı hızla artarken ücretlerin yerinde saydı. Sadece sen mi bu durumdaydın? Hayır. Bütün işçiler ve bütün halkın yaşantısı buydu.

Ama nerede zulüm, nerede sömürü varsa orada mücadele de vardır ve var olacaktır. Ve bugün işçi sınıfımız başta olmak üzere bütün halk mücadele ediyor. Bu düzeni, bu iktidarı yıkmak için PROLETER DEVRİMCİLER en önde mücadelemizi yükseltiyorlar.

Sen KOMBİNALI İŞÇİ ! Bütün bunların dışında değilsin. Bu sömürü ve zulümden sen de hepimiz gibi rahatsızsın. Artık buna sessiz kalmaya son vermelisin. Çünkü artık bugün susman daha da ağır bir sorumsuzluk olacak!.. Çünkü bugün MHP'li faşistleri fabrikana dolduruyorlar!..

ARKADAŞ!..

Şunu unutmaki artık tarafsız kalman mümkün değildir. Bu pis katiller ve namus düşmanları seni kirli emellerine alet etmek istiyorlar. Bugün senin en temel hak ve menfaatlerini savunur görünüyorlar. Onların yüzlerine geçirdikleri "sömürü ve zulme karşı çıkan masum insanlar maskesi" seni yanıltmamalı. Çünkü hiç bir düşman mecbur kalmadıkça gerçek yüzünü göstermez, maskesini indirmez. Bunlar, Sümerbank'lı arkadaşlara bir yandan saldırırlarken bir yandan da "işçi fabrikaya ortak olmalı", "işçinin hakkını alınteri kurumadan vereceğiz" gibi sahte sloganlar dolu bildiriler dağıtmayıda unutmuyorlardı. Onlar bir yandan TAÇ işçilerine besleme faşist örgütleri MİSK'e kayıt olmaları için baskı yapıyorlardı. Ama ne Sümerbank'lıları, ne de Taç işçilerini aldatamadılar. Bugün aynı şeyleri KOMBİNA'da uygulamaya çalışıyorlar. AMA ONLARI KOMBİNA'DAN DA SÖKÜP ATACAĞIZ!..

Şimdi sana soruyoruz. Tariş İplik Fabrikasında gece elektrikleri kesip yüzlerce işçiyi yaralayan bu canilere ortak mı olacaksın? Yoksa yarın KOMBİNA işçileri ne de aynı şeyleri yapmalarını mı bekleyeceksin? Bu namus düşmanlarının Tariş'te çalışan emekçi bir kızı iğfal etmelerine, emekçi bir ananın üç aylık çocuğunu düşürmesine sebep olmalarına ortak mı olacaksın? Tariş Üzüm'den olduğu gibi Kombina'dan Sümerbank işçilerine yeni yeni saldırıları a alet mi olacaksın? Yoksa yarın başka fabrikalara, okullara kısacası mücadelemizin olduğu yerlere düzenlenecek saldırıların aleti mi olacaksın? Tariş İplik'ten Çiğli halkına, Buca Eğitim'den Buca halkına yönelttikleri saldırılarına mı ortak olacaksın? Yoksa "yarın fabrikaya gittiğimde beni zorla odalara çekip işkence yaparlar" diye mi düşüneceksin? Yoksa her ay başında zorla kesecekleri aidatlarla Amerikan uşağı Türkeş'e yardım edip yüzlerce işçinin, köylünün, devrimci gençin katili olan bu kiralık katilleri mi besleyeceksin?

Biz inanıyoruz ki; her namuslu dürüst, yurtsever işçi bunlara karşıdır ve karşı olacaktır. Bazı arkadaşlarımız bunların yalan ve sahtekarlıklarına kanabilirler. Onları sabırla ikna etmeyi ihmal etme. Gerçekleri görmelerine yardım et. Çünkü bunlar patronların kiralık katilleridir. Ama işçilerin sömürüye duydukları öfkeden yararlanarak "kuzu postuna bürünmüş kurt" gibi davranıyorlar. Bunlar sırtımızdaki bu kamburun sürmesine hizmet ediyorlar ama yüzlerini gizlemek için de "şekere bulanmış mermilerle" bize ateş etme yolunu kullanıyor ve haklarımıza sahip çıkar gözüküyorlar.

ARKADAŞLAR!...

İstanbul'un 1 Mayıs gecekondu halkının direnişi bize de iyi dersler verdi. 1 Mayıs Mahallesi, gösterdi ki değil bir kaç tane komando zibidisi düzenli ordu ve polis birlikleri, seçme taburlar bile halkın mücadelesi karşısında tir tir titriyorlar. Değilki birkaç komando bozuntusu it titremesin.. Biz güçlüyüz. Çünkü bizim birliğimiz kişisel çıkar, menfaat temelinde yükselmiyor. Bizim menfaatlerimiz ve sıkıntılarımız bir ve ortak. Ama onların birlikleri sahtedir. Yalan, dolan, kişisel çıkar üzerine kuruludur. O yüzden onların geleceği ve sonları yenilgi, bizimki aydınlık ve zafer olacaktır. Yeterki biz görevlerimizi iyi kavrayalım ve cesaretle ileri atılalım. BUGÜN KOMBİNA'LI İŞÇİNİN GÖREVLERİ ŞUNLARDIR:

Mücadelemizi kendi ellerimize alalım. Sendikalara değil, kendi birliğimize güvenelim. Bu mücadelenin her fabrikada sürdüğünü unutmayalım. O yüzden de kendimizi sadece kendi fabrikamızla hapsetmeyelim. Hangi fabrikada, semtte, okulda mücadele varsa orada olalım. Çünkü bizim mücadelemiz sınır tanımaz. Ve biz bütün halkın önderi olan bir sınıfın fertleriyiz. Her nerede olursak olalım halkın mücadelesine kendi fabrikamızdaki mücadele gibi sarılalım, destek olalım, ilerletelim. "HALKIN YOLU" taraftarları ile bağ kuralım. Çünkü doğru bir şekilde önderlik yapabilmen ve mücadeleyi ilerletmen buna bağlıdır. Biz bir aile gibiyiz. Bir aile içinde tek bir ses çıkmıyor, herkes bildiğini yapıyorsa o aile yıkılmaya mahkumdur. Biz de öyle. Güçsüzlüğümüzün esas sebebi buydu. Ama bugün bu aşılıyor ve güçlüyüz.

Bügünkü mücadelen alelade bir sendikal mücadele değildir. O yüzden mücadeleni sendikaya bırakma. Kendi eline al. Ve önderlerinin etrafında sıkı sıkıya kenetlen!. Yılgınlık, teslimiyet, işi bırakıp gitmeye razı olmak demek mücadeleyi terketmektir. Direnişi bozmak demektir. Oysa bizim birleşmeye ihtiyacımız var.

HER GÜN DAHA FAZLA BİRLEŞMELİ GRUPLAR HALİNDE ÖRGÜTLENMELİYİZ.. Birimize yönelen saldırı hepimizedir. Sadece fabrikamızın içinde örgütlenmekle kalmamalı, diğer fabrikalardan işçilerle de birleşmenin, faşist köpeklerin karşısına birkaç fabrika halinde dikilmenin şartlarını yaratmalıyız.

SÜMERBANK'LI İŞÇİ,

Bunlar gençleri katledenler, anları evlat acısına boğanlardır. Bunlar Amerikan ve Rus emperyalizminin va onlara uşaklık eden büyük patron ve toprak ağalarının saltanatlarının bekçileridir. Görevleri, bu sömürünün sürmesi ve bu sömürüye karşı duran mücadelelere engel olmaktır... O yüzden bunlar, tüm halkın mücadelesine karşı kullanılan kiralık serserilerdir. Üstelik sen de aynı saldırılarla yüz yüzesin. KOMBİNA'YI BUNLARDAN TEMİZLEMEK İÇİN İLERİ.. Kombinalı işçilerin mücadelesi senin de mücadelendir. Kendi fabrikana hapsolma, nerede mücadele varsa orada önderlik yapmak için çalış. Sömürüden, zulümden tek başına kurtuluşyok. "YA HEP BERABER, YA HİÇ BİRİMİZ" doğru şiarıyla mü.

Dev.sa.7.sü.5'de

KENT'Lİ İŞÇİLER

SINIF İDEOLOJİMİZİ ÖĞRENEREK SAVAŞALIM

Bugün tüm dünyada büyük bir mücadele hüküm sürüyor. Bir yanda bir avuç zengin, kan emici var. Onlar fabrikaları, toprakları, her türlü araç ve makinaları ellerinde bulunduruyorlar ve doymak bilmez bir hırsla daha fazla daha fazla kar diyerek dünya halklarını sömürüyorlar. Onlar dünyanın en büyük sömürücü emperyalist ülkeleri ve ezilen ülkelerdeki uşaklarıdır.

Diğer yanda ise, mülksüzleştirilmiş milyonlarca köle var. Emekleriyle tüm servetleri yaratanlar or ..rdır. Buna rağmen yaşamları boyunca bir parça ekmek için yalvarmak, tüm güçlerini ve sağlıklarını parababaları için tüketmek ve gittikçe artan bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşamak zorundadırlar.

Fakat, bugün dünyanın milyonlarca ezilen, horlanan aç ve çıplak yaşamak zorunda bırakılan halkları, parababalarına, sömürücülere savaş ilan etmişlerdir. Onlar yaratılan tüm değerlere bir avuç sömürücünün değil, bu değerleri yaratanların sahip olması için savaşıyorlar. Onlar toprağı ve fabrikaları tüm araç ve makinaları tüm ezilenlerin ortak mülkü yapmak istiyorlar.

Emekçilerin sömürücülere karşı verdiği mücadele tüm ülkelerin işçilerine büyük fedakarlıklara mal oluyor. Bu mücadele milyonlarca emekçinin kanı ve canı pahasına veriliyor. Taylandlı, Şilili, İspanyalı, Mısırlı işçiler Amerikan emperyalizmine; Polonyalı, Macaristanlı, Etiyopyalı işçiler Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadelede daha iyi bir yaşam ve ülkelerinin özgürlüğü için canlarını veriyorlar. Ama onlar bu kavgada ölümü küçümsemeyi, köle olarak yaşamaktansa kölelikten kurtulmak için ölmenin daha şerefli olduğunu öğrendiler. Tüm bu baskı, zulüm ve katliamlara rağmen dünya işçilerinin ve ezilen halklarının birliği ve mücadelesi büyüyor ve her gün daha da güçleniyor. Giderek daha çok işçi ve emekçi proleter devrimciler etrafında birleşiyor ve sömürücü sınıfları alaşağı edecekleri kesin zaferlere doğru, kararlı adımlarla ilerliyorlar. Ve hatta dünyanın çeşitli yerlerinde işçi sınıfı, tüm halka önderlik ederek bu sömürücülerin hakimiyetine son veriyor ve kendi kendisinin efendisi oluyor. İşte Arnavutluk, işte Çin, işte Vietnam, Kamboçya, Kore halkları işçi sınıfının önderliğinde verdikleri mücadeleyi başarıya ulaştırdılar, kapitalist sınıfları devirdiler ve şimdi onlar tüm dünya emekçilerinin yollarını aydınlatarak sınıfsız bir topluma doğru ilerliyorlar.

Bugün Türkiye işçi sınıfı da yeni bir hayata başlamıştır. O artık 1930'ların 1940'ların işçi sınıfı değil. Bu umutsuz durumdan nasıl kurtulacağını bulamadığı günler geride kaldı. Şimdi artık işçi sınıfına ve tüm emekçilere kurtuluş yolunu gösteren proletaryanın kızıl bayrağı var. İşçiler, köylüler, memurlar ve tüm emekçiler hızla HALKIN YOLU taraftarı proleter devrimciler le bağ kuruyorlar, doğru bir önderlik altında mücadeleye atılıyorlar. Ve HALKIN YOLU taraftarı proleter devrimcilerle bağ kuran Sümerbank'ın, Profilo'nun, Bereç'in, Metaş'ın işçileri, Korit'in yüksul köylüleri, 1 Mayıs gecekondu mahallesi halkı şimdi biliyorki, doğru bir önderlik olmadan doğru bir mücadele olamaz ve hiç bir mücadele kalıcı başarıya ulaşamaz.

KENT'li arkadaş! Sen de bu olanların dışında değilsin. Artık köleliğe ve zulme sessiz kalamazsın. Sen sadece kendi sınıfını değil, tüm ezilen, horlanan sınıfları gerçek kurtuluşa götürecek, sınıfsız toplumu yaratmada onlara önderlik edecek tek sınıf olan işçi sınıfının bir parçasısın. Çünkü bu mücadelede biz işçilerin kaybedeceği hiç bir özel mülkümüz yok. Oysa kazanacağımız yepyeni bir dünya var. Dünya üzerinde süren bütün olaylar gösteriyor ki: Sınıf bilincini geliştiren ve örgütlü bir biçimde birleşen milyonlarca işçiyi yenebilecek hiç bir güç yoktur!...

O halde, sen de bu kölelik zincirlerinden kurtulabilmek için, çocuklarına zincirlerini değil, özgürlüğünü bırakabilmek için, tüm ezilenlere önderlik edebilmek için, kendi sınıf bilincinle silahlan. Türkiye ve dünya işçi sınıfının verdiği mücadeleleri, deneyleri çıkardıkları dersleri Türkiye'de bulunan sınıfları, hangilerinin dostun, hangilerinin düşmanın olduğunu ve bu sınıfların özellikleri öğren. Seni patronlar için değil, kendin için ve tüm emekçiler için bir sınıf haline getirecek olan HALKIN YOLU gazetesini oku, okut, tartış. Gerçek kurtuluşa ancak kendi sınıfının ideolojisi olan bilimsel sosyalizmin önderlik ettiği bir mücadele ile kavuşabiliriz. Burjuvazi kendi hakimiyetini sağlamlaştırabilmek, bizi dilsiz köleler haline getirebilmek için nasıl burjuva ideolojisiyle silahlanıp, her yerde karşımıza burjuva düşüncelerle çıkıyorsa, biz de burjuvaziye, burjuva düşüncelerden etkilenen, bütün arkadaşlarımıza, kendi içimizde taşıdığımız burjuva düşüncelere karşı, kendi sınıf bilincimizle bilimsel sosyalizm ideolojisiyle silahlanalım. Öğrendiklerimizi çevremizdekilere öğretelim, onu çarpıtmak, yozlaştırmak isteyenlere karşı kararlılıkla ideolojimizi savunalım. Hakim sınıfların her alanda yoğunlaşan saldırılarına ancak böyle karşı durabiliriz. İdeolojik (bilimsel sosyalizmin kavranması) ve siyasi (siyasi iktidarın ele geçirilmesine) mücadelesine ilgisizlik bizi hakim sınıfların elinde bir oyuncak yapar ve işçi sınıfının devrime önderlik etmesini imkansız kılar.

Unutmayalım ki, burjuvazi her zaman topu tüfeği, panzeriyle karşımıza çıkmaz. O daima bizi içten de bölmeye çalışır. O kendi ajanlarını sosyalist, devrimci maskesiyle içimize salar. İşte fabrikamızdaki sosyal-faşistler bunun en iyi örneği. Onların sosyalistlikle, devrimcilikle bir alakaları olmadığı gibi, işçi sınıfının ve devrimin en azgın düşmanlarıdırlar. Onların amacı Türkiye halkını efendileri Rus yeni çarlarının boyunduruğuna sokmaktır. Ama Polonya'nın, Macaristan'ın işçi sınıfından yediği tokatlarla şaşkına dönen Rus çarları ve uşakları sosyal-faşistlerin Türkiye halkından yiyeceği tokat da o kadar uzak değil. Çünkü Türkiye işçi sınıfı hızla kendi sınıf bilincini kazanıyor. Her türlü burjuva akım ve düşüncenin karşısına kendi ideolojisiyle çıkıyor. Biz de fabrikamızdaki sosyal-faşistlere ve kurdukları muhbirlik şebekesine karşı sınıf tutumumuzu alalım. Halkımızın muhbirlere, ispiyonculara duyduğu nefret açık değil mi? Böylelerine her zaman gereken cevap verilmiştir. Fabrikamızdaki bu muhbirler çetesini açığa çıkaralım. Onları bütün arkadaşlarımıza gösterelim. Onlarla konuşmayalım, yalnız bırakalım. Bu muhbirleri bir daha halkın önüne çıkamayacak hale getirelim. İspiyonculukta ısrar ederlerse onlara hak ettikleri cezayı verelim.

Rus uşağı sosyal-faşistlere karşı sınıf bilincimizi kazandıkça, doğru ideoloji ile silahlandıkça karşımıza çıkardıkları her engeli kolaylıkla aşabiliriz.

KENT'li arkadaş! Burjuvazinin hakimiyetini sağlamlaştıran, bu köhnemiş eski düzenin ömrünü uzatan bir diğer mesele de bizim kendi içimizde taşıdığımız burjuva düşüncelerdir. Bizler, kendi içimizdeki bu yanlış düşüncelere karşı da aynı şekilde kendi sınıf ideolojimizi öğrenerek savaşalım.. Nedir bu yanlış düşünceler? Bunlar, bizde birbirimize karşı güvensizlik yaratan, "bu işçiler adam olmaz, hepsi cahil, bunlarla yola çıkılmaz" gibi düşüncelerdir. Aslında bu tür düşünceleri her zaman burjuvazi yayar. Onlar bizi ayaktakımı olarak görüyor ve herkese de öyle göstermeye çalışıyorlar. "Bu cahil adamlar iktidarı ele geçirse bile devleti nasıl idare edebilir" diyorlar. Oysa Vietnam, Arnavutluk, Çin burjuvazisi böyle düşünemiyor. Zaten sınıf olarak hakimiyetleri işçi sınıfı tarafından ortadan kaldırıldı. Ve işçi sınıfı devleti eline geçirdiği zaman onu nasıl idare edebildiğini de gösterdi. Biz de böyle düşünen arkadaşlarımızı Arnavutluk'un, Çin'in zafer kazanan emekçi halkını anlatalım. Aslında, böyle düşünen arkadaşlar fabrikamızın geçmişine baksalar bile yeter. Kent işçilerinin tarihi Türkiye işçilerine örnek mücadeleler le doludur. Bizler daha çok yakın bir geçmişte DGM'ye karşı direnişe geçmedik mi, bir arkadaşımızı attırmamak için sımsıkı kenetlenmedik mi, gülünç miktardaki grev ödeneğine rağmen üç ay direnmedik mi? O halde Kent işçilerinde böyle bir düşünceye nasıl yer olabilir. Böyle düşünen arkadaşlarımızı sabırla ikna edelim. Türkiye proletaryası ile zafer kazanmış ülkeler proletaryası arasında hiç bir fark yoktur. Biz de onlar gibi doğru bir önderlik etrafında birleştiğimiz, mücadelemizi kendi ellerimize aldığımız zaman aşamayacağımız hiç bir engel, deviremeyeceğiz hiç bir sınıf yoktur.

Bunun önündeki önemli bir engel Türkiye devrimcilerinin bölünmüşlüğüdür. Kendisine devrimci diyen Rus uşağı sosyal-faşistler ve revizyonistler hariç tüm proleter devrimciler aynı bayrak altında birleşmedikçe, belki tek tek fabrikalardaki mücadelemiz geçici başarılar kazanabilir ama Türkiye halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin başarıya ulaşması mümkün değildir. Ama mücadelesiz hiç bir şey kazanılamaz. Birlik de ancak mücadeleyle gerçekleştirilebilir. Bizler işçi sınıfının yani kendi sınıfımızın önder örgütü olan proletarya partisini yaratmak için kararlı bir şekilde savaşmazsak, bu sadece hakim sınıfların işine yarar. Çünkü onlar bilirlerki biz birleştikçe, aynı bayrak altında toplandıkça sonlarına bir adım daha yaklaşmaktadırlar. Buna rağmen bizde de "devrimciler bölünmüş, onlar birleşsin biz de katılırız" gibi düşüncelere rastlanabiliyor. Böyle düşünceler yanlıştır. Çünkü birlik yani proletarya partisinin inşası bizim meselemizdir. Devrimcilerin birleşmesini istiyorsak, bizi sınıfsız topluma götürecek olan proletarya partisine bir an önce kavuşmak istiyorsak, sınıfımızın bilinciyle, tüm halkı kurtaracak olan bir sınıfın neferleri olmanın verdiği

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Halkın Yolu'nun 41. sayısında, Üç Dünya Teorisi tartışmasıyla ilgili olarak Fenmin Pibao (Halkın Günlüğü) Yazı Kurulunun "Başkan Mao'nun Üç Dünya Ayrımı Teorisi Marksizm-Leninizme Büyük Bir Katkıdır" başlıklı yazısı ve Hüsnü Kapo'nun "Ekim Devriminin Fikirleri Modern Revizyonizme Karşı Mücadele İçinde Savunuluyor ve İlerletiliyor" başlıklı yazısı yayınlanmıştı. Fenmin Pibao Yazı Kurulunun makalesinin yayınlandığı Peking Review dergisinin 45. sayısında, makalede yer alan kavramların, tarihi olayların ve alıntıların açıklık kazanması ve konu üzerinde gerekli araştırmaların yapılabilmesi için kaynaklar yayınlanmıştı. Kaynakların yayınına Peking Review'un bundan sonraki sayılarında da devam edilecektir. Gazetemiz, bu kaynakların çok kısmının çevirisini bu sayısında yayınlamaktadır. Ve ilerki sayılarında bu yayını sürdürecektir.

KAYNAKLAR

JEOPOLİTİK

"Yaşayan bir varlık olarak devlet"in büyüme ve gelişmesinin "kendi başına bir yasa" olduğunu ileri süren gerici bir doktrin. Buna göre, bir devletin başka ülkelerin arazisini ele geçirerek sınırlarını genişletmeye, böylece Lebensraum ("yaşam alanı") elde etmeye ihtiyacı vardır. Jeopolitik, saldırı ve büyüme siyaseti için emperyalizme "teorik" bir temel sağlar.

İlk kez Avrupa'da 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında bir doğma olarak ortaya çıkan jeopolitik, 1930'larda Almanya'da yaygınlık kazandı. Naziler iktidara geldiğinde bu doktrin resmen "Milliyetçi Sosyalist Partinin dünya görüşü" olarak onandı. Kısa bir süre sonra Japonya'da da yankılandı. Japon militaristleri "Büyük Doğu Asya Ortak Refah Alanı" dedikleri şeyin teorik temeli olarak jeopolitik'i kullandılar. Bu teoriden bugün, dünya hegemonyası için uğraşan Sovyetler Birliği ve Birleşik Amerika da yararlanıyor.

Üretici güçlerin gelişmesinin artık "ulusal sınırları aştığını" iddia eden Kremlin efendileri, "sınırları kaldırmak" için bir "ekonomik bütünleşme" programı öneriyorlar. Gerçek amacı diğer ülkelerin arazilerini Sovyet arazisine eklemek olan bir "devletler arası ekonomik bütün" kurmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Böylece Sovyet sosyal emperyalistlerinin, jeopolitikçilerin sadık müritleri olduğu ortaya çıkıyor.

İKİNCİ ENTERNASYONAL

İkinci Enternasyonal, Karl Marks'ın ölümünden altı yıl sonra 14 Temmuz 1889'da Paris'te toplanan uluslararası bir sosyalist kongrede kuruldu. Frederik Engels'in önderliği altında İkinci Enternasyonal esas olarak Marksist çizgiyi uygulayarak işçi sınıfının saflarını pekiştirdi, anarşizme karşı mücadele etti, Marksizmi yaygınlaştırdı ve çeşitli ülkelerde işçi örgütlerinin ve hareketlerinin gelişmesini hızlandırdı. Engels'in 1895'de ölümünden sonra başını Eduard Bernstein ve Karl Kautsky'nin çektiği revizyonistler İkinci Enternasyonal'in önderliğini ellerine geçirdiler ve bu yüzden yozlaşmasına neden oldular. Bunu izleyen yıllarda çeşitli ülkelerin solcularıyla birleşen, Marksizmin ve proleter enternasyonalizminin devrimci bayrağını yükseklerde dalgalandıran Lenin önderliğindeki Rus Bolşevik Partisi revizyonistlere karşı yılmaz mücadeleler verdi. 1914'de 1. Dünya Savaşı patlak verince, kendi ülkelerindeki burjuvazileri destekleyerek proletaryanın devrimci davasına açıkça ihanet eden İkinci Enternasyonalin sosyal-demokrat sağ kanat şefleri yozlaşarak sosyal-şovenler haline geldiler. Bu, sonunda İkinci Enternasyonalin çökmesine sebep oldu.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL

Komünist Enternasyonal, yani III. Enternasyonal, dünyadaki komünist partilerin ve komünist örgütlerin birlikte uluslararası örgütüydü. Birinci Dünya Savaşının patlak vermesinden sonra, İkinci Enternasyonalin önderliğini gaspetmiş olan revizyonistlerin maskesi daha da düştü. Lenin, çeşitli ülkelerin devrimci solcularıyla birlikte, bunlara karşı amansız bir mücadele verdi. 2 Mart 1919'da onun önderliğinde Komünist Entürnasyonalin 1. Kongresi Moskova'da yapıldı ve Üçüncü Enternasyonalin kuruluşu resmen ilan edildi. Üçüncü Enternasyonal, kuruluşundan feshedilmesine kadar geçen 24 yıl içinde Marksizm-Leninizmi savundu ve bütün ülkelerdeki işçi sınıfının ileri unsurlarına devrimci Marksist-Leninist partiler kurmaları için yardımcı oldu. Dünyanın ilk sosyalist devleti olan Sovyetler Birliği'ni destekledi, doğudaki ezilen ulusların kurtuluş hareketlerine yardım etti ve faşizme karşı uluslararası bir mücadele yürüttü. II. Dünya Savaşı sırasında hem çeşitli ülkelerde hem de uluslararası alanda meydana gelmekte olan değişikliklerin artan karmaşıklığının, mevcut örgütsel biçimle yeni durumun ihtiyaçlarına cevap vermeyi imkansız hale getirdiği gözönüne alan Komünist Enternasyonal, bütün ülkelerdeki Komünist Partilerinin oy birliğiyle 10 Haziran 1943'de kendini fesh ettiğini resmen ilan etti.

DOLARA BAĞLI ULUSLARARASI PARA SİSTEMİ

Savaştan sonra kapitalist ülkelerde hakim olan dolara bağlı uluslararası para sisteminin şu özellikleri vardı: 1) Birleşik Amerika'nın 1934 yılında belirlediği resmi altın fiyatı (onz başına 35 dolar) bütün ülkeler tarafından kabul ediliyor ve bu ülkelerin merkez bankaları ellerindeki dolarları sabit resmi fiyattan altına çevirme hakkını mahfuz tutuyorlardı; 2) Bu ülke paralarının eşdeğerleri dolar olarak ifade ediliyordu; 3) Bu paraların eşdeğerleri bir kez belirlendiğinde, Uluslararası Para Fonu'nun onayı olmadan değiştirilemiyor, yani kambiyo fiyatlarının sabit olması gerekiyordu. Bu sistemde dolar doğrudan altına bağlıdır ve altının eşdeğeri olduğu için, çeşitli paralar arasındaki değişim oranlarının saptanmasında ölçü olarak kullanılmaktadır. Bu yüzden de bu sisteme "dolara bağlı uluslararası para sistemi" denir.

1940'da Bretton Woods Konferansında kurulan bu para sistemi, ABD tekeli sermayesinin denizaşırı saldırı ve yayılmacılığını kolaylaştırdı. Kapitalist dünyadaki güçler dengesindeki büyük değişikliklerin ve dolar buhranının durmadan derinleşmesinin sonucunda 1970'lerin başlarında diğer kapitalist ülkelerin paraları birer birer dolarla bağlantılarını keserek kendilerini ortaklaşa ya da tek başına dalgalanmaya bıraktılar. Dolarla ifade edilen resmi altın fiyatını artık koruyamayacak hale gelen Birleşik Amerika, doları altına çevirme taahhüdüne son verdi. Dolara bağlı uluslararası para sistemi sonunda böylece çöktü.

TİCARET SAVAŞI

Dünya pazarları için şiddetli bir rekabet içinde olan kapitalist ülkeler arasında ticaret savaşları sık sık görülüyor.

Ticaret savaşının görünmesi bu ülkelerin fiyatları düşürerek yabancı pazarlarda damping yapmak ve iç pazarı korumak için gümrük duvarlarını yükseltmektir.

Ancak son yıllarda başka biçimler de görülüyor. Örneğin iç pazarı korumak için yabancı malların girişine karşı gümrük duvarlarından başka engeller de dikiliyor. Bunlar arasında ithal malların miktarları ve çeşitleri üzerine kısıtlamalar koymak, lüslararda satılışını denetlemek ve katı teknik, sıhhi ve ambalaj şartları koymaktır. İhracat konusunda denetim azaltılmış, ihracat kredileri islah edilmiş ve ihracatta sübvansiyon, prim ve vergi iadesi gibi teşvik edici mali önlemler alınmıştır. Bütün bunların amacı malların dış pazarlardaki rekabet kabiliyetini arttırmaktır. Ayrıca sermaye ihracı da meta ihracını geliştirmek için bir araç olarak kullanılıyor. 1974-75 ekonomik buhranı patlak vermesinden bu yana dünya pazarları nedeniyle kapitalist ülkeler arasında ticaret savaşı yoğunlaşmıştır.

PARA SAVAŞI

Para savaşı kapitalist ülkelerin para piyasasını ve dünya pazarlarını denetlemek için kıyasıya rekabet etmelerinin bir unsurudur. Para savaşının anlamı ve büründüğü biçim bir dönemden diğerine değişir. 1960'lardan bu yana para savaşı bir yanda Fransa tarafından temsil edilen ülkeler ve diğer yanda Birleşik Amerika olmak üzere, esas olarak ABD dolarının hakim durumuna karşı çıkma ya da savunma çerçevesinde cereyan etmiştir. Dolara bağlı para sisteminin çöküşünden sonra, bu para savaşı kapitalist ülkelerin kendi paralarının kambiyo rayicini düşürmek ve rakip ülkelerin paralarının rayicini yükseltmek için kullandıkları yöntemlerde kendini en çarpıcı biçimde gösterdi. Bunun amacı ihracatı geliştirmek ve genişletmek, dünya pazarında sağlam bir köşe kapmaktır. Ticaret savaşı ve yatırım savaşı ile yakından bağlantılı olan para savaşı, dış ticaret ve denizaşırı yatırımlarda şiddetli rekabet devam ettikçe son bulmayacaktır.

"MANÇUKUO"

Japon emperyalizmi 1931'de Kuzeydoğu Çin'de Liaoning, Kirin ve Heilungkiang eyaletlerini işgal ettikten sonra kurduğu kukla rejime "Mançukuo" adını vermişti.

Japonya 18 Eylül 1931'de Kuzeydoğu Çin'de büyük bir saldırıya girişti. Hain Çan Kay-şek kliği direnmeme siyaseti izledi. Liaoning, Kirin ve Heilungkiang eyaletlerinin büyük kısmı Japon işgali altına girdi.

Japon emperyalizmi Kuzeydoğu Çin'deki yönetimi sağlamlaştırmak için 3 Şubat 1932'de Cangcun'da sözümona "Mançukuo" devletinin kuruluşunu ilan etti ve Cing hanedanının son imparatoru olan Pu Yi'yi "hükümdar" olarak tahta çıkardı. 1934 Martında "Mançukuo"ya "Mançurya İmparatorluğu" adı verildi.

Kuzeydoğu Çin'i istila ettikten sonra Japon emperyalistleri "Mançukuo" bayrağı altında Çinli yurtseverleri vahşice katlettiler ve Çin'in zengin kaynaklarını yağmaladılar. Çin Komünist Partisi'nin ve anti-Kuzeydoğu Çin halkı gerilla savaşı vererek yiğitçe direndi. Çin halkının Japonya'ya karşı direnme savaşa 1945'de zaferle taçlandı ve "Mançukuo" tarihin çöplüğünü boyladı.

UZAKDOĞU'DA MÜNİH SİYASETİ

Hitler Almanya'sı 1938 Eylülünde imzalanan Münih anlaşmasından sonra Avrupa'da saldırı siyasetine hız verirken, Japon emperyalizmi de bir yandan Uzakdoğu'da Orta ve Güney Çin'e karşı vahşi saldırılara girişti. Japonya'nın Nazi Almanya'sıyla işbirliğinin Uzakdoğu'daki çıkarlarını baltalayacağından korkan Amerikan ve İngiliz emperyalizmi 1938'de ve tekrar 1939'da Çin'i Japonya'ya teslim olmaya zorlamak ve Çin'i kurban ederek Japon emperyalizmiyle anlaşmak için birkaç kez uluslararası bir Pasifik Konferansı toplamaya çalıştı. Başkan Mao Zedung şöyle diyor: "Bu Pasifik Konferansı denilen şey, bir doğu Münih'i olacaktı. Çin'i yeni bir Çekoslavakya'ya dönüştürmenin hazırlığı olacaktı." İngiltere'nin ve Amerika'nın Uzakdoğu'da Japonya ile elele verme manevrası; İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya'nın Münih komplosuna benzediği için buna "Uzakdoğu Münih'i" denilmektedir.

IMF gerçeği ve Halkın Sesi'nin açığa çıkan oportünist yüzü

Eylül ayının başından bu yana IMF (Uluslararası Para Fonu) heyeti ülkemizde bulunuyordu. Bu süre içinde ülkemize emperyalist sömürüyü derinleştirecek bir dizi tedbir dayattılar. Bu arada bir kaç kez, gelişen durumlar karşısında ABD'ye dönerek talimat almayı da ihmal etmediler. Yaklaşık dört aya yakın bir süredir ülkemizde bulunan IMF heyeti, anlaşma zemini doğduğunu yakında anlaşmanın imzalanabileceğini bildirerek tekrar ABD'ye döndü. Halkın Yolu IMF gerçeği karşısında ilk günden tavrını aldı. Burada bunları tekrarlamayacağız.

Yine ülkemizde çeşitli siyasi hareketler sınıf karekterlerine uygun olarak bu olayı kendi açılarından değerlendirdiler. Çeşitli yayın organları bu konuda çeşitli görüşleri yansıttı; ABD uşağı faşist siyasi akımlardan, Rus uşağı sosyal-faşist siyasi akımlara kadar herkes bu olayı yorumladı. Halk saflarındaki siyasi akımlarda IMF'nin ülkemizdeki faaliyetini kendi tabiatlarına uygun olarak değerlendirdiler. Ve tavır aldılar. IMF tedbirlerinin yükünü en fazla çeken; sömürünün derinleşmesi, çekilmez hale gelen yaşam koşullarıyla IMF'nin bağını kuran çalışan halk yığınları da çeşitli biçimlerde tepkilerini dile getirdi.

ABD yanlısı büyük burjuvazi ve faşistler büyük bir ateşlilikle ya da biraz ölçülü bir tonla IMF'nin tedbirlerinin "zorunluluğunu" ve ekonomimizin nasıl ihtiyaçlarına merhem olacağını propaganda ettiler. Bu IMF heyeti önünde yaltaklandılar, taviz üstüne taviz verdiler hatta IMF'ye uygun olsun diye bir-iki günde "plan" bile hazırladılar. Halkın bu duruma sessizce boyun eğmesi için tedbirleri "kader" diye göstermeye çalıştılar. Bir yandan da halkın bu teslimiyete ve sömürüye karşı mücadelesini ezme planları ileri sürdüler.

Sosyal-emperyalizmin uşağı halk düşmanı bir avuç modern revizyonistin tavrı açıktı: Onlar çeşitli besleme yayın organlarında çok ateşli IMF ve emperyalizm aleyhtarı pozlara girdiler. Ülke ve halkın özellikle "işçi sınıfı"nın çıkarlarından bol bol sözederek anlaşmaya karşı çıktılar. Rus uşakları ABD'ye ve diğer emperyalistlere değil, kendi efendileri Sovyet sosyal-emperyalizmine teslimiyetin ve köleliğin propagandası için bu gelişmelerden yararlanmaya çalıştılar. "Doğal müttefik"in "sosyalist, karşılık beklemeden yapılan yardımları"na sarılmamızı ülkenin gelişmesi ve çıkarlarının bunu gerektirdiğini ateşli bir şekilde savundular. Onlar, Yeni Çarların ekonomimizin can damarlarına attıkları pençenin iyice yerleşmesi, böylece Rusya'ya çok yönlü köleliğin şartlarının daha da gelişmesi için haince çırpınıyorlar. Ama artık onların sahte "anti-emperyalizm"i geniş halk yığınlarınca kavranmaya başlandı. Yeni Çarların azgın tahakküm çabaları tüm dünyada ve ülkemizde teşhir oluyor. Revizyonist hainler ABD emperyalizminin teşhir olduğu şartlarda anti- emperyalist halk muhalefetine sızmaya ve mücadeleyi Rus uşağı kanalına yöneltmek için hummalı bir faaliyet yürütüyor ve her fırsatı "değerlendirmeye" çalışıyor.

Başta CHP olmak üzere tüm reformistler IMF'nin faaliyetleri karşısında sessiz kaldılar. Bazen de karşı çıkıyor gibi göründüler. Ama ülkenin içinde bulunduğu bunalımın gerçek nedenlerini, emperyalistlerin baskılarını sessizce geçiştirmeye çalıştılar. Bunalımın sorumluluğunu sadece MC'nin "savruk" ekonomi politikasına, geç kalmış "önlemler"e bağladılar. IMF'nin dayatmalarını "kader" diye göstermeye çalıştılar. Böylece onlar bunalımın nedeni olan yarı-sömürge yarı-feodal yapının görülmesini engellemeye, kitlelerin bu yapıya yönelen mücadelesini söndürmeye çalıştılar. Çözümü de gösterdiler: Mevcut yapıyı muhafaza edecek bir CHP hükümetinin veya CHP-AP koalisyonunun alacağı birtakım tedbirler.

Proleter devrimcilerin tavrı yayın organlarında yansıdı. Onlar meseleleri bütün çıplaklığıyla kitlelere göstermeye, nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlatmaya çalıştılar. Burada bunlara değinmeyeceğiz.

Sistemli, düzenli dile getirmese, örgütlü yansıtamasa da, fabrikada, tarlada, büroda, hayatın her alanında faaliyet gösteren emekçi yığınlar, IMF'nin kendi yaşamındaki rolünü her gün etinde, kemiğinde duymaktadır. İçinde bulunduğu zor hayat koşullarının gittikçe dayanılmaz hale gelmesinde, IMF gibi örgütlerin yerini; radyo, TV veya gazeteleri biraz olsun izleyebilen herkes tanımaya başlıyor. Ülkemizin ve halkımızın kaderi üzerinde pazarlık yapmaya gelen, hayatın gittikçe pahalılaşmasına, sömürü ve zulmün artmasının nedenlerinden olan emperyalist bağımlılık aracı IMF'ye karşı çıkıyor. Bu tepki çok önemli ve iyi bir şeydir. Ama bugün, IMF ve benzeri kuruluşlarla mevcut ekonomik ve siyasi yapının bağlantısını bütün yönleriyle derinliğine kavrıyamıyor. Aynı zamanda onlara karşı nasıl örgütleneceğini ve ne yolla mücadele edeceğini de tam kavrıyamıyor. Böylece öfkesini ve kinini sömürmeye kalkan sosyal-faşistlerin alçaklıklarına karşı yeterince uyanık değiller. Ama önemli olan ve öğrenmemiz gereken halkımızın alçaltıcı ve sömürüyü katmerleştirici duruma karşı somut öfke ve kinidir. Anti-emperyalist mücadelede henüz halkımıza yeterince önderlik yapamayan proleter devrimciler, bundan öğrenmelidirler ve halkımızın duygularını, kin ve öfkelerini doğru bir biçimde yönlendirmelidirler.

Kendisine "proleter devrimci" ve daha bazı başka sıfatlar takan halk ve proletarya adına konuştuğunu ve hatta "temsil" bile ettiğini söyleyen Halkın Sesi'nin IMF konusunda ne düşündüğünü öğrenmek son derece eğitici olacak.

Dünyaya Halkın Sesi penceresinden bakan ve yalnız bu yayınlarla beslenenler için, yukarda sözünü ettiğimiz şeyler pek anlamsız gelecektir. Onlar, "Nedir IMF? Böyle bir kuruluş ülkemize mi gelmiş? Türkiye'nin kaderi üzerine pazarlık mı yapmaktadır? Türkiye'nin ekonomisini, 5 yıllık planlarını denetlemekte, direktifler mi vermektedir? Hemen bütün mallara zam yapılmasını, devalüasyon, işçi-memur maaşlarının dondurulmasını mı istemekte? Hele hele IMF ve ABD kredi musluklarını açmak için siyasi tavizler de mi istiyor? Saçma! Milli bağımsızlığın, devlet bağımsızlığının açıktan hiçe sayılması olan böyle bir olay karşısında, merkezi siyaseti milli bağımsızlık olan Halkın Sesi hiç susar mıydı?" diye cevap vereceklerdir. Evet, biraz saçma gibi görünüyor, ama gerçek bu. IMF heyetinin ülkemize gelmesinden bu yana üç ayı aşan bir süre geçmesine rağmen, Halkın Sesi'nde bırakalım bir yorum, eleştiri, bu olay haber olarak bile geçmedi. Sanki bütün Türkiye halkını böylesine derinden etkileyen bir olay olmamıştır.

Neden Halkın Sesi IMF olayına hiç değinmedi? Neden bu konuda üç ayı aşan bir süredir sustu? Bazan insanlar ve siyasi hareketler yaptıklarından ve söylediklerinden dolayı değil, yapmadıklarından ve söylemediklerinden dolayı da eleştirilirler. Ve bazan susmak, tek bir yerde yapılması gerekeni yapmamak, bir insanın ve hareketin gerçek yüzünün görülmesinde çok önemli olabilmektedir. Halkın Sesi'nde olduğu gibi.

Öyleyse, Halkın Sesi susarak, sessizce geçiştirmeye çalışarak, ne söylemek istiyor? Hangi mesajı yolluyor? Onlar her zaman büyük bir böbürlenmeyle siyasetlerinden emin olduklarını reklam ederler. "Bize DP çiçek yollarsa yollasın, bu bizi korkutmaz, biz siyasetimizden eminiz" diyorlardı. Şimdi kendine bunca "güven"li, bunca kibirli bu siyaset neden susuyor? Kendine "proleter devrimci", daha bilmem hangi sıfatları yakıştıranların susmasını nasıl yorumlayacağız? Bu olayda susmak; bu olayı olduğu gibi kabul etmek, IMF'nin yapmak istediklerini ve ülkemizdeki gerici hakim sınıfların teslimiyetini, ülkeyi ABD ve diğer Avrupalı emperyalistlere peşkeş çekmesini dolaylı olarak desteklemektir. Halkın Sesi'nin uzun zamandır oluşturmaya çalıştığı, propagandasını yaptığı şeyle, bu susarak destekleme tam bir uyum içindedir. Onlar, uzun zamandır ekonominin "istikrar"a kavuşması için dış kredi kaynaklarının açılmasını, ithalat ve döviz kaynaklarının bulunmasını iyi bir şey olarak sunuyorlardı. Neden? Ekonomik açmazlardan ve darboğazlardan yararlanarak, sosyal-emperyalistler sızıyorlar da ondan. Onlar aynı zamanda ABD emperyalizminin uyguladığı kısmî ekonomik ambargonun, Kıbrıs sorununun ABD lehine çözümü için, "toprak tavizi" için bir baskı unsuru olduğunu da biliyorlar. Ama Kıbrıs'ta "barış", "çözüm" Rus sosyal emperyalizminin sızdığı siyasi çatlağı kapatacak diye düşünüyorlar. Ve gerek cesaretle "istikrar" tedbirlerini uygulayacak, gerekse Kıbrıs'ta "taviz" verebilecek AP-CHP "güçlü" hükümetinin kurulmasını da bunun için istiyorlar. Böylece Halkın Sesi, defalarca eleştirdiğimiz oportünist mantığını tekrar sergiliyor; siyasi ilhak tehlikesinin esas olarak Yeni Çarlardan geldiği gerçeğinden kalkarak, bugünden, mücadeleyi Yeni Çarlara karşı devlet bağımsızlığını savunmak olarak sınırlıyorlar. Ve devlet bağımsızlığını da, statükoyu, mevcut yarı-sömürge yarı-feodal yapıyı koruma temelinde savunuyorlar. Onun içindir ki, IMF gibi emperyalizme bağımlı yapıyı ortaya seren, yarı-sömürge yarı-feodal yapının çıkmazlarını ve sonuçlarını ortaya çıkarmamızı sağlayan ve dolayısıyla kitleleri bu yapıyı parçalama mücadelesine bugün seferber etmek için elverişli teşhir imkanı tanıyan siyasi ve ekonomik gerçeklerle uğraşmayı iş edinmiyorlar.

İşte şimdi kredi muslukları açılıyor. Demirellerin dediği gibi "Böyük Türkiye"nin kurulmasına kaldığı yerden devam etmek mümkün olacak. O zaman, Halkın Sesi bunu desteklemelidir. Nasıl? Susarak. Oportünistlerin siyaseti budur. Ama bu siyasetini yayın organlarında açık açık yazamamakta, ancak gerekli zamanlarda özenle susarak siyaset yapmaktadır. Niye bu siyasetinin açık propagandasını yapmıyor? Yok eğer bunlara karşı olduğu söylenecekse niye bugüne kadar ısrarla sustu? Böylesi bir durumda susmak ya da tarafsız olmak mümkün değildir. Bu açıkça en azından zayıfa karşı kuvvetlinin, yani IMF'nin yanında olmaktır. Herkesi karanlık yerlerde siyaset yapmakla suçlayan Halkın Sesi oportünistleri kapalı kapılar ardında oluşturduğu karanlık siyasetini halka açıkça ilan edemiyor. Susarak IMF gerçeği ortadan kalkmaz.

Halkın Sesi'nin zamlarla ilgili tavrı da elbette ki aynıdır. Her günkü burjuva basında bile çarşaf çarşaf değinilen zamlara, onlar, bir iki sayılarında şöyle bir değinip geçtiler. Hele IMF ile pazarlıklar döneminde ve daha sonra IMF'nin dayatmasıyla yapılan zamların sözü bile edilmiyor. 6 Eylül tarihli 125. sayılarından sonraki IMF olayındaki suskunluk aynen zamlara da yansıyor. IMF olayını ele almadan zamları açıklamak mümkün olmadığına göre, zamlar konusunda susmaları ne kadar olağan. Ama susmak bunlara ortak olmak demektir.

Halkın Sesi taraftarlarına, "IMF'nin ülkemizde dayattıklarına karşı değil misiniz? Niye susuyor ve mücadele etmiyorsunuz?" denildiğinde alınan cevaplar çok "öğretici"dir. "Modern revizyonistler zaten IMF'ye bol bol karşı çıkıyor." Gazetelerinin yazdığını ezberleyip her yerde tekrarlamaya alışkın olan Halkın Sesi taraftarları, gazeteleri bir şey yazmayınca yukardaki cevapla geçiştirmeye bakıyorlar. Bu cevap neyi ifade ediyor? Milli bağımsızlıkla bu denli ilgili bir sorunda bir avuç revizyonist milli hain doğru mücadele verebilir mi? Bağımsızlık onların meselesi mi? Onların IMF'ye neden karşı çıktıkları, IMF'nin karşısına neyi koydukları açıktır. Onların kitlelerin IMF'ye ve ABD'ye duyduğu öfke ve kini sömürmelerine müsaade etmek, anti-emperyalist mücadeleye ihanet etmektir.

Halkın Sesi bugüne kadar siyasi mücadelede şu kaba materyalist mantığı kullandı: "Revizyonistler bir şeye karşı çıkarsa, biz çıkmayız. Tersine; hatta destekleyebiliriz." Günlük pratikte bunun örneklerini bol bol görüyoruz. Hatta bazen revizyonistlerle aynı şeye sahip çıktığında gerçekleri çarpıtıp, modern revizyonistlerin o şeye karşı çıkmadığını göstermeye çalışıp, abese varmaktadır. Örneğin, Halkın Sesi MC'ye karşıdır. Nodern revizyonistler de karşı çıkıyorlar. Ama Halkın Sesi, aynı şeye karşı çıkıyor görünmemek için, bin dereden su getirerek, en sonunda "Onlar MC'ye karşı değildirler". diyerek abese varıyor. Ülkemizde çeşitli siyasi güçler çatışıyor. Sınıf mücadelesi son derece karmaşık bir görünüm veriyor. Bu güçler, her soruna kendi sınıf çıkarları doğrultusunda, değişik amaçlarla yaklaşıyor, değişik yollardan mücadele veriyor. Bu mücadele içinde değişik siyasi akımların belli dönemlerde veya belli bir somut durumda hedeflerinin çakışması mümkündür ve hatta kaçınılmazdır. Eğer proletaryanın bağımsız sınıf tutumuna sarılırsak, bağımsız siyasetimizi ortaya koyarsak, kendi sınıf tutumumuz ışığında gelişmeleri teşhir eder, değişik sınıfların amaçlarını sergilersek, bu iyi bir şeydir. Dostlarımızı, düşmanlarımızı bağımsız siyasetimize göre tespit edip mücadele edersek, bu bizi, hedefimizin çakıştığı düşmanımızın kuyruğuna takılmaktan alıkoyar. Halkın Sesi'nin mantığı onu şuraya sürüklemektedir: Ya daha tehlikeli Yeni Çarlara karşı çıkarsın, ABD'nin varlığını dolaylı yoldan onaylarsın, ya da revizyonistlerle ona karşı birleşir, Yeni Çarlara boyun eğersin. O halde daha tehlikeli olan Yeni Çarlar olduğuna göre, ona karşı çıkıp IMF'ye susmak ehven-i şerdir. Rus sosyal emperyalizmi pusudadır. Bu güç yayılmacılığını esas olarak askeri gücüne dayandırmakla beraber, ülkelerin ekonomik çıkmazlarından her zaman yararlanmaktadır. Bu büyük bir tehlikedir. Ama sosyal-emperyalizme teslim olmamak için IMF kanalıyla ABD'ye teslim mi olalım? Halkın Yolu, böyle demekle, en ağır koşullarda bile olsa, devrimci uzlaşmaların olamıyacağını söylemek istemiyor. Lenin'in Brest-Litovsk örneği verilebilir. Halkın Sesi yazarları, IMF'nin dayattığı şartlarda anlaşma imzalamayı yoksa böyle bir devrimci uzlaşma mı sayıyor? Bunu düşünüyorsa, somut durumda zorunlu görüyorsa, açıklasın.

Halkın Sesi hiç bir zaman kitlelere güvenmemekte ve onlara dayanmamaktadır. IMF ve benzeri olaylarla yükselen anti-emperyalist halk muhalefetinin önüne cesaretle atılmayan bir akım, kitleleri revizyonist "anti-emperyalizm" aldatmacasına terkeder. Kitleleri cesaretle seferber edemeyen, halkın bağımsız güçlerine dayanmayan bir akım, sosyal-emperyalizme karşı da duramaz. Kendini sınıf mücadelesinin odağına koyamayan, kendini sosyal gelişmenin şu veya bu yönde seyretmesinin garantisi olarak değerlendiremeyen, bizzat şu veya bu gelişme ve mücadele içindeki varlığının onun rengini değiştirebileceğini kavrayamayan ve sınıf mücadelesinin kıyısında duran bir akım, proleter devrimci olamaz.

Burada siyaset meselesine de geçerken değinelim.

Siyasetler pratiğe yol göstermelidir. Doğru bir pratik mücadele yürütmek için siyaset ve ilkeler mutlaka hayata geçmelidir. Teori ve siyasetler hayata geçmediği sürece zenginleşemez ve doğruluğu ispatlanamaz. Halkın Sesi, teori ve siyasetleri aydın gevezeliğinin nesnesi haline getiriyor. Gevezelik aracı görüyor. Onlar teori ve siyasetlerini somut hayattan ve mücadeleden soyutlayarak tartışmaya çalışıyorlar. IMF heyeti somut bir olgu olarak ülkemizin geleceği üzerine pazarlıklar sürdürürken, Halkın Sesi, teori ve siyasetlerini hayatın bu gerçeğinden kopararak tartışmaya çalışıyordu. Eylül-Ekim-Kasım günlerini ve sayılarını bu bakımdan hatırlamak yerinde olur. Siyaset vitrinde teşhir için mi tespit edilir? Halkın Sesi yazarları hep halktan öğrenmekten dem vururlar. O halde, IMF meselesinde de neden öğrenmiyorsunuz? Gidin halkın düşüncelerine başvurun, cesaret edin! Tavrınızı onlarla tartışın bakalım!

Halkın Sesi'nin izlediği hat ve somut pratik, Halkın Yolu'nun 9. ve 10. sayılarında eleştirilen "Doğru Bir Milli Bağımsızlık Siyaseti Olmadan Devlet Bağımsızlığı Da Korunamaz" eleştirisini her geçen gün tekrar tekrar doğrulamaktadır.

TELRA

Baş.ta.sa.1'de

rona verip, patron aracılığıyla kaç ay para kesilmişse o kadar para kestireceğim, ve vermeyenleri kötü işçi olarak ilan ediyorum." Bunun üzerine arkadaşlar teker teker salonu terkettiler ve dağıldık. Ertesi günlerde konuştuğumuz arkadaşlar şunu söylüyorlardı:"Paraların yerine gidebileceğini bilsek, ama yok, gene sendika ağalarının cebine gidecek bu para." Bazı arkadaşlar şu teklifte bulunuyorlardı: Aramızdan topladığımaz paraları bilfiil biz Profilo'daki arkadaşlara dağıtalım. Arkadaşlar istekleriyle paraların sosyal-faşistler tarafından yenmesini önlemek istiyorlardı. Ama sendika ağaları buna karşı çıktılar. Paraların hepsi merkezde toplanacak ve oradan eşit olarak dağıtılacaktı. Evet, bu doğru birşey özünde. O sendikada proleter devrimciler olsa buna inanırız, fakat öyle olmayacağını hepimiz biliyorduk. Nitekim Auer'in toplu sözleşmeyi imzalaması nedendir? 45 günde 1000 lira ver. Bazı işçilere hiç verme, ceza olarak paralarını kes ve sonra bunlardan greve devam etmelerini iste. Bu işverenin yaptığından farklı bir şey mi? İşveren de bizleri ekonomik yönden çökertip, istedğini yaptırmak istemiyor mu? DİSK'in başındaki beyler kime hizmet ediyorlar?

İlk ay 57 000 lira toplandı fabrikadan. Ayrıca her gün arkadaşlara ekmek, çay, şeker, makarna vs gibi şeyler götürüyoruz. Fakat götürdüğümüz çaylar grev yerinde demlenip, grevdeki arkadaşlara parayla satılıyor. Toplanılan paralar da merkeze gidiyor. Oysa bizler arkadaşların ihtiyaçlarını gidermek istiyoruz. Toplanılan ekmekler fazla diye arabalarla başka yerlere götürülüyor. Acaba başka grev yerlerine mi, yoksa...? Sosyal-faşistlere güvenimiz olmadığı için arkadaşlar düşüncelerinde haklıydılar. Bunun için de yardım etmek istemiyorlardı. Bir kısım arkadaş Profilo'daki arkadaşlara elden yardım yapıyorlar. İkinci ay 37.000 lira gibi bir para toplandı. Her ay paraların miktarı düşüyordu. İkinci ay paraların makbuz karşılığında toplanmasını istedik. Öneri getirdik. 100 liralık makbuzlar hazırlansın dedik. Bir sürü engeller saydılar. Sonunda yapmadılar. Soyunma odalarına diretmemiz üzerine şöyle bir makbuz astılar. İnandırıcı olmadı elbette bizler için Diretmemiz sonunda para verenlerin listesini astılar.

Grev yerine İKD ve İGD'lilerin dışında hiç kimseyi sokmuyorlardı. Profilo'daki arkadaşlar bundan hoşnut değildi. İKD'li kadınların Profilo'daki kadın arkadaşlarla konuşması sınırlıydı. Zaten bizim kadınlarımıza her şeyleriyle ters düşüyorlardı. Boyalarıyla, giyimleriyle. Kadınlarımızın yaptıkları yegane şey bulaşık yıkamak, örgü örmek, dantel örmekti. Erkek arkadaşlarımız ise kağıt oynayıp, çay içiyorlardı. Ne yapacaklardı ki? Onlara ne söyleniyordu, ne veriliyordu. Artık balarısını herkes ezbere biliyordu ama grevlerin önemi, gerekliliği henüz kavranmamıştı. Grevi kavrayan da sadece ekonomik yönüyle algılamıştı bunu. Siyasi yönünden pek kimsenin haberi yoktu.

Grevin 10-15 günü hareketli geçti. öğlenlerde biz de onlarla halay çekiyorduk. Sonra ilk heyecan geçince millet durgunlaştı. Grev komiteleri güya işbölümü yaptılar. Arkadaşlara haftada bir gün nöbet sırası geliyor. Grev yeri muharebe sonrasına döndü. Canlansın diye millete bir de televizyon koydular. Artık milletin canı sıkılmıyordu. Gündüzleri kağıt, geceleri televizyon oh... ne güzel, grevimiz devam ediyor. Hani bizim kararlılığımız, hani bizim disiplinimiz, hani bizim herşeyi öğrenme isteğimiz. Bu şeyleri eleştirenlere maocu damgası vuruluyor. İşte sonuçta grevin vardığı nokta.

Arada bir MESS'le, Maden-İş görüşmeye oturuyor. Fakat gelişmelerden hiç kimsenin haberi olmuyor. Beylerimiz bize haber yerine yoksulluğun edebiyatını yapıyorlar. Fazla soru sorulmasına gelemiyorlar, hemen iş bahane edip uzaklaşıyorlar.

KIBRIS SORUNU

Baş.ta.sa.1'de

te ve her çatlaktan sızmaya çalışmaktadır. Onlar son Ortadoğu olaylarında görüldüğü gibi her imkandan yararlanmakta hatta keskin "anti-emperyalist" havalara girmekte, ülkeleri birbirine karşı kışkırtmaktadır. Kıbrıs'ta da sözümona aynı zamanda sosyal-emperyalistlerin sürekli müdahalesine, kışkırtma ve tertiplerine zemin hazırlayacaktır. Yeni Çarlar, bugüne kadar olduğu gibi,kimi zaman hakları gaspedilen Rum halkının "dostu" pozuna girecek,kimi zaman Türkiye ve Yunanistan arasında düşmanlık körükleyecek, Kıbrıs'ta iç çatışmaları körükleyecek, suyu bulandırmaya çalışacaktır.

Şimdi söylendiğine göre, Kıbrıs'ta Amerikan planına göre,Türk işgal birlikleri adım adım geri çekilecektir. Şüphesiz ki, bunda başta Kıbrıs Rum halkının olmak üzere ezilen halkların ve ülkelerin işgale karşı yürüttükleri haklı tepkinin büyük önemi vardır. Ama aynı zamanda süper devletlerin, Türk ve Yunan hakim sınıflarının ve İngiliz emperyalistlerinin pazarlıklarına uygun olarak.

O halde; işgale karşı mücadeleyi, kayıtsız şartsız işgalin kaldırılması, Kıbrıs'ta toplumlararası görüşmelerin bu şarta bağlı olarak gerçekten Kıbrıs halkının yararına gözülebileceği noktasında yoğunlaştırmalıyız.

Özellikle süper devletlerin Kıbrıs'a müdahalesine, onların denetiminde veya taraf olarak müdahalelerine karşı ve aynı zamanda Türk ve Yunan hakim sınıflarının da müdahalesine karşı çıkmalıyız.

Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü, devlet egemenliğini tavizsiz savunmalıyız.

Eğer bugün süper devletler ve işbirlikçileri bu kadar pervasız Kıbrıs'a müdahale sürdürebiliyorlarsa, aynı zamanda kitleleri bu konuda eğitme ve seferber etmedeki eksikliklerimizi tespit edelim. Şovenizme karşı mücadeleyi şiddetlendirelim.

FAŞİZMİ VE

Baş.ta.sa.3'de

Yuruyüşte atılan sloganlarla ve yürüyüş sonunda yapılan konuşmalarla faşistlerin saldırısı,Alman Polisinin yabancılar üzerinde baskıları, gerici Yabancılar Kanunu ve iki yıl kadar önce Türkiyeli işçi Vahit Önler'i vurarak öldüren Alman Polisinin mahkeme sonucu beraat etmesi olayı protesto edildi. Yürüyüşle faşist terör açığa çıkarılmış ve olayın suçluları ortaya konulmuştur.

FAŞİST MHP'NİN ALMANYA'DAKİ ÖRGÜTLERİ KAPATILSIN!

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!

KAHROLSUN GERİCİ YABANCILAR KANUNU! YERLİ VE YABANCILAR İÇİN EŞİT HAKLAR!

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

FRANKFURT,HAUSEN,OBERTSHAUSEN VE HEUSENSTAMM'DAN YURTSEVER DEVRİMCİLER

ALMAN TEKELCİ

Baş.ta.sa.3'de

gittikçe artmaktadır.

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM !

KAHROLSUN GERİCİ YABANCILAR KANUNU !

ALMAN VE YABANCI İŞÇİLER TEK MÜCADELE CEPHESİNDE BİRLEŞİN !

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI !

OFFENBACH'TAN BIR HALKIN YOLU TARAFTARI

FAŞİSTLERİN SAHTE

Baş.ta.sa.3'de

ye'sinde, faşist diktatörlük, bir yandan resmi güçleri ile emekçi halka zulmederken, kitle mücadelelerini kanla ve terörle bastırırken, Kürt milleti üzerindeki milli zulüm her geçen gün daha çekilmez hale gelirken,faşist diktatörlüğün eli kanlı sivil milisleri,ülkü Ocaklı faşistler de kendilerinden olmayan herkese azgınca saldırmaktadırlar.

Trabzon'da da 24.11.1977 günü bu saldırılarına birini daha eklediler. Faşistler, KTÜ jandarma karakolunda askerliğini tamamlayıp terhis olan bir jandarma erini hunharca döverek, hastahanelik ettiler. Bu saldırının sebebi,jandarma erinin üniversitedeki faşist saldırganların saldırı emellerine alet olmamasıydı. Faşist diktatörlüğün kukları, üniversitemizi devrimci yurtsever gençliğin öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini yok etmek için her türlü baskı ve teröre başvurmaktadırlar. Bu baskı ve teröre alet olmayan herkese azgınca saldırmaktadırlar.Onların sahte "barış" maskeleri, işte böyle yüzlerini saklayamamaktadır.

Faşist saldırılar ve oyunlar, KTÜ'lü yurtsever devrimci gençliğin demokratik üniversite kavgasını durduramayacaktır. KTÜ'lü devrimciler, yurtseverler her türlü faşist saldırı ve tertibi geri püskürteceklerdir ve öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği ilkesini bir gün daha kararlı,daha militanca yükselteceklerdir.

YAŞASIN ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ CAN GÜVENLİĞİ MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN KTÜ GENÇLİĞİNİN MİLİTAN BİRLİĞİ VE DAYANIŞMASI!

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

K.T.Ü.'DEN HALKIN KURTULUŞU VE HALKIN YOLU TARAFTARI DEVRİMCİLER

FABRİKALARI

Baş.ta.sa.4'de

her bağlantının örgütlü olması gerektiğini kavramadık.

İşte bu işaret ettiğimiz noktalardan değil de, "orada insiyatifi sürekli işveren elinde tutuyordu, biz de olaylara göre tavır almak zorunda kalıyorduk. İşveren aynı yol içinde ikinci bir direnişin nelere malolacağını çok iyi biliyordu.Üstelik proleter devrimcilerin önderlik etmesi de onu büsbütün telaşa düşürdü.Önderleri topluca işten atmaktansa,daha temkinli ve sinsice davranıp,fırsat kollamayı doğru buldu. Biz toplu sözleşme yaklaştığında patronun önderleri erken izine ayırmasında uyanık ve cesaretli davranıp direniş kararı vermeliydik" gibi noktalardan eleştirmek yine yanlış olur. Bütün bu eleştiriler haklı ve doğru eleştiriler olmasına rağmen hatanın esasına, siyasi çalışma yürütme üzerine ve temel alınan çalışma tarzı ile ilgili eleştirileri unutmadan başka noktalardan mücadelenin eleştirilmesi gerektiğini söylüyoruz.

Halbuki biz sendikal meselelerde de hatalar yapmıştık. Hatta sendikal mücadelede yaptığımız tek bir hata, sonucu tayin etmeye yetti. Bu hata DİSK'teki sendikacının, daha önce bu işkolunda yaptıklarını unutarak, işçileri sendikada toplamasına ve sendikadaki bölge sorumlusunun burada bütün önderlerden oluşan komite kurmasına karşı uyanık davranamamız. Sendikadaki komitenin kimlerden oluştuğunu işveren haber almış ve fabrikanın toptan senelik izine çıkmasına çok az bir zaman kala önderlerin ve komitelerdeki görev alan işçilerin tümünü erken izine ayırmıştı. Biz bu komiteleştirmeyi(!) düşünerek arkadaşlarımızı uyarmalıydık.

Ayrıca önder arkadaşların tümü de sanki sendikadaki komiteye girmeyince daha doğrusu sendikal mücadelede öne atılmayınca işçilere siyasi önderlik yapmada güven veremeyiz anlayışını taşıyorlardı. Tümünün komitelere girmesine engel olamadığımızdan,bu hata, sonucu tayin etti.

İzinlere razı olmadık ama yeni bir direniş olmadan bu izinler engellenemezdi. Önder işçiler de yeni bir direnişi zamansız buldular ve "istifalara iyi hazırlanır bu sendikayı deviririz" diyerek direnişe razı olmadılar. Gerekli istifalar da, Teksif'in iş saatinde tezgahları kapatarak işçileri zorla notere götürmesiyle sağlanamadı ve önder arkadaşların izin bitişinde fabrika bomboş olduğundan işveren hiç bir zorlukla karşılaşmadan çıkışlarını yaptı.

Bunun yanında yaptığımız diğer bir hata da TEKSİF,"gelin temsilcilikleri alın" diyerek defalarca israr etmesine rağmen, temsilcilikleri alarak buradan diğer fabrikalardaki mücadelede bu adımları atmaya başlangıç yapamayışımızdır. Sonuçları bu hatalar tayin etti.

HALKIN YOLU MÜCADELEYİ NASIL ETKİLEDİ?

Buradaki çalışmayı HALKIN YOLU'nun yayınları ile birleştirmeye özel bir önem verdik. İşçi önderlerinden oluşan HALKIN YOLU okuma grubu kurarak diğer yerlerdeki ve alanlardaki mücadelelerle HALKIN YOLU temelinde eğiterek onları gerçek halk önderleri haline getireceğimizi düşündük.

HALKIN YOLU'ndaki her eğilim bu çalışmada yansıdı. HALKIN YOLU işçileri tek tek fabrikaların dışına çıkararak bütün fabrikaların mücadelesini ve tüm halkın mücadelesini ortak hedeflerde toplamalıyız diyordu.Bu tespit bugün de geçerlidir. HALKIN YOLU, bütün halk sınıf ve tabakalarına "işçi sınıfının önderliği, proletaryanın bayrağı altında birleşelim.. İşçi sınıfının birliğinin en büyük engelleri ve düşmanları olan faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarını yıkalım. İşçi sınıfının birliğini ve işçi sınıfı etrafında tüm halkın birliğini sağlayalım" diyordu.

Bu çalışmanın önemli bir yönü de, her olaydan, her fırsattan istifade ederek bütün halk sınıf ve tabakalarının mücadelesini fabrikalarda ve diğer alanlardakampanyalar halinde işlemekti. Bu siyasi kampanyaların hedefi; bütün halkın mücadelesini işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirmek, yığınlara halkın mücadelesiyle işçi sınıfının mücadelesinin bağını somut bir şekilde göstererek işçi sınıfının önderliğinin tayin edici olduğunu kavratmaya çalışmaktı. Oysaki HALKIN YOLU'nun verdiği her direktif genel olarak kendi taraftarlarından öteye gitmiyor ve kitlelerin mücadelesine malolmuyordu. Korit köylülerinin mücadeleleri karşısında HALKIN YOLU'nun tavrı bu söylediklerimize iyi bir örnektir. HALKIN YOLU'nun görevi Korit mücadelesini fabrikalarda siyasi kampanyalar haline getirmeye ve eyleme dönüştürmeye önderlik etmekti. Çünkü işçi sınıfı kendi dışında halkın mücadelesine fiili olarak sessiz kalmadığını göstermiyorsa, bu durum o sınıfın devrimcileşemediğinin kanıtıdır. Doğru tutum ne olmalıydı ? Doğru tutum Korit meselesinin ve genel olarak toprak meselesinin fabrikalardaki propaganda ve ajitasyona temel alınarak işçi sınıfını bu bilinçle eğitmeye çalışmaktı. Halbuki bu meselede gazetemiz olayları anlattı ve sustu. "YIKILSIN AĞALIK TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN" sloganlara en derin sesi fabrikalardan çıkarmıyorsa, işçiler nasıl önderlik edecekler ve toprak meselesinin demokratik devrimin özü olduğu nasıl kavranacaktı?

Kırsal alanlardaki olaylar , mücadeleler köylüleri ilgilendirir anlayışıyla hareket etmemeliyiz.. Bu görev gerçekleştirilmeden işçi sınıfını demokrasi ruhuyla eğitmek mümkün müdür? Bu bakışla doğru bir çalışma tarzıyla fabrikalarda milli mesele, TKP meselesi, emperyalizme bağımlılık meselesinin siyasi kampanyalar biçiminde işlenmesine önderlik yapmıyorsa gazetemizin görevini yeterince yaptığını söyleyebilir miyiz? Gazetemiz "milli zulme karşı en kararlı ses fabrikalardan yükselmelidir" diye bir yazı yayınladı. Bu yazının doğrultusunda, "Türk ulusundan işçiler neden Kürt ulusunun özgürlüğünün en kararlı savunucuları olmalıdırlar" diye bir seri yayınlanmazsa işçileri enternasyonalist ruhla eğitmede nasıl önderlik yapılabilir? Üstelik böyle bir yazının yayınlanması milli meselede en güzel doğruları ve canlı düşünceleri bilmekle mümkündür. TKP meselesinde de öyle. Bu sınıfa kendi geçmişi ile ilgili yanı kavratamazsak, eski TKP'yi incelemek, ona sahip çıkmak nerede kalacaktır?

İşte gazetemiz bu bakışla yayın yapmadı. Çoğu yerde olayların aktarılmasını yaptı. Devrimin tayin edici meselelerinin, işçi sınıfı arasında sistemli propaganda edilmesine önderlik etmedi. İşçi sınıfını ancak bütün halk sınıf ve tabakalarının mücadelesinin ilişkisi üzerinde eğitmeye çalışırsa 'bilinçlendirme' görevlerini gerçekleştirebileceğini kavramamışçasına hareket etti.

Sosyal faşistlerin de halkın baş düşmanları arasında yer aldıklarını kavratmak için DİSK yöneticilerini hedefleyerek kavratmaya çalışması sosyal-faşist eşittir DİSK yöneticileri gibi bir anlayışın doğmasına yol açtı. Biraz da bunun etkisiyle işçi sınıfının birliğinden sadece sendikal birliğinin propagandasını yaptı. Halbuki siyasi birlik olmadan sendikal birlik olamaz.

HALKIN YOLU'nun takip ettiği siyasi hat sonuç olarak; varolan kendiliğindenci anlayışa uygun düşerek onu pekiştirdi. Gelen mektuplardan bile işçi sınıfı arasındaki mücadelelerde siyasi çalışmayı fabrika sınırına hapsetme anlayışının hakim olduğu çıkıyorken HALKIN YOLU aynı siyasi yayın hattını sürdürdü. Doğrudan bir siyasi olayın propaganda ve ajitasyonunun örgütlenmesinde karşılaşılan güçlükler ve verilen mücadele ile ilgili pek az mektuba raslamamız bunu doğruluyor. Örneğin işçi sınıfı arasında çalışmamıza rağmen,1 MAYIS MAHALLESİ üzerine bir fabrikada bile işçilere bir gün bile iş bıraktıramıyorsak,bu bize,işçi hareketi içinde siyasi çalışmayı temel almadığımızı,işçilere sendika ağası, patron, dışında bir şey gösteremediğimizi, onları fabrika içine hapsettiğimizi gösteriyor. Örnekleri çoğaltabiliriz. Ama bizim aklımıza hemen 1 MAYIS kampanyası geliyor. Böyle bir kampanyada bile enternasyonalizm, proletarya partisi meselesinden ziyade, sendikal meseleler ağırlık kazanıyorsa, bu aynı şeyin göstergesidir. Bu çalışmayla sosyal-emperyalistler, emperyalistler sosyalist bir ülkeye saldırdıklarında işçileri nasıl ayaklandıracağız?

Kitlelerle birleşmenin yolu açıktır: Siyasi iktidar mücadelesine onları seferber etmemizi sağlayacak, siyasi gerçeklerin açıklanmasını, sistemli propaganda ve ajitasyonu sürekli her üç temel alanda birden mücadeleye önderlik ederek, her türden mücadele biçim araç ve metodlarından yararlanmasını bilerek, kitle mücadelelerine böyle önderlik ederek ve kitle hareketleri yaratarak, kitlelerle birleşeceğiz.

BİR GRUP DEVRİMCİ PROLETER

NOT:

Sınırlı da olsa, bu ilk değerlendirmemizi yolluyoruz. Çünkü diğer proleter devrimcilerin eleştirileriyle daha da derinleşeceğine inanıyoruz. Gazetemiz HALKIN YOLU'na başarılar.

KÖYÜMÜZE

Baş.ta.sa.3'de

ması da, bizler için öğretici olmalı. Zira halkımız bu mücadeleye inanırsa, yapamayacağı fedakarlık ve yardım yoktur. O yoksul ki, (daha sonra kendisi ile konuştuk) başka parası olmadığını, olsaydı, hep parasını verebileceğini söyledi.

Şah Turna'nın görmiyen gözleriyle iki süper devlet ve yerli işbirlikçilerine meydan okuyan marşları tüm kitleyi etkiledi. Özellikle kadınların büyük bir kısmı marşların etkisiyle ağlamaya başladı. Şah Turna'nın bizleri kavgaya çağıran marşları halkı çok etkiledi. Birçok kimse "Bu kadın yerinde söylüyor" dedi. Ve gece Şah Turna'nın bizleri faşist diktatörlüğü yıkmaya çağıran marşları ile son buldu.

Gecenin yankıları hala sürüyor. Geceye gelemeyenler, ozanların tekrar gelip gelmiyeceğini soruyor.

Halk devrimcilere daha çok güven duyuyor. Onların da kendilerinden biri, kendilerinin kurtuluşu uğruna yılmadan ölüme giden kimseler olduğunu görüyor. Gece bizlere KADINLARA VE HALKA GÜVEN ilkesine daha sıkı sarılmamız gerektiğini kavratmıştır. Bundan böyle: halkın somut taleplerinden hareketle DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ programı temelinde BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN İLERİ !

YAŞASIN GECEKONDU HALKININ MİLİTAN MÜCADELESİ !

YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE'Yİ KURMA VE SOSYALİZME VARMA MÜCADELESİNİN ÖNDERİ PROLETARYA PARTİSİNİN YENİDEN İNŞASI KAVGAMIZ !

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET!

NE AMERİKA NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM !

NOT:Toplanan 185 lira Ümraniye TC ZB Şubesindeki hesaba gönderildi.

KONYA-EREĞLİ GAYBİ KÖYÜNDEN BİR GRUP HALKIN YOLU TARAFTARI

KONYA

Baş.ta.sa.3'de

bağış topladık. Bu bağış yiğit gecekondu halkıyla dayanışmamızı daha da bir güçlendirdi.

Halkın Yolunun Marksist- Leninist doğru yolunda yürüyen ozanlarımız Türkçe ve Kürtçe türküler, marşlar ve şiirler söylediler. "Tüm Halka İş ve Can Güvenliği", "Yıkılsın Ağalık Topraklar Köylüye", "Ne ABD Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-Faşizm", "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz","Kızılkayalar Ölmez, Devrim Ateşi Sönmez", "Bağımsız Türkiye, Özgür Kürdistan" şiarlarını attık.

Gecede Halkın Yolu ve Yurtsever Anti-Faşist Öğretmen dergisini sattık. Halkın Kurtuluşu taraftarı arkadaşlar da geceye katıldılar, gazete satıp, şiarlarını haykırdılar ve Halkın Yolu taraftarı bir arkadaşla birlikte kitleye hitap ettiler.

Ozanlar ve filmler geniş ilgi topladı, yıllarca hafızalardan silinmeyecek bir gece oldu.

KONYA-EREĞLİLİ HALKIN YOLU'NDA PROLETER DEVRİMCİLER

HALKIN SESİ

Baş.ta.sa.3'de

sas almadıklarını söylüyorlardı. Sonradan bildiri, afiş vb. sayısı ile dökümünü yaptıkları ayrı bir seçim kampanyası örgütlemişlerdi.Esasen yaptıkları reformcu burjuvaziyle blok kurma menşevik tutumuyla CHP siyasetinin nüans farkıyla izlenmesiydi. Şimdi onlar seçimlere karşı tavrı sadece "oy atma"sorununa indirgeyerek "gerçekçi" burjuvalar olduklarını gösteriyorlar.

Seçimlerde devrimci proletarya kendi bağımsız sınıf tutumuna sarılıp, seçimlerden devrimci bir şekilde yararlanırken seçimlerin burjuva reform vaadleriyle hükümet değişiklikleri için "referandum" olacağı safsatalarıyla halkı aldatma aracı olmasına karşı mücadelesinin bir parçası olarak Halkın Sesi oportünistlerine karşı da mücadele etmelidir.

KENT'Lİ İŞÇİLER

Baş.ta.sa.5'de

sorumlulukla doğru düşüncenin etrafında yerimizi alalım.

"Bal isteyen elini arı kovanına sokmak zorundadır". Devrim isteyen devrim mücadelesine, birlik isteyen birlik mücadelesine katılmak zorundadır. Bu bizim meselemizdir. Çünkü işçi sınıfını yalnız partisi eğitir, onu devrime ve sınıfsız topluma götürebilir. Proletarya partisinin olmadığı hiç bir ülkede devrim başarıya ulaşmamıştır ve ulaşamaz da. Biz de bu mücadelede kenara çekilip seyirci gibi davranamayız.

Sınıfımızın sorumluluğu, birliği sağlayabilmek için devrimci proletaryanın saflarında yerimizi almamızı ve birlik mücadelesine fiilen katılmamızı gerektiriyor.Kendimizi ve tüm ezilenleri başka türlü kurtarmamız mümkün değildir.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN !

YAŞASIN PROLETARYA PARTİSİNİN YENİDEN İNŞASI !

ZAFER BİRLEŞİK MÜCADELEYE ATILAN İŞÇİ SINIFI VE EZİLEN HALKIMIZIN OLACAKTIR !

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

KAHROLSUN FAŞİSTLER,SOSYAL-FAŞİSTLER !

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ

HALKIN YOLU TARAFTARI DEVRİMCİ İŞÇİLER

ZAFER

Baş.ta.sa.5'de

cadeleye atıl.. Kombina'lı işçilere omuz ver!..

ZAFER BİRLEŞEREK MÜCADELE EDEN KOMBİNA'LI İŞÇİLERİN OLACAKTIR !

KOMBİNA'YI YENİ BİR ÇİĞLİ TARİŞ YAPTIRMAYACAĞIZ !

KAHROLSUN FAŞİST SALDIRGANLAR!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

NE AMERİKA NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM !

SÜMERBANK DİRENİŞ KOMİTESİ-İZMİR

Revizyonist

Baş.ta.sa.1'de

rine, grev çadırlarına, fabrika avlularına toplanmalıdır. Çeşitli fabrikalar birbirleriyle ilişkiye geçmeli ve devrimci önderlik altında toplanmalıdır.

Ekonomik sıkıntımızı yenmenin yolu, grev yerini terkedip başka iş aramak değildir. Hepimiz grev yerlerinde toplanmalı ve sendika ağalarına bugünler için ödediğimiz aidatların ve binlerce emekçinin grevimize yaptığı yardımların bizlere dağıtılması için baskı yapmalıyız. Grev yerlerimizi terkedip gitmek, sendika ağalarını başıboş bırakıp grevimizi satmaları için onlara fırsat vermekten başka bir şey değildir.

Sendikamızı ve grev komitelerimizi denetleyelim. MESS yöneticileriyle MADEN-İŞ yöneticileri arasında bizden gizli süren pazarlıklara seyirci kalmayalım. Sosyal-faşist sendika ağaları, mücadele azmimizi kırmak için ellerinden ne gelirse yapıyorlar.Onlar şimdiden "bu iş bitmiştir" propagandasıyla ihanetlerinin zeminini yaratmaya çalışıyorlar. Biz işçiler,onların gerçek yüzünü MESS'e karşı mücadelede çok daha iyi tanıdık. Devrimci işçiler etrafında kenetlenerek sosyal-faşist sendika ağalarının yürüttükleri görüşmeleri açıklaması için baskı yapalım.

MESS'e karşı mücadelemiz sosyalizm yolunda bağımsız ve demokratik bir Türkiye yaratma mücadelemizin bir parçasıdır. Bu mücadelede başarı, işçi sınıfının dünya görüşü Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini kendine rehber edinmiş devrimci proletaryanın saflarında birleşmekten geçer.

Faşist MESS'i ve sendikamızın başındaki sosyal-faşist ihanet şebekisini yerle bir etmek mücadelemizde inisiyatifi kendi elimize almak için tutacağımız başka bir yol yoktur.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ FAŞİST MESS'İ EZECEKTİR!

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!

NE AMERİKA NE RUSYA YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

ALMAN YÜKSEK

Baş.ta.sa.8'de

yüksek okullarda tepki büyümektedir. Almanya'da genel siyasi gelişimin yansıdığı alanlardan biri olan yüksek okullarda bu faşistleştirme eğilimlerine karşı mücadele yükselmekte, ülkenin her köşesinde onbinleri bulan kitleler bu faşistleştirme eğilimlerine karşı yürüyüşler yaparak, boykot ederek mücadele etmektedir.

YÜKSEK OKULLARIN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİNE HAYIR!

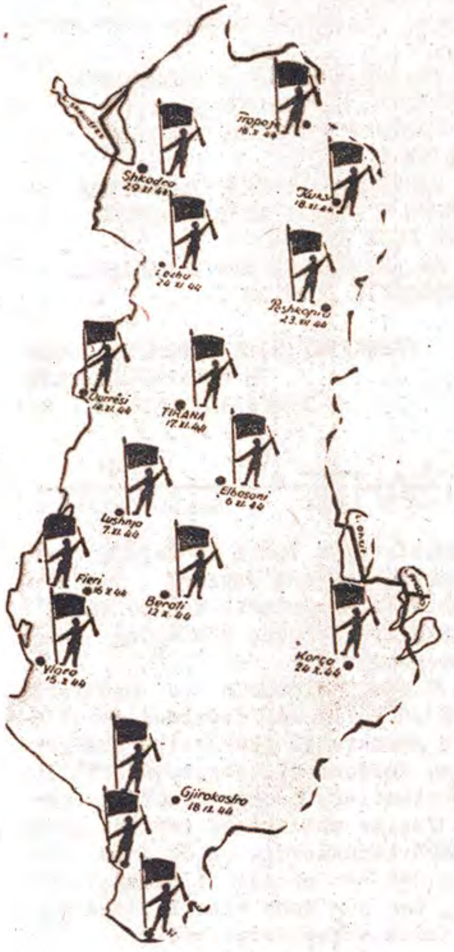
GERİCİ YABANCILAR KANUNUNA HAYIR!

YAŞASIN DÜNYA GENÇLİĞİNİN ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMASI!

HALKIN YOLU'NUN ÖĞRENCİ SEMPATİZANLARI BATI BERLİN

HALKIN YOLU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE - SAHİBİ: SADUN SÖNMEZ - SORUMLU YAZI İSLERİ MÜDÜRÜ: SERHAT YILDIR - YÖNETİM YERİ: ÇATALÇEŞME SOKAK 4/23 CAĞALOĞLU-İSTANBUL - ABONE VE YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 550 SİRKECİ-İSTANBUL - ABONE KOŞULLARI: YURTİÇİ YILLIK 200 TL.,6 AYLIK 100 TL., YURTDIŞI YILLIK 400 TL., 6 AYLIK 200 TL. - ÖDEMELER İÇİN POSTAÇEKİ HESABI: SADUN SÖNMEZ 102547 - BASKI:DAILY NEWS WEB OFSET.

Arnavutluk halkını kurtuluşunun 33. yıldönümünde militan duygularla selamlıyoruz

Arnavutluk halkının uzun tarihi, bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşmak için, isyanlar, direnişler ve kahramanca mücadeleler tarihidir. O, 600 yıl süren Osmanlı boyunduruğuna, komşu ülkelerin ilhakçılarına hiç bir zaman boyun eğmedi, ve her zaman mücadele etti. Hasan Cemali ve diğer yurtseverlerin önderliğindeki Arnavutluk halkının silahlı mücadelesi, Osmanlı boyunduruğunu parçalayarak 28 Kasım 1912'de bağımsızlığını kazandı. Arnavutluk bağımsız bir ülke haline geldi. Ancak emperyalistlerin, ilhakçıların baskı ve zorbalıkları yerli gericiliğin ihaneti sona ermedi. Arnavutluk İkinci Dünya Savaşı yıllarında İtalyan ve Alman faşistlerince işgal edildi. Arnavutluk halkı bu kanlı işgalcilere ve onların işbirlikçilerine karşı silahlı direnişe geçti.

Bu mücadelenin, daha önceki mücadelelerden farkı, 1941'de kurulmuş olan, Enver Hoca yoldaş başkanlığındaki komünist partisinin kitlelere önderlik ediyor olmasıydı. Arnavutluk komünist partisi (Sonradan AEP oldu) önderliğindeki Arnavutluk halkı elde silah yürüttüğü mücadeleyle 29 Kasım 1944'de kurtuluşuna ulaştı. Emperyalizmi, iç gericiliği, burjuva-feodal rejimi yıkarak bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuştu. Sosyalizmin inşasına başladı.

Arnavutluk Emek Partisi içte ve dışta her türlü burjuva, revizyonist ideolojiye karşı tavizsiz ve tam bir uyanıklıkla savaştı, Marksizm-Leninizmi kararlılıkla savundu. Arnavutluk Emek Partisi Arnavutluk halkının her alanda büyük başarılar elde etmesine, sosyalizmi başarıyla inşa etmesine rehberlik etmektedir. Bugün sosyalist Arnavutluk proletarya ve ezilen halkların ilham kavnağı, en samimi dostu ve destekleyicilerindendir.

Arnavutluk halkının kurtuluş tecrübesi bir kez daha göstermektedir ki, ancak Marksist-Leninist partiler milli ve sosyal kurtuluş mücadelelerine başarıyla önderlik edebilir, devrimin kazançlarını korur, kesintisizce sosyalizmin inşasına girişebilir.

Arnavutluk halkının kurtuluş mücadelesi daha birçok bakımdan bütün dünya komünistleri için tarihi dersler taşımaktadır. Enver Hoca yoldaş önderliğinde komünistler Marksizm-Leninizmi, Arnavutluk şartlarına yaratıcı bir tarzda uyguladı. Enver Hoca yoldaş önderliğindeki komünistler revizyonizme, troçkizme karşı amansızca mücadele ederken, daima en geniş çevreyi kucaklamak, birleştirmek ruhu ile hareket etti, zararlı ve yanlış fikirlerin etkisindeki insanları sabırla ikna ve kazanma çizgisi uyguladı, hata işleyenlere yardım etti, düzeltme imkanı tanıdı, böylece Komünist Partisi çok kısa bir zamanda Arnavutluk kurtuluş mücadelesinin önderi haline gelirken troçkistler, revizyonistler, her türlü oportünist etkisiz hale ve kurtuluş davasına zarar veremez hale geldi.

Enver Hoca yoldaş önderliğindeki Komünist Partisi devrimin kitlelerin eseri olduğu ilkesini hayata geçirdi ve mümkün olabilecek en geniş kitleyi birleştirdi, harekete geçirdi. Bunun için başarılı ordu ve cephe taktikleri geliştirdi. En geniş kitleyi kazanma çizgisinin önemini kavramayan yanlış anlayış ve çizgileri etkisizleştirdi, mahkum etti. Arnavutluk Komünist Partisi gerici güçler arasındaki ilişki ve çelişkiyi daima dikkatle izledi. Bu konuyu dikkate almama anlayışlarına karşı kararlılıkla mücadele etti. Gericiler arasındaki çelişkilerden devrim ve kurtuluş davasını hızlandırmak, onu güçlendirmek için yararlanmak gerektiğini, tam bir açıklıkla belirtti ve uyguladı.

Arnavutluk komünistleri her zaman emperyalizme karşı mücadele ancak onların dayanakları, yerli gericilik ile mücadeleyle birleştirildiği zaman başarıya ulaşacağını belirtti ve uyguladı. Arnavutluk kurtuluş savaşı diğer bütün devrimlerde olduğu gibi, bu ilkeyi bir kez daha doğruladı.

Arnavutluk Emek Partisi önderliğinde, Arnavutluk halkının zafere ulaşan milli ve sosyal kurtuluş mücadelesi bizler ve tüm ezilen halklar için ışık tutmaktadır. Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin bu zaferini en sıcak duygularla kutluyoruz.

mao zedung "Arnavutluk Halkının Şanlı Bir Devrimci Geleneği Vardır„

...Arnavut halkı, şanlı ve tarihsel bir devrimci geleneği olan, çalışkan ve cesur bir halktır. Kurtuluşundan beri geçen on yılda, Arnavut halkı, Arnavutluk Emek Partisi'nin önderliği altında, iç ve dış düşmanların baltalayıcı bütün entrika ve girişimlerini ezdi. Şimdi tam bir güvenlikle kendisi için güzel bir yaşam kurma ugraşına koyulmuştur. Ve parlak başarılar elde etmiştir. Sosyalizmi kurma ve anayurdun bağımsızlık ve güvenliğini savunma savaşında, Arnavut halkı Çin halkının hayranlığını uyandıran eşsiz bir yurtsever ruh ve çalışma şevki göstermiştir...

Geçen beş yıl boyunca, bizim iki halkımız şimdiden kardeşçe bir dostluk kurmuşlardır. Derinden inanıyorum ki, büyükelçiliklerle temsilin gerçekleştirilmesiyle iki ülke arasındaki içten ve dostça işbirliği daha da gelişecektir.

(13 Eylül 1954'te Arnavutluk Büyükelçisinin itimatnamesini sunuşu nedeniyle, Mao Zedung'un Büyükelçiye cevabından alınmıştır.)

TAYLAND KOMÜNİST PARTİSİ TAYLAND HALKININ SİLAHLI KURTULUŞ MÜCADELESİNE BAŞARIYLA ÖNDERLİK EDİYOR

1930 yılında kurulan Tayland Komünist Partisi geçtiğimiz günlerde 35. kuruluş yıldönümünü parlak zaferlerle ilerlediği bir dönemde kutladı. Tayland proletaryasının öncü müfrezesi olan TKP, uzun yıllar emperyalizme, feodalizme ve bürokrat kapitalizme karşı Tayland halkının verdiği bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine önderlik etti ve bu mücadele içinde çelikleşti. Modern revizyonizme karşı uzlaşmaz bir savaş yürüttü, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesini savundu. TKP'nin izlediği doğru siyasi çizgi sayesinde, bugün, Tayland halkı kurtuluş mücadelesinde en önemli iki silahına kavuşmuştur: Tayland Halk Silahlı Kuvvetleri ve Tayland Yurtsever Cephesi. Tayland Halk Silahlı Kuvvetleri 12 yıldır verilen silahlı kurtuluş savaşı içinde kurulmuş ve güçlenmiştir. TKP geniş yığınları bu mücadeleye seferber etmiş, örgütlemiş ve silahlandırmıştır. Bugün geniş kurtarılmış bölgelere sahiptir.

TKP, ülkesinin halkını, demokrat ve yurtsever güçlerini sımsıkı birleştirmeye, milli demokratik devrim mücadelesinin ateşini ülke çapında yaymaya azimle çabalamaktadır. TKP bugün, bu mücadelenin başarısı için Tayland halkıyla gerici hakim sınıflar (büyük toprak ağaları ve büyük kapitalistler) ve ABD emperyalizmi arasındaki çelişmeyi halk savaşıyla çözme, şehirleri kırlardan kuşatmayı esas görev olarak ele almakta, Amerikancı faşist Songad Çalavyu rejiminin temellerini sarsmaktadır.

TKP, Sovyet sosyal emperyalizmine karşı mücadele bayraklarını da dalgalandırmakta, Yeni Çarların Hindi Çini'ndeki hegemonyacı faaliyetlerini ve karanlık emellerini sürekli teşhir etmektedir. TKP önderliğindeki Tayland Halk Silahlı Kuvvetleri ve Yurtsever Cephe sosyal-emperyalizmin de hegemonyacı emellerine karşı bölgede en büyük teminatlardan biridir.

Tayland'da yükselen halk savaşı ve TKP'nin halkı örgütleme, birleştirme, seferber etme mücadelesi Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine inancı ve sadakati, halkımız ve proleter devrimciler için engin bir esin kaynağıdır.

TKP'nin 35. kuruluş yıldönümünü en içten proleter enternasyonalist duygularla selamlıyoruz.

ALMANYA
Yüksek okullarda mücadele yükseliyor

Alman tekelci burjuvazisi Alman halkının çetin mücadeleler sonucu elde ettiği demokratik hakları yok etmek için eline geçen hiç bir fırsatı kaçırmıyor. Alman işçi sınıfının yükselen mücadelesini bastırmak, kapitalist-emperyalist sistemin içine düştüğü krizi emekçilerin sırtına yıkmak, artan huzursuzluktan ve işsizlikten kitlelerin ilgisini başka yöne çekmek için Alman tekelci burjuvazisi "tetörizmle mücadele" demagojisi adı altında Hitler faşizmini yeniden canlandırmakta. Sinema, televizyon, basın vs. Hitler'in propagandasını yapmakta, faşizm yeniden tezgahlanmakta.

Alman tekelci burjuvazisi bu denemesine daha önceleri 1971-1972 yıllarında girişmişti. Ekonomik ve demokratik haklar için mücadele eden ve buna siyasi bir içerik kazandıran Alman halkının mücadelesi ve bu mücadele neticesi elde ettiği demokratik hakları "terörıstlere karşı mücadele" demagojisiyle ve Münih olimpiyatları sırasındaki olaylar da bahane edilerek gaspedilmeye çalışılmış, Alman polis teşkilatının yetkileri bir taraftan artırılırken, diğer taraftan genişletilmiş ve daha da pekiştirilmistir. O dönemlerde yabancılar üzerindeki baskılar da bilhassa artırılmış, yabancıların özgürce siyasi çalışma yapmaları daha da sınırlındırılmış, yabancıların bazı demokratik kuruluşları kapatılmış, yabancılar sorgusuz sualsiz sınır dışı edilmişlerdi.

Alman tekelci burjuvazisi o dönem gerçekleştiremediğini bugün gerceklestirme umudunda. Alman işverenler sendikası başkanı Schlyyer'in (Hitler'in subaylarından) kaçırılması olayı, çalışan kitleler üzerindeki terörü daha da yoğunlaştırmış, evde, sokakta veya herhangi bir yerde aranmak, ölümle tehdit edilmek olağanlaşmıştır. RAF (Kızıl ordu fraksiyonu)'ın yeniden yoğunlaşan "eylemlerini" fırsat bilen Alman tekelci burjuvazisi "terörist avına" çıkmıştır. Bu 'ava çıkışın' nedenleri vardır: Bir taraftan geçmişte gerçekleştiremediğini gerçekleştirmeye çalısmak, tüm demokratik hakları gaspetmek, Alman işçi sınıfının siyasi örgütlerini (KPD/ML, KBW ve KPD) kapatmayı amaçlamak.

Fırsattan istifade ederek 1968'lerde kanunlaşan ama hayata geçirilemeyen kanunları uygulamak ve son olarak da Alman halkına karşı ordu ve polis teşkilatının mücadeleye hazırlanmasını sağlamak.

"Teröristlere karşı mücadele) yi değerlendiren Alman tekelci burjuvazisi son olarak 1968'lerde hazırladığı fakat bir türlü uygulayamadığı yüksek okullarla ilgili kanunları hayata geçirme çabasında, böylelikle yüksek okullar, "köle" yetiştiren "eğitim" yuvalarına dönüştürülmekte, faşistleştirilmekte. 1967-68'lerde yükselen öğrenci gençliğin mücadelesi bu gerici kanunların hayata geçirilmesini engellemişti.

"Öğrenim reformu" demagojisi altında Alman yüksek okullarında gençlik, kapitalist emperyalist sistemin köleleri olarak eğitilmek isteniyor. Okul süresi sınırlandırılmakta, araştırma imkanları kısıtlanmakta, istenileni öğrenme imkanı ortadan kaldırılmakta. "Disiplin hakkı" demagojisiyle öğrenci gençliğin tüm siyasi mücadelesi yasa dışı ilan edilmekte, böylelikle mücadele eden her genc uzun yıllar yüksek okullardan uzaklaştırılmakta, öğrenim imkanı elinden alınmaktadır.

Diğer taraftan öğrenci temsilcilikleri doğrudan doğruya devletin kontrolüne geçmekte ve böylelikle düşünce özgürlüğü ve bunu engelsizce hayata geçirme imkanı ortadan kaldırılmaktadır.

Bu gerici kanunlarla yabancı öğrenciler daha çok baskı altına alınmaktadırlar. Kendilerine tanınan süre içinde öğrenimini bitirmek zorunda bırakılan yabancıların geldikleri ülkelere okullarını bitirmeden 'göç'ü başlayacaktır. Çünkü yabancı öğrencilerin çoğu halk çocuğudur. Kolej mezunu olmadıkları için her şeyden önce Almanca öğrenmek zorundadırlar. Öğrenseler de okula girmek için vermesi gereken sınavlar vardır. Bunu da başarsa çalışıp okumak zorundadır ki bunun için de ona senede iki ay "müsaade" edilmiştir.

Alman tekelci burjuvazisi yüksek okullardaki gençliği susturmak, köleleştirmek istiyor. Akademik ve demokratik talepler için mücadeleyi, devrimci kabarışı baskı altına almak istiyor.

Bu gerici tedbirlere karşı

Dev.Sa.7.Sü.3'de

YENİ BURJUVAZİNİN SÖMÜRÜ VE BASKISINA KARSI

Doğu Almaya'da Sınıf Mücadelesi Şiddetleniyor

7 Ekim günü Doğu Berlin'de Aleksander Meydanında bir gösteri oldu. Göstericilerin çoğu gençlerdi ve "Ruslar Defolsun!", "Kahrolsun Polis!" gibi sloganlar atıldı. Polis göstericilere karşı şiddet kullandı ve bazıları öldürüldü ve çoğu hapise atıldı. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde yeni burjuvazinin faşist diktatörlüğüne karşı halkın mücadelesine batı burjuva basını fazla yer vermemektedir. Fakat Doğu Alman halkının mücadelesinin özellikle son günlerde yükseldiğini hiç bir şey gözlerden saklayamıyor.

Yukarıdaki olaydan bir gün önce de, 6 Ekim'de Karl Marks şehrinde "Fritz Heckert" işletmesinde işçiler işlerini bıraktılar. İşçiler yiyecek maddelerinin yağmasına ve kötüleşmesine karşı çıktılar ve devlet fiyatlarının yeniden gözden geçirilmesini talep ettiler. İşçiler özellikle fahiş kahve fiyatlarına karşı çıktılar.

Revizyonist partinin elebaşısı Honeker 26 Eylül'de Dresden'deki bir konuşmasında kahve ithalatı için çok para ödediklerini söyleyerek, çalışan halkı daha çok üretim yapmaya çağırdı. Yeni burju[...] sırtına yıkmaya ve kendileri daha iyi yaşayabilmek için onları ithalat için daha çok üretim yapmaya çağırıyor. Sözümona böylece fiyatların yükselmesi sözkonusu olmayacakmış. Oysa halk yiyecek maddelerini almakta sıkıntı çekerken, yeni burjuvalar lüks interşop mağazalarından, seçme dükkanlardan alışveriş ediyorlar ve yiyip semiriyorlar

Yeni burjuvazi grevci işçilerin üzerine "İşletme Mücadele Grupları"nı ve "Devlet Emniyet Görevlileri"ni (Polisleri) gönderdi. İşçilerin bu haklı direnişi faşist şiddetle bastırıldı ve "elebaşı" olarak nitelenen 50 kadar işçi tutuklandı ve hala hapiste bulunmaktadırlar. Direnişin bastırılmasından sonra Kasım ayında Devlet Güvenlik Bakanı Karl-Marks şehrine giderek grevi bastıran "İşletme Mücadele Grubu" üyelerine ve Polislere bu "başarılı" eylemlerinden dolayı "özellikle hakettikleri" "Karl Marks nişanesi" verdi. Yeni burjuvazi bir yandan halkın haklı mücadelesine saldırırken diğer yandan iki yüzlü bir davranışla "Karl Marks nişanı" dağıtmaktadır. Fakat onların bu iki yüzlülükleri halkı kandırmaya yetmiyor. Doğu Alman halkı her gün daha yavaş bir şekilde yeni burjuvazinin faşist diktatörlüğüne karşı ve Rus sosyal-emperyalistlerine karsı mücadeleye atılıyor. Hala Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin sosyalist olduğunu sanan Devrimci Yol taraftarlarının bu mücadeleden öğrenecekleri çok şey vardır. Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki mücadelede bir "ortayol" tutturmaya çalışanlar, revizyonist ülkelerin işçi sınıfı ve halkları yeni burjuvazinin diktatörlüğüne karsı mücadele ederken, bu mücadeleye kayıtsız kalmaktalar ve hatta sözümona bir takım "çok bilimsel" tahlilleriyle ister istemez yeni burjuvazinin saflarında yer almaktadırlar.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, diğer revizyonist ülkelerde olduğu gibi Doğu Almanya'da da halkın mücadelesi yükselmektedir. Bu mücadele yeni burjuvaziyi bazı tedbirler almaya zorlamaktadır. Son olarak Karl-Marks şehrinde 2500 kişilik yeni bir hapishane daha yapılması planlandı. Onların bu tedbirleri halkın mücadelesini durduramayacaktır. Doğu Alman işçi sınıfı ve halkı faşist diktatörlüğü yıkacak ve kendi iktidarını kuracaktır.

FRANKFURT'TAN HALKIN YOLU TARAFTARLARI

22 Kasım 1977 tarihinde Bielefeld Türkiyeli İşçi Öğrenci Derneği'nin 4. Olağan Genel Kurulunda alınan 4 Nolu kararın yurtsever devrimci basına gönderilmesini Genel Kurul kararlaştırmıştır.

Yeni Yönetim Kurulu olarak, karar tasarısını gönderir, devrimci selamlarımızı iletiriz.

BİELEFELD TÜRKİYELİ İŞÇİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ YÖNETİM KURULU ALMANYA

KARAR TASARISI

DERNEĞİMİZ YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA YAPILAN BASKILARA KARŞI ÇIKAR

Emperyalizmin uşakları işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü yıkılacağı günleri korku ve telaş içinde beklerken, halka karşı saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırmaktadır.

Bunun bir parçası olarak halkımızın yiğit sesi yurtsever devrimci basını da susturmaya çalışmaktadır. Yurtsever devrimci gazetelerin sorumlu yazı işleri müdürleri tutuklanmakta ve işkence görmektedirler. Devrimci gazete satan bayilere ve devrimcilere baskı yapılmaktadır. Bu baskıların son halkası olarak Halkın Kurtuluşu'nun Yazı İşleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk askeri mahkemece tutuklanmış ve işkence yapılmıştır.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARI ŞİDDETLE PROTESTO EDİYORUZ !

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR !

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK

YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KÖYLÜ İKTİDARI !